

The image is a book cover for 'Darul Iubirii' by Victoria Alexander. It features a woman in a vibrant red, off-the-shoulder, floor-length dress standing in a room with a window. The lighting is dramatic, with strong highlights from the window. The text is overlaid on the lower half of the image.

„Nu se poate
să dai greș
cu romanele
Victoriei Alexander.”
Christina Dodd

*D*ARUL
IUBIRII

VICTORIA
ALEXANDER

SERIA „FAMILIA EFFINGTON“

Lady Elizabeth Effington pur și simplu nu mai poate să se bucure de sărbători. Cu zece ani în urmă, în aceeași perioadă, și-a declarat cu îndrăzneală iubirea lui Sir Nicholas Collingsworth, dar acesta a respins-o și a plecat în America pentru a face avere.

Acum, rămasă văduvă, Elizabeth află cu groază că moștenirea de care beneficiază nu este sub controlul ei, ci chiar a bărbatului pe care nu mai dorește să-l vadă vreodată.

Însă Nicholas nu are de gând să conducă viața lui Elizabeth. Și descoperind că tânăra frivolă din trecut s-a transformat într-o femeie frumoasă și capabilă, își pune în gând să o recucerească. Și deși simte că dragostea înflăcărată pentru Nicholas este la fel de puternică ca altădată, atrăgătoarea văduvă refuză să cadă sub vraja celui care a părăsit-o – acum un bărbat chipeș, sigur pe sine, foarte bogat și apreciat în societate.

Nicholas nu este însă omul care să dea înapoi și își jură să o facă pe Elizabeth să accepte cel mai prețios dar pe care cineva îl poate oferi – darul iubirii.

Roman distins cu *Reviewers' Choice Award* de *Romantic Times*

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

VICTORIA ALEXANDER

Darul iubirii

A Visit from Sir Nicholas
Victoria Alexander
Copyright © 2004 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Darul iubirii
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA

Darul iubirii / Victoria Alexander
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4721-4

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Darul iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

Dragi cititori,

Charles Dickens habar nu avea ce drum deschisese.

Când a început să scrie *Poveste de Crăciun* în 1843, a făcut-o deoarece a crezut că o poveste de Crăciun îi va reduce dificultățile financiare. Nu prea avusese succes cu ultima carte, iar soția lui aștepta al cincilea copil.

Dickens a lucrat cu o pasiune neobosită și a încheiat povestea în șase săptămâni, dar nu fără o anumită revizuire. De exemplu, Micul Tim se numea inițial Micul Fred.

Poveste de Crăciun a fost publicat cu câteva zile înainte de Crăciun și a avut imediat un succes răsunător. Și de ce nu?

Aceasta este o poveste a adevăratului spirit al Crăciunului. *Poveste de Crăciun* inspiră cititorii de mai bine de un secol și jumătate – și a fost inspirația mea pentru această carte.

Charles Dickens și *Poveste de Crăciun* sunt creditate cu renașterea interesului pentru tradițiile aproape uitate și celebrarea Crăciunului. Este o moștenire măreață pentru un scriitor. Și un minunat cadou pentru noi, toți ceilalți.

VICTORIA ALEXANDER

Această carte este dedicată memoriei lui Rosemarie și Robert Griffin, care sunt mereu în inima mea. Ei m-au învățat tot ce știu despre spiritul, speranța și dragostea pe care le reprezintă Crăciunul.

Era un personaj ciudat – ca un copil; deși nu atât ca un copil, mai degrabă ca un bătrân văzut printr-o lupă miraculoasă, care-l făcea să pară îndepărtat și micșorat până la dimensiunile unui copil. Părul, care îi atârna pe umeri și-i cădea pe spate, era alb ca de bătrânețe; și, totuși, chipul lui nu avea nici un rid, iar pielea îi radia cea mai delicată prospețime. Brațele îi erau foarte lungi și musculoase, la fel și palmele, ca și cum ar fi adăpostit în ele o neobișnuită forță fizică. Picioarele și labele picioarelor, nespuse de delicate, erau, la fel ca membrele superioare, lipsite de păr. Purta o tunică de un alb imaculat și, în jurul taliei, avea prinsă o centură sclipitoare, care lucea încântător. În mână ținea o creangă de vâsc verde și proaspăt, veșmântul însă, în contrast cu acest simbol al iernii, îi era tivit cu minunate flori văratice. Dar cel mai ciudat era faptul că din creștetul capului îi țâșnea o rază de lumină clară și strălucitoare, care reflecta toate acestea. Ea era, fără îndoială, motivul pentru care năluca folosea, în momentele sale mai proaste, un capac masiv de stins lumânări pe post de tichie, pe care îl ținea acum sub braț.

Și, totuși, pe măsură ce Scrooge se uita tot mai stăruiitor la fantomă, nici măcar aceasta nu se dovedi cea mai ciudată trăsătură a ei. Căci, așa cum centura de pe talie îi sclipea când ici, când colo, și ceea ce era luminos preț de o clipă în clipa următoare se întuneca, așa și arătarea însăși își transforma constant conturul: ba avea un singur braț, ba un singur picior, ba douăzeci, ba era o pereche de picioare fără cap, ba un cap fără trup, din ale cărui părți în risipire nu se distingea nici o formă în întunericul dens în care se topeau. Și apoi, chiar în mijlocul acestei metamorfoze, năluca se întrupa deodată la loc – perfect distinctă și clară.

– Dumneavoastră sunteți Duhul a cărui sosire mi-a fost prevestită? întrebă Scrooge.

– Da, eu sunt!

Vocea nălucii era blândă și delicată. Ciudat de inceată, de parcă în loc să vină de atât de aproape de el, s-ar fi aflat la depărtare.

– Cine și ce sunteți? vru să știe Scrooge.

– Sunt Duhul Crăciunului Trecut.

Poveste de Crăciun, Charles Dickens, 1843¹

¹ Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*, Editura Litera, 2019, pp. 43–44

Capitolul 1

Crăciunul trecut, decembrie 1843

„Cu drag, a ta Lizzie.“

Lady Elizabeth Effington se uită lung la cuvintele pe care tocmai le scrisese și făcu o grimasă. Nu. „Cu drag“ era mult prea personal, iar „Lizzie“ – prea simplu. El nu îi spusese niciodată Lizzie, iar ea se îndoia că avea să înceapă să o facă acum. Într-adevăr, cu o singură excepție semnificativă, el fusese absolut cuviincios cu ea. Era teribil de enervant. Tăie rândul de cuvinte, așa cum făcuse cu ultimele trei încercări.

– A fost chiar minunat.

În spatele ei, sora mai mică, Juliana, oftă cu o bucurie sinceră.

– Știam că o să-ți placă, spuse Lizzie absentă și privi fix hârtia întinsă pe biroul din fața ei, în salonașul pe care îl împărțea cu Jules.

– A fost atât de... așa de... Jules se gândi o clipă. Minunat!

– Într-adevăr, murmură Lizzie și scrise: „Cu cele mai sincere și bune urări, Lady Elizabeth Effington“.

– Nu, mai mult decât minunat. Îndrăznesc să spun că este cea mai bună poveste despre Crăciun. Nu, e cea mai bună poveste pe care am citit vreodată despre orice.

Nici așa nu era bine. „Cu cele mai sincere și bune urări“ suna ca o obligație, de parcă i-ar fi scris unei rude în vârstă pe care nu o plăcea în mod special, dar cu care trebuia să fie amabilă. În plus, în timp ce „Lizzie“ putea fi prea personal, „Lady Elizabeth Effington“ era mult prea formal pentru scopul ei. Trase o linie cu penița peste formula deranjantă.

– De fapt, continuă Jules pe un ton care părea mai degrabă al unui critic literar decât al unei simple fete de 16 ani, cred că este cea mai bună poveste scrisă de domnul Dickens. Dintre cele pe care le-am citit, desigur, dar cred că i-am citit majoritatea poveștilor, căci este autorul meu preferat. Nu e la fel de amuzantă ca *Nicholas*

Nickleby, dar mi se pare că are un final mult mai bun decât *Vechiul magazin de curiozități*, chiar dacă îmi plac mult poveștile de dragoste cu fete aventuroase. Jules făcu o pauză. Și chiar dacă povestea micuței Nell este înfricoșătoare.

– Da, aventurile nu sunt prea vesele când mori la finalul poveștii tale, spuse Lizzie în șoaptă.

„Cu eternă prietenie, Elizabeth.”

– Nu-mi plac cărțile fără final fericit. Cărțile mamei au mereu un final fericit. Și aceasta are într-o anumită măsură, chiar dacă e păcat că Scrooge nu și-a dat seama de greșelile lui până la bătrânețe. Ar fi avut o viață absolut minunată dacă s-ar fi căsătorit cu Belle. Nu crezi?

– Hm...

„Prietenie” era mai bine. Nu era deloc impropriu. Iar „Elizabeth” avea nuanța potrivită. Poate... Lizzie oftă și șterse și ultima încercare. De ce Dumnezeu era atât de greu? Tot ce încerca să facă era să găsească o dedicație potrivită pentru o carte pe care voia să o dea cadou. Cu toate acestea, cuvintele ei erau la fel de importante precum cartea în sine. Ba chiar mai mult.

– Cred că partea pe care o prefer cel mai mult, spuse Jules încet, e la final, când Micul Tim și-a întins aripile și a zburat cu Fezziwig și cu Duhul Crăciunului Trecut. Nu ești de acord?

– Da. Desigur. Eu... Lizzie clătină din cap, se învârti pe scaun și își privi fix sora. Ce ai spus?

– Mă gândeam eu. Jules își îngustă ochii bănuitoare. N-ai ascultat nici un cuvânt din ce am spus, nu-i așa?

– Ba cum să nu. Ai spus... Lizzie încercă să-și aducă aminte. Chiar detesta să recunoască faptul că sora ei avea dreptate, măcar în parte. Ai spus că ți-a plăcut *Poveste de Crăciun* mai mult decât oricare altă lucrare a domnului Dickens.

Jules pufni într-o manieră mai mult decât neelegantă.

– Ai menționat cea mai neînsemnată parte din ce am spus. Se ridică din fotoliu și își întinse gâtul ca să vadă pe după sora ei. Oricum, ce tot faci?

Lizzie se mișcă pentru a feri hârtia de pe birou de privirea lui Jules și adoptă un ton nonșalant.

– Nimic important. Încerc doar să-mi găsesc cuvintele potrivite. Jules ridică o sprânceană.

– Pentru ce?

– Pentru nimic care să fie treaba ta, replică Lizzie hotărâtă.

- Este ceva pentru Charles?

Jules își flutură genele cu emfază.

Lizzie râse.

- Nu, nu este. Și, chiar dacă ar fi fost, nu ți-aș spune.

- De ce nu? În vocea fetei mai tinere se simți indignarea. Eu ți-aș spune ce i-aș oferi domnului care urmează să mă ceară de soție.

- Aiurea! rosti Lizzie repede. Charles nu este pe cale să mă ceară de soție.

Jules zâmbi zeflemitor.

- Ai vrea să punem pariu?

Lizzie se uită lung la sora ei, simțind cum o senzație de neliniște i se cuibărește în pântec.

- Știi ceva ce ar trebui să știu și eu?

- Poate. Jules se așeză din nou pe fotoliu și îi zâmbi surorii ei în stilul acela iritant pe care îl adoptă fetele mai tinere cu scopul precis de a-și tortura surorile mai mari. S-ar putea să știu că Charles a vorbit cu tata în privat în dimineața asta. Și s-ar putea să mai știu că, atunci când Charles a ieșit din biblioteca tatei, avea pe chip o expresie de ușurare și de emoție.

Lizzie flutură o mână în aer la auzul comentariilor surorii ei.

- Asta ar putea să însemne orice.

- Oh, hai, Lizzie! Nu se poate să nu fii măcar puțin surprinsă de asta. Jules își studie curioasă sora. De când mă știu, toată lumea din ambele familii s-a așteptat la o uniune între voi doi. Mă gândeam că și tu te așteptai să te măriți cu el.

- Charles este un om bun și o partidă excelentă, iar orice femeie ar fi onorată să fie soția lui. Chiar mi se pare că sunt foarte multe tinere care își doresc să facă asta.

Lizzie zâmbi într-o manieră neutră, în speranța că remarcile aveau să o mulțumească pe sora ei.

- Eu cu siguranță aș vrea. Charles este minunat. Jules scoase un oftat plin de însuflețire. Este atât de chipeș, cu cei mai strălucitori ochi albaștri, cu cel mai fericit zâmbet și cu cel mai fermecător fel de a fi! Serios, mă tem că am o slăbiciune pentru bărbații cu părul blond și ondulat. Trebuie să te stăpânești din greu să nu-ți treci degetele prin el.

Lizzie își înăbuși din nou un zâmbet.

- Trebuie să te stăpânești în viitor.

- În viitor, o să am un bărbat vesel, blond și cu ochii albaștri, care să fie numai al meu și cu care să mă mărit. Jules îi aruncă surorii

ei un zâmbet ștregăresc. Atunci o să pot să-mi trec degetele prin părul lui cât o să vreau eu.

– Îndrăznesc să spun că nu ar trebui să-ți alegi un soț pe baza părului pe care îl are, spuse Lizzie.

– Nu înțeleg de ce nu ar trebui luată în considerare și înfățișarea unui bărbat, așa cum se întâmplă cu restul însușirilor lui. Ar trebui mai degrabă să mă mărit cu un bărbat chipeș decât cu unul banal. Jules își strânse sprâncenele într-o încruntare. Charles nu-ți amintește de Fred?

Lizzie clătină din cap.

– De Fred?

– Fred. Nepotul lui Scrooge. El era foarte fericit, vesel și frumos, chiar dacă nu avea mulți bani.

– Charles are o grămadă de bani.

– Cu atât mai bine. Cred că este mult mai ușor să fii fericit și vesel dacă ai bani decât dacă nu ai. Jules se gândi o clipă. Chiar dacă membrii familiei Cratchit nu aveau bani, păreau destul de fericiți. Cu excepția Micului Tim, desigur. Dar, până la urmă, el nu a murit mulțumită lui Scrooge. Sau cel puțin asta sugerează domnul Dickens. Fruntea fetei se încruntă. Crezi că domnul Dickens a încercat să ne spună că, dacă ai suficienți bani, îți poți schimba soarta ca să nu mori tânăr și într-un mod cumplit?

– Nu fi absurdă! Nu a vrut să spună nimic de genul acesta, rosti Lizzie pe un ton zeflemitor. În mod evident, voia să spună că un spirit caritabil și generos le poate schimba viața celor care au prea puțin. Cred că morala poveștii este că ar trebui să facem tot ce putem ca să-i ajutăm pe cei mai puțin norocoși – și nu doar de Crăciun, ci tot anul.

– Probabil, deși îmi doresc să nu fi spus asta. Fata cea mai mică strâmbă din nas. Mi-a plăcut foarte mult povestea exact așa cum este ea, fără morală sau lecții de învățat.

– Morala și lecțiile de învățat sunt bune pentru caracterul tău.

– Caracterul meu s-a cam săturat, mulțumesc. Mama, bunica și toate mătușile noastre încearcă mereu să-mi spună ceva care este bun pentru caracterul meu. Sau pentru mintea mea, dacă tot veni vorba.

– Poate că este un indiciu că mintea și caracterul tău au nevoie de îmbunătățiri, spuse Lizzie afectată.

– Dacă aș fi în locul tău, nu prea m-aș hazarda să comentez pe tema nevoii de a îmbunătăți caracterul sau mintea cuiva.

- Juliana Effington, cum poți să spui așa ceva? Lizzie vorbi pe nerăsuflete, cu o falsă indignare, și își duse mâna la gât. Nu există absolut nimic în neregulă cu caracterul sau cu mintea mea. Sunt inteligentă și citită, sinceră și directă, iar standardele mele morale sunt dincolo de orice reproș.

Jules se uită pieziș la sora ei.

- Atunci trebuie să fie extraordinar de greu să păcălești o lume întreagă pentru că tu, dintre toți verii Effington și Shelton, indiferent cât de diferiți sunt, ești considerată cea mai veselă și mai frivolă.

- Chiar este. Mă străduiesc din rășputeri să fac asta. Lizzie încuviință solemn din cap, apoi întâlnește privirea surorii ei, și ambele fete izbucniră în râs. Lizzie redeveni serioasă și oftă. La drept vorbind, Jules, am învățat cu mult timp în urmă că o femeie, spre deosebire de un bărbat, este judecată mai mult pe baza înfățișării decât a inteligenței ei, iar bărbații chiar preferă o fire frivolă uneia serioasă. Într-o bună zi, când o să fiu bătrână și de mult măritată, am de gând să-mi eliberez pe deplin mintea și să explorez tot felul de pasiuni fascinante.

- Chiar sper să trăiesc suficient de mult ca să văd asta. Jules se gândi o clipă. Totuși, mă îndoiesc că Charles ar avea ceva de obiectat. Îndrăznesc chiar să spun că ai putea face aproape orice, iar Charles nu s-ar supăra defel.

- Este un om minunat, murmură Lizzie.

- Chiar este. Pe lângă zecile de copii cu părul blond și ochii albaștri pe care o să-i aveți...

- Zecile?

Lizzie ridică o sprânceană.

- Ei bine, poate nu zeci, dar destul de mulți. Jules ridică din umeri. Voi doi vă potriviți. Lumea a spus tot timpul asta. Eu chiar cred că tu și Charles sunteți meniți să vă căsătoriți.

Lizzie repetă cuvintele surorii ei:

- Lumea a spus tot timpul asta.

Și ea se gândise mereu că avea să se mărite cu Charles. De fapt, îl iubea încă din copilărie.

Charles Langley era moștenitorul unei averi considerabile și al unui titlu respectabil. Familia lui era prietenă cu a ei de mult timp. Într-adevăr, Charles era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai fratelui ei mai mare, Jonathon. Avea să fie un soț și un tată extraordinar, și nici o fată nu putea să ceară mai mult. De fapt, era pur și simplu minunat.

Dar ochii lui nu erau negri și înflăcărați. Iar ținuta lui nu era prea serioasă și sobră. Și când îi fura un sărut în umbră la o petrecere, era destul de drăguț, dar nu o făcea să se înfioare, nu o lăsa fără suflare și nu o făcea să simtă cum ceva adânc înăuntrul ei se topea sub greutatea unei dorințe necunoscute până atunci.

– Știi cine îmi amintește de Scrooge? spuse Jules gânditoare. Nicholas Collingsworth.

– Nicholas? Lizzie își încruntă sprâncenele într-o manieră amenințătoare și ignoră felul în care inima îi tresări în piept la simpla mențiune a numelui lui. Ce lucru groaznic spui! El nu seamănă absolut deloc cu Scrooge. Este amabil, generos și...

– Este rigid, cuviincios, mult prea serios, foarte sobru și nu este deloc distractiv, spuse Jules hotărâtă. De fapt, are o singură calitate care îl salvează – este diabolic de chipeș.

– Jules!

Jules continuă fără să se oprească:

– Nu-mi pasă ce crezi, mie îmi amintește foarte mult de Scrooge când era tânăr. Nu știu de ce Jonathon și Charles îl consideră un prieten atât de bun. Nu au absolut nimic în comun.

– Sunt prieteni de ani buni și este un norocos pentru că are prieteni care nu sunt atât de critici ca tine, i-o întoarse Lizzie. Nu trebuie să uiți că viața lui nu a fost atât de plăcută precum a noastră.

– Da, da, știu, este orfan, mormăi Jules, cufundându-se și mai mult în fotoliu. În mod evident, caracterul meu mai are nevoie de îmbunătățiri. Totuși, dacă omul pur și simplu ar zâmbi din când în când...

– Chiar zâmbește din când în când, ripostă Lizzie mai mult pentru sine decât pentru sora ei.

Și era un zâmbet cu atât mai grozav cu cât îl afișa mai rar.

Nicholas Collingsworth intrase în cercul lor de cunoscuți cu mai bine de un deceniu în urmă, după moartea părinților. Băiatul rămas orfan venise să locuiască împreună cu unchiul lui burlac, contele de Thornecroft, care, la rândul lui, era un prieten vechi al părinților lui Lizzie, ducele și ducesa de Roxborough. Jonathon și Charles îl acceptaseră imediat pe tânăr ca pe unul de-al lor, iar trioul fusese de nedespărțit în tinerețe, mergând la aceleași școli și petrecându-și vacanțele când pe moșia uneia dintre familiile lor, când pe a celeilalte. Nicholas era ceva mai rezervat decât ceilalți băieți, iar Lizzie îi acordase acelui prieten al fratelui ei, asemenea tuturor celorlalți amici

ai lui, mai puțină atenție. El pur și simplu era prezent întotdeauna și, spre deosebire de Charles, nu era o persoană prea importantă.

În urmă cu trei ani, Nicholas și unchiul lui plecaseră într-un mare tur nu doar prin Europa, ci prin întreaga lume. Se întorseseră în urmă cu patru luni. Conteles rămăsese neschimbat după călătoriile lor, fiind la fel de prietenos și de vesel ca întotdeauna, poate doar puțin mai în vârstă, dar Nicholas nu mai era deloc cum și-l amintea ea.

Băiatul căruia ea nu îi acordase nici o atenție devenise un bărbat pe care nu și-l mai putea scoate din minte.

Era puternic, chipeș și chiar misterios, cu un maxilar ferm și cu ochi negri plini de hotărâre. Părea să iasă în evidență dintre toți ceilalți chiar în orice privință, de parcă era mai degrabă un observator decât un participant și, într-adevăr, sobru și serios, așa cum susținea Jules. Era însă o sobrietate născută din dorință și din ambiție. Nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni cu ambiția lui Nicholas Collingsworth.

Era singurul moștenitor al averii și titlului unchiului său și nu avea nevoie de mai mult. Totuși, era hotărât să-și facă propria avere. Jonathon îi spusese că era o chestiune de onoare și de mândrie. Nicholas voia să compenseze eșecurile tatălui lui, care încercase să-și facă propria avere, dar fusese credul, naiv și lipsit de succes în fiecare tentativă hazardată în care se avântase.

Din prima clipă în care Lizzie îl văzuse pe Nicholas, fusese fascinată și curioasă. Curând după întoarcerea lui la Londra, își propusese să îl prindă singur pe terasa unui eveniment. Pentru prima dată de când se cunoșteau, vorbiseră despre probleme care nu aveau legătură cu prietenii, cu vremea sau cu alte afirmații politicoase. Ironiile ei exersate și cochete dispăruseră sub asaltul privirii lui sigure și scrutătoare, iar ea se trezise întrebând despre călătoriile lui și mărturisind că jinduia la ceea ce putea face un bărbat, iar ea nu putea.

El îi vorbise despre ținuturi încă neexplorate, posibilități nesfârșite și despre propria uimire trezită de natura relaxată a familiei ei și de afecțiunea evidentă pe care o aveau unul față de celălalt. Ea vorbise despre dorințe și curiozitățile pe care viața le putea ascunde. El îi răspunsese cu aceeași deschidere, cu propriile speranțe, visuri și cu hotărârea de a-și lăsa amprenta în lume dincolo de ceea ce avea să obțină mai degrabă ca urmare a cine era decât a ceea ce era.

Îi vorbise așa cum ar fi vorbit cu fratele ei sau cu prietenii lui. De parcă ea nu era o fată drăguță, frivolă și nepăsătoare, ci mai degrabă

una inteligentă, capabilă și interesantă, dincolo de părul blond, ochii verzi și zestrea pe care o avea. Nici un bărbat nu îi mai vorbise așa.

Dar era adevărat că nici ea nu mai cunoscuse vreodată un bărbat ca Nicholas Collingsworth.

Atunci se născuseră sentimentele ciudate pe care le simțea pentru el – și care acum se învolburau înăuntrul ei – și o prietenie și mai ciudată. Se trezea din ce în ce mai des căutându-l și îi plăcea să creadă că și el o căuta pe ea, pentru a continua discuțiile între patru ochi despre viața și viitorul lor, despre opiniile și reflecțiile lor. Ba chiar mai mult, vorbiseră despre artă, muzică și chiar despre politică și situația din lume. Și despre minunile pe care le putea ascunde.

Conversațiile avute în prezența celorlalți se păstrasera la un nivel superficial. Din când în când, dansau împreună, nici mai mult, nici mai puțin decât ar fi dansat cu orice alt tânăr. Și dacă ar fi ținut-o ușor mai strâns decât ceilalți în timpul valsului sau i-ar fi murmurat fraze politicoase și cuviincioase, cu vreun subînțeles numai de ea priceput, nimeni nu ar fi știut, în afară de Lizzie și Nicholas.

Între ei nu se întâmplase nimic necuviincios, personal sau nedorit în public. Nimic la care cineva să ridice o sprânceană, chiar nimic despre care măcar să șușotească cele mai înflăcărâte și înfumurate bărfitoare. Dar când privirea ei o întâlnea pe a lui în celălalt colț al încăperii, inima îi tresărea în piept, iar ea știa, cu o certitudine care venea de undeva din adâncurile propriei ființe, că tot ce simțea era împărtășit.

Până când, în cele din urmă, probabil inevitabil, se întâlniseră între patru ochi la vreun eveniment sau altul, iar vocile lor tremuraseră. Pentru prima dată, se simțiseră incomod și peste măsură de stânjeniți, de parcă atunci ceea ce crescuse în tăcere între ei ar fi explodat. Își dorise să îi spună o sută de lucruri. Își dorise să audă o mie de lucruri de la el, însă cuvintele se încăpățânară să nu apară nici pentru ea, nici pentru el. Ea dăduse să plece și îl atinsese ușor în trecere, iar privirea lui o întâlnise și se topise într-a ei într-un moment nesfârșit de recunoaștere, dorință și, poate, chiar de dragoste.

Apoi se trezise în brațele lui, iar buzele i le striviseră pe ale ei într-un sărut care îi furase respirația și inima. Un sărut pe care și-l închipuise posibil doar în visele ei. Un sărut care îi rămăsese imprimat în suflet.

Durase pentru totdeauna și se sfârșise într-o fracțiune de secundă. Când se despărțiseră, și el arătase la fel de șocat și de mișcat ca ea. El murmurase o scuză politicoasă. Ea o ignorase cu un râset

incomod. Se prefăcuseră că nu se întâmplase nimic și continuaseră să se poarte ca înainte, doar că nu se mai întâlneau între patru ochi. Dar ea nu reușea să uite sărutul, privirea lui sau sentimentele tremurătoare pe care le trezise înăuntrul ei.

- Știi că pleacă din Londra, spuse Jules și ridică nonșalant din umeri, de parcă plecarea lui Nicholas Collingsworth nu avea absolut nici o importanță.

- Așa am auzit. Tonul lui Lizzie era la fel de nonșalant ca al surorii ei, negând apăsarea pe care i-o provocaseră planurile lui Nicholas. Jonathon a spus că ia vaporul mâine. Probabil spre America.

- Ei bine, mie cu siguranță nu o să-mi lipsească deloc, deși cred că o să fie aici astă-seară. Nu pot să-mi închipui că poate lipsi cineva de la balul de Crăciun organizat de familia Effington.

- Ar fi mai mult decât nepoliticos din partea lui.

Și dezastruos pentru planurile lui Lizzie. Trebuia să știe dacă tot ce simțea pentru el era real sau închipuit. O simplă rătăcire de moment și absolut nimic serios sau ceva important și de durată. Iar dacă sentimentele ei erau reale, simțea și el la fel?

- Abia aștept să vină seara! Încântarea scânteie în ochii lui Jules. O să fie primul bal de Crăciun dat de familia Effington la care nu trebuie să mă uit pe ascuns.

Dintotdeauna copiii mai mici din familia Effington și verii lor urmăreau festivitățile balului de Crăciun dintr-un loc secret aflat într-un balcon nefolosit, care avea vedere spre sala de bal. Chiar dacă a spune că urmăreau pe ascuns nu era cu totul exact, întrucât în fiecare an, imediat după ce ceasul bătea ora zece, guvernanta care era de serviciu la momentul respectiv îi lua și îi trimitea la culcare.

- Încă nu-mi vine să cred că mama te lasă să participi. Pe mine nu m-a lăsat până când nu mi-am făcut debutul în societate, iar tu o să ți-l faci abia în primăvară.

- Dar am aproape 17 ani, iar mama nu ține cu dinții de convenții depășite. Este o femeie modernă, spuse Jules trufașă, apoi zâmbi larg. Deși cred că, de fapt, i-am scos peri albi.

- Cu siguranță, tuturor ne-ai scos peri albi, spuse Lizzie confuză.

Campania lui Jules de a i se permite să participe la marea petrecere începuse cu doi ani înainte, când Lizzie, la 17 ani, fusese lăsată să participe la primul ei bal de Crăciun. Asaltul neobosit al lui Jules îndreptat asupra mamei ei era un subiect de mare amuzament în casă, chiar dacă puțin obositor.

- În plus, Lizzie, zise Jules sărind în picioare și învârtindu-se prin încăpere, este Crăciunul, și orice este posibil de Crăciun. Absolut orice.

- Chiar sper să fie așa, murmură Lizzie.

Jules se opri brusc și o privi lung.

- Ce se întâmplă cu tine? Ai fost extrem de tăcută și chiar gânditoare în ultimele zile. Absolut diferită de cum ești de obicei. Ai crede că ai o mie de probleme pe cap.

- Nicidecum, rosti Lizzie hotărâtă. Ce Dumnezeu putea să nu-i dea pace frivolei Lizzie Effington? Se chinui să-și lipească cel mai luminos zâmbet pe buze. Și ai dreptate, este Crăciunul și orice este posibil de Crăciun. Acum, n-ar trebui să te pregătești pentru diseară?

- Cu siguranță, ar trebui. Jules încuviință din cap și se îndreptă spre ușa dormitorului ei. Am doar șase ore și, deoarece este primul meu bal de Crăciun, pur și simplu primul meu bal, vreau să arăt cât mai bine. Chiar foarte bine. Lăsă capul într-o parte și îi aruncă surorii ei o privire malițioasă peste umăr, mult mai adultă decât se cuvenea pentru o fată de vârsta ei. Vreau să arăt mai bine decât tine.

Lizzie arcui o sprânceană și își înăbuși un zâmbet.

- Chiar așa?

- Poate că te consideră toată lumea cea mai distractivă membră a familiei Effington, dar am de gând ca eu să fiu cea mai căutată. Jules zâmbi larg, apoi redeveni serioasă. Aceasta o să fie o noapte de care o să îmi amintesc mereu, Lizzie. Sunt sigură de asta.

Fata încuviință din cap, apoi se întoarse și ieși agale din cameră.

Lizzie izbucni în râs. Când Jules își punea ceva în minte, nu aveai cum s-o oprești. Dacă era cu adevărat hotărâtă să devină frumusețea Londrei, avea să reușească. Lizzie nu avea nici o îndoială că Jules urma să facă tot ce își dorea în această viață.

Cât despre propria viață, nu se îndoise niciodată unde se îndrepta și ce avea să se aleagă de ea. Nu își amintea să fi fost vreodată confundată sau nesigură.

Până la Nicholas.

Acum, nu mai era convinsă că își cunoștea nici propria minte, nici propria inimă. Îl iubea pe Charles. Îl iubise întotdeauna. Nu se punea în nici un caz problema că era altfel. Dar îl iubea și pe Nicholas? Chiar era posibil să iubești doi bărbați deodată? Unul care te înseniina cu liniștea prezenței lui și celălalt care te făcea să tremuri doar la simplul auz al vocii lui?

Trebuia să aștepte, iar în seara aceea era singura șansă pe care o avea la dispoziție. Înainte ca Charles să o ceară de soție. Înainte ca Nicholas să plece din Londra, să iasă din viața ei poate pentru totdeauna.

Lizzie se întoarse spre hârtia de pe birou, se gândi o clipă, apoi scrise câteva rânduri. Se lăsă pe spate și le studie. Personal, dar nu prea personal. Afectuos, dar nu exagerat de afectuos. Puteai să îi citești cuvintele într-o multitudine de sensuri, în funcție de sentimentele celui care citea. Da, era în regulă.

Deschise un sertar și scoase cartea pe care o cumpărase. Avusese noroc să mai găsească una disponibilă. Librarul îi spusese că erau șanse mari să se vândă toate înainte de Crăciun. Deschise micul volum, trase adânc aer în piept, apoi transcrise cu grijă pe foaie rândurile asupra cărora se hotărâse și așteptă să se usuce cerneala.

Era cadoul de Crăciun perfect pentru un bărbat pe care se putea sau nu să îl iubească. Un bărbat care se putea sau nu să o iubească. Cadoul perfect pentru un vechi prieten de familie care urma să se aventureze în călătorii nesfârșite sau pentru cineva care era foarte posibil să fie mult mai mult decât un prieten.

Închise ușor cartea și studie coperta de pânză roșie și cuvintele „*Poveste de Crăciun* de Charles Dickens” tipărite cu auriu și înconjurate de o coroană de lauri.

Jules avea dreptate.

Într-un fel sau altul, aceea avea să fie cu siguranță o noapte de neuitat.

Capitolul 2

– Nu există nici un motiv să pleci, absolut nici unul. Frederick, contele de Thornecroft, stătea în fotoliul preferat din camera preferată din casa Thornecroft, sorbind din coniacul preferat, cu țigara preferată și nelipsită din mână și își privi lung nepotul preferat, chiar singurul pe care îl avea. O să ai și banii, și titlul meu de îndată ce plec de pe lumea asta.

– Ah, dar pentru asta, unchiule, ar trebui să mori mai întâi, spuse ușor Nicholas Collingsworth, plimbându-se prin biblioteca familiei Thornecroft într-o manieră chiar mai neliniștită decât de obicei. Iar eu țin prea mult la tine ca să-mi doresc asta.

– Asta așa e, până la urmă, murmură Frederick. Totuși, pot să-ți asigur fără probleme tot ce-ți trebuie în viață și mă bucur să o fac.

– M-ai susținut din ziua în care au murit părinții mei. E vremea să încep să mă susțin singur.

– Ești la fel ca tatăl tău, să știi.

– Mulțumesc.

Nick schiță un zâmbet larg spre bătrân. O clipă, unchiul și nepotul tăcură, fiecare cu propriile amintiri: unul aducându-și aminte de un frate mai mic drag, iar celălalt gândindu-se la tatăl iubit, plecat mult prea curând.

– Totuși, sper că nu semănăm prea mult.

Unchiul îl privi gânditor, de parcă ar fi comparat în minte tatăl cu fiul.

– James era un om bun, dar nu se pricepea deloc la afaceri.

– A fost un visător, spuse Nick absent, ocolind un teanc periculos de cărți stivuite nesigur pe podea.

Aspectul neîngrijit al bibliotecii era o sursă constantă de nemulțumire pentru doamna Smithers, menajera. În vreme ce încăperea era un teritoriu interzis, în mod oficial, doamnei Smithers și personalului ei de slujnice, Frederick și Nick știau foarte bine că reușea totuși să facă puțină curățenie pe ascuns.

– Refuza realității să calce pe teritoriul visurilor.

– Tu ești mult mai pragmatic?

Era la fel de mult o afirmație pe cât era o întrebare.

– Da, chiar sunt, spuse Nick, ocolind cu pricepere o grămadă de scrisori și manuscrise necitite.

Unchiul Frederick avea o pasiune secretă pentru toate tipurile de cercetări științifice și savante, în special pentru cele de natură istorică. Chiar dacă puțini dintre cunoscuții săi erau la curent cu acest aspect mai serios al caracterului lui – într-adevăr, el era mai cunoscut pentru goana după femei decât pentru orice altceva –, în anumite cercuri academice amatoare, era considerat un fel de expert în flora și fauna din Egiptul antic.

– Și cu mai multă dorință, adăugă Frederick în șoaptă.

Nu era o noutate pentru bătrân, iar Nick acceptase adevărul cu mult timp în urmă.

Fiind cel de-al doilea fiu al contelui de Thornecroft, James Collingsworth – tatăl lui Nick – nu moștenise nimic altceva decât numele de familie și părăsise să aibă întotdeauna puține aspirații dincolo de asta. Nimeni nu fusese mai surprins decât fratele său când aflase despre hotărârea lui James de a-și face propria avere, independent de familie. Încercarea îi determinaseră pe el și pe soția lui să plece din Anglia și să se îndrepte spre America. Din păcate, dorința lui James nu coincisese nici cu abilitățile lui, nici cu firea. Caracterul lui fusese mai potrivit, așa cum spusese mama lui Nick, pentru o viață de frivolitate și desfătare. Nu fusese deloc genul de temperament de care era nevoie pentru a reuși să realizeze ceva în domeniul financiar, cu excepția moștenirii unei mari averi. După ce venise să locuiască alături de unchiul lui, Nick se întrebese adesea dacă într-adevăr cuferele familiei ar fi fost aproape golite – ba chiar dacă ar mai fi rămas ceva din ele – dacă tatăl lui ar fi fost fiul cel mai mare.

Totuși, James fusese un om bun, cu o inimă blândă și un spirit generos. Amintirile lui Nick despre părinții lui erau colorate de râsete și dragoste. Și dacă viețile lor fuseseră clădite pe datorii și pe sprijinul financiar primit de la unchiul lui, pe vremea când fusese copil, Nick nu fusese deloc conștient de eșecurile tatălui. Și, cum nici unul dintre ele nu părăsise a fi important pentru părinți, de ce ar fi trebuit să i se pară important lui?

Abia după moartea lor, survenită din cauza unui epidemii de gripă, Nick aflase despre crasa incompetență a tatălui său, informații obținute de la unchiul lui – despre care Nick bănuia că avea să își

apere și să își protejeze fratele mai mic până în ziua morții – sau chiar din cuvintele lui James din scrisori lungi trimise lui Frederick și diferite hârtii, dosare și chitanțe de îndatorare.

Nick era hotărât să reușească acolo unde tatăl lui eșuase și, făcând acel lucru, să-i îndrepte greșelile, chiar dacă își dădea seama de ironia unui asemenea demers. Nimănui, în afară de James însuși, nu i s-ar fi părut mai amuzantă ideea lui Nick de a o lua pe calea tatălui ca să-i îndrepte greșelile.

– Fără îndoială, este vorba de influența americană. Frederick se încruntă la nepotul lui. De toată țara aceea cu oportunități de afaceri. De ideea absurdă că un om poate să devină orice își dorește dacă muncește suficient de mult. Credeam că am reușit să înlătur efectele neplăcute ale anilor în care ai trăit în America, dar te-au distrus, băiete. Afurisite aiureli egalitare!

Nick râse și scoase un volum din raft mai degrabă din nevoia de a face ceva cu mâinile decât din dorința de a citi.

– Nu crezi asta. Nimic din ce ai spus.

– Ba cu siguranță cred o parte din ce am spus, se răsti Frederick, apoi oftă. Cred că ar trebui să rămâi aici și să înveți ce trebuie neapărat să înveți ca să fii următorul conte de Thornecroft.

– M-ai învățat deja multe. Într-adevăr, sunt mai mult decât pregătit să preiau responsabilitatea titlului și averea când o să vină vremea. El surprinse privirea unchiului. Iar acea vreme, aș putea să subliniez, este foarte departe.

– Da, da. Frederick ignoră cu o fluturare a mâinii comentariile lui Nick. Îmi dorești să trăiesc pentru totdeauna.

– Abia ai trecut de 48 de ani și îndrăznesc să spun că mai ai mulți ani înainte. Nick deschise cartea și citi în treacăt titlul: „Flora britanică sau genuri și specii de plante britanice: aranjate după sistemul sexual reformat și ilustrate prin numeroase tabele și disecții de Robert John Thorton, M.D.” Făcu o grimasă. Firește, asemenea lucruri te pot ucide lesne prin pură plictiseală.

Frederick îl ignoră.

– Nu te comporti deloc precum un englez la locul lui și un moștenitor al unui titlu respectabil și cu vechime.

– Iar un englez la locul lui, moștenitor al unui titlu respectabil și cu vechime, ar rămâne aici? Nick răsfoi absent cartea. Risipindu-ți averea așteptând ziua în care nu o să mai fii?

– Nu este ceva neobișnuit, rosti Frederick în barbă.

- Atunci chiar mă tem că nu sunt un englez la locul lui. În plus, unchiule, ai fi detestat asta. Închise cartea, apoi întâlni privirea unchiului. Ți-am auzit comentariile mai degrabă usturătoare, așa adăuga, despre bărbații care nu fac nimic cu viața lor, ci doar să numere zilele până la trecerea în neființă a tatălui lor. Nu tolerezi și nu ai răbdare cu asemenea pierde-vară. Îndreptă cartea spre bărbatul mai în vârstă. Și ai fi al naibii de dezamăgit de mine dacă așa alege calea asta.

- Una dintre cele mai negre zile din viața unui bărbat este aceea în care fiul lui sau, în cazul tău, copilul pe care l-a considerat dintotdeauna ca pe fiul lui îi aruncă propriile cuvinte în față, spuse Frederick sumbru. Ai principii și onoare, băiete. În mod evident, am făcut ceva corect dacă ai ajuns așa. Spre regretul meu etern.

- O să îmi fie dor de tine, unchiule. Nick râse, apoi redeveni serios. Recunosc că îmi este greu să te las singur aici.

- Atunci rămâi.

- Unchiule...

- Prea bine. Abandonează-mă, aruncă-mă în ghearele singurătății și ale disperării!

Frederick scoase un suspin exagerat de teatral.

- Tind să cred că nu o să fi chiar singur.

Nick își înăbuși un zâmbet și puse volumul la loc pe raft.

- Nu chiar atât de singur. Colțurile gurii lui Frederick se arcuiră malițios. Există o actriță la Drury Lane care nu pare să se împotrivească prea tare bărbaților de vârsta mea. Sau cu averea mea.

- Ai grijă, unchiule, să nu deprinzi obiceiuri proaste!

Nick râse și continuă să umble fără țintă prin încăpere. Avea să îi fie dor de unchiul lui și îi era mai greu decât anticipase să îl lase singur. Dar acum, după ce se hotărâse să plece, i părea inutil să zăbovească mai mult decât era nevoie.

- S-ar putea spune că obiceiurile mele cu greu pot deveni mai rele decât sunt acum.

Frederick trase din trabuc și trimise în aer un cerc perfect de fum albastru.

- Cu siguranță, s-ar putea spune așa în cazul unei persoane obtuze.

Cei care nu erau deranjați de un asemenea comportament ar fi observat doar că Lord Thornecroft era un gentleman bogat, necăsătorit, căruia îi plăceau vinul fin, trabucurile bune și doamnele frumoase.

- Poate că tânăra doamnă este cea care trebuie avertizată.

- Poate.

Nick zâmbi larg.

Se putea glumi pe seama distracțiilor lui Frederick și a modului în care restul lumii vedea aceste distracții, dar fusese un părinte la fel de responsabil și de bun. Din ziua în care Nick intrase în viața lui, Frederick fusese mai mult tatăl decât unchiul băiatului.

- Chiar regret că te las singur, să știi, dar este vina ta. Ar trebui să ai o familie în jurul tău, copiii tăi, o soție iubitoare.

Frederick chicoti.

- Nu cred că această doamnă este prea interesată de căsătorie și de familie.

- Probabil că nu.

Nick se opri ca să-și aleagă atent cuvintele. Urma să plece a doua zi și, în ciuda celor treisprezece ani petrecuți alături de acest gentleman bun și plin de dragoste, un bărbat care luase locul tatălui său și o făcuse cu grație și cu afecțiune, încă rămâneau lucruri nespuse între ei.

- De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Tonul lui Nick era nonșalant, de parcă nici întrebarea, nici răspunsul nu aveau vreo importanță.

Vocea lui Frederick răsună la fel de nepăsătoare precum cea a bărbatului mai tânăr:

- Căsătoria nu m-a atras niciodată în mod deosebit. Să mă leg de o femeie pe viață... Bănuiesc că nu am găsit niciodată femeia potrivită care să merite să-mi sacrific libertatea.

- Cu excepția mamei mele, spuse Nick încet.

Sprâncenele lui Frederick se arcuiră ușor sub efectul surprizei.

- Știi despre asta, nu?

Nick încuviință din cap. Știa de ani buni povestea - mama lui fusese logodită cu unchiul său, dar în schimb fugise cu fratele mai mic al acestuia. Frederick nu spusese niciodată vreun cuvânt care să dea de înțeles că tatăl și mama lui Nick să fi fost altfel decât onorabili. Într-adevăr, dată fiind afecțiunea evidentă a unchiului față de părinții lui, aflarea adevărului fusese un șoc pentru Nick.

- I-am iertat, să știi. Destul de repede, după câte îmi amintesc. Nu era nevoie să plece din Anglia. Desigur, am fost supărat atunci. Este al naibii de greu să fii dat la o parte de fratele mai mic. Dar țineam prea mult la mama ta ca să nu o văd fericită și l-am iubit din inimă pe tatăl tău. Mi-am dat seama că erau meniți unul pentru celălalt, iar

ea nu ar fi fost niciodată cu adevărat fericită cu mine. Mă întreb chiar și acum dacă și eu aș fi fost fericit cu ea. Posibil ca mariajul nostru să fi fost o greșeală enormă pentru toți trei. Nu mai contează...

Scoase un suspin la rememorarea amintirilor.

- I-am scris lui, le-am scris lor la nesfârșit, îndemnându-i să se întoarcă acasă, dar tatăl tău era obsedat de ideea asta blestemată de a face avere și a refuzat să renunțe la ea. Era întotdeauna sigur că următoarea afacere, următoarea acțiune riscantă, următoarea investiție o să fie cele potrivite. El și mama ta erau la fel de încăpățânați ca fiul lor.

- Mulțumesc, unchiule, spuse Nicholas cu un zâmbet crispat.

- Apoi m-am săturat să am grijă de noi toți, după cum m-am săturat acum să am grijă de tine.

- Unchiule!

În vocea lui Nicholas răsună un avertisment.

- La naiba cu toate, băietel! O încruntare brăzdă fruntea lui Frederick. Își studie nepotul. Am crezut că toate călătoriile prin lume o să te domolească. O să te facă să-ți dai seama că datoria și responsabilitatea ta sunt aici, în Anglia. Chiar am crezut că te-am convins undeva prin Calcutta sau poate la Cairo să abandonezi cu totul ideea asta.

- A fost în Casablanca, unchiule, spuse Nick cu blândețe. Și a fost o aberație de moment. Am decis asupra acestui parcurs în viața mea cu ani în urmă.

- Totuși, când ne-am întors în Londra, eram încrezător că ai decis să rămâi. Totuși, în următoarele luni după întoarcerea noastră...

Frederick făcu o pauză și îl privi o clipă îndelungată.

- Da?

Nick se întoarse spre unchiul lui. Cunoștea acea privire și nu-i plăcea în mod deosebit.

Frederick clătină din cap, rostindu-și cuvintele încet și măsurat.

- Pur și simplu mi se pare extrem de ciudat felul în care istoria alege să se repete.

Nick arcui o sprânceană.

- Atunci te aștepti să nu reușesc? Așa cum s-a întâmplat cu tatăl meu?

- Dimpotrivă. Privirea lui Frederick era hotărâtă și netulburată, de parcă putea să vadă direct prin nepotul lui. De fapt, îi citea gândurile. Mă aștept să fii stăpânul lumii când o să revii.

- Sunt cuvinte frumoase, unchiule, dar recunosc privirea. Ai ajuns la un fel de acceptare.

- Uneori, nu reușim să vedem ceva ce este chiar sub nasul nostru, murmură Frederick.

- Uneori, vârstnicii sunt la fel de obtuzi ca o piatră. Nick vorbi pe un ton tăios, apoi se domoli. Hai, spune, la ce te gândești?

Frederick își scutură trabucul în farfurioara specială în acest scop, ignorând faptul că împrăștie scrumul, apoi miji ochii și îl privi lung pe tânăr.

- Tatăl tău a părăsit Anglia ca să facă avere.

Nick își încrucișă brațele la piept.

- Așa cum fac eu.

- Și a eșuat.

- Așa cum eu nu o să fac. Vocea lui Nick era la fel de hotărâtă pe cât îi era convingerea. Nu o să se repete povestea în privința asta.

- James a plecat și din cauza unei femei, mama ta, nu doar din dorința de a-și croi un drum în lume.

- Aici te înșeli, unchiule. O stare de neliniște se contură în vintrele lui Nick, dezmințind zâmbetul relaxat pe care se chinui să îl afișeze. Nu repet povestea tatălui meu din moment ce nu fug cu logodnica fratelui meu. Deși, mărturisesc, și eu am o actriță...

Frederick îl privi tăcut.

- Foarte bine atunci. Nick își ridică privirea spre tavan. Este foarte neplăcut să recunosc, dar momentan nu există nici o doamnă în viața mea. Absolut nici una.

- Te cunosc mai bine decât oricine pe lumea asta și îndrăznesc să spun că nimeni altcineva nu a observat, dar eu am văzut cum te uiți la ea, spuse Frederick încet.

- Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Nick întâlni direct privirea unchiului său. Sau la cine te referi.

- Nu minți bine, băiete! Frederick chicoti. Pe mine nu ai fost niciodată în stare să mă minți.

Privirile lor se susținură vreme îndelungată. Frederick avea dreptate. Chiar și în copilărie, bărbatul mai în vârstă fusese mereu în stare să citească dincolo de poveștile născocite de băiat. Și când ochii căprui ai unchiului se fixau asupra lui Nick, așa cum o făceau acum, mărturisirea se revărsa din sufletul lui.

- Dacă vorbești despre Elizabeth Effington, mă uit la ea în felul în care orice bărbat se uită la o femeie frumoasă. Nick se întoarse

să studieze un raft de cărți și își încleștă mâna la spate. Contează prea puțin. Ea o să se mărite cu cel mai bun prieten al meu.

- Nu sunt logodiți.

- Încă. Nick ridică din umeri. O să fie. Înainte să treacă acest Crăciun, Charles a jurat să o ceară de soție.

- Mă întrebam de ce ești atât de hotărât să pleci înainte de Crăciun.

- Îmi pare cel mai potrivit. Nick se uită peste umăr la unchiul lui. Mărturisesc că sunt fascinat de ea, chiar încântat. Dar fiecare minut petrecut în compania ei este o ispită în fața căreia îmi este foarte greu să rezist. Cel mai bun mod prin care să faci față ispitei este să o îndepărtezi sau, în cazul de față, să mă îndepărtez eu de ispită.

Frederick îl studie în tăcere.

- Nu trebuie să te uiți așa la mine, unchiule. Elizabeth este o ființă minunată și fermecătoare. Nu mă poți condamna că o doresc. Dar Charles este prietenul meu cel mai apropiat, iar ea... Frustrarea îl copleși, iar Nick râse ca să o alunge. Așa au stat lucrurile dintotdeauna. De când îl cunosc, Charles a plănuț să se însoare cu Elizabeth. Jonathon se așteaptă la asta, la fel toată lumea din ambele familii. El clătină din cap. Charles este o partidă mult mai bună pentru ea decât mine când vine vorba de temperament, moștenire și toate celelalte lucruri de care se ține seama când te căsătorești. În plus, el a iubit-o dintotdeauna, iar eu...

Frederick ridică o sprânceană.

- Tu o iubești de tot atât timp?

„Aproape.“

- Să o iubesc? Nu fi absurd!

Amuzat, Nick pufni cu dispreț, de parcă însăși ideea de a o iubi pe Elizabeth Effington, darămite că o iubise mare parte din viața lui, era ridicolă.

Dar o iubise.

Când se întâlniseră prima dată, ea era o copilă, iar el era doar cu câțiva ani mai mare. Firește, ea îl ignorase, la fel și el. Jonathon și Charles îi deveniseră prieteni și erau mereu împreună. În ciuda acestui lucru, în anii de școală și de călătorii, drumurile lor se intersectaseră rareori. Și, în timp ce ea nu îi acorda nici o atenție deosebită când se întâlneau, iar el, asemenea prietenilor lui bărbați, nu binevoia să o ia în seamă, Nick fusese dintotdeauna mult prea conștient de prezența ei. De scânteia veselă care licărea în ochii ei albaștri minunați și de bucuria care răsuna în râsul ei cristalin.

Da, o iubise aproape dintotdeauna.

- Și Elizabeth ce zice? spuse Frederick încet. Ți pasă de tine?

- Bineînțeles că nu. Ți iubește pe Charles. L-a iubit întotdeauna. Ea... Nick clătină din cap. Nu pot să-mi închipui că ar simți vreun pic de afecțiune pentru mine.

Nick nu știa despre sentimentele ei sau nu știa prea multe. Trădau o oarecare afecțiune din partea ei cele câteva conversații care începuseră destul de inocent și se încheiaseră cu el destăinuind lucruri pe care nu le spusese niciodată nimănui, gânduri și visuri pe care nu își dăduse seama că le avea până când nu îi privise chipul minunat și nu îi auzise propriile răspunsuri sincere? Faptul că, în mod inevitabil, când el se uita după ea într-o încăpere, privirea ei îl întâlnea de fiecare dată, de parcă și ea îl căuta pe el, trăda o dorință care o oglindea pe a lui? Iar șocul din ochii ei după ce el îndrăznise să o sărute fusese indignare feciorelnică sau recunoașterea mută a faptului că momentul o tulburase la fel de mult ca pe el?

Nu prea conta.

- Chiar dacă are vreun sentiment pentru mine, este probabil unul de confuzie. Își alege cuvintele cu grijă. Nu am fost mereu atât de chibzuit cu ea pe cât mi-aș fi dorit. Dar este tânără și e firesc să fie oarecum confuză în privința sentimentelor ei, ca reacție la atențiile nejustificate ale altui bărbat, oricare ar fi acesta.

Confuzie provocată de privirea și sărutul lui și de o dorință pe care știa prea bine că putea să o ascundă pentru a nu i se vedea pe chip, dar se temea că i se citea realmente în ochi.

Frederick pufni.

- Ești doar puțin mai în vârstă ca ea.

- Cu trei ani, unchiule. Nick își încleștă hotărât maxilarul. Există o diferență foarte mare între un bărbat de 22 de ani și o femeie care încă nu a împlinit 19 ani.

- Ah, da, la ce îmi stătea mintea?

Frederick pufăi din trabuc în stilul caracteristic, fapt ce arăta că omul mai în vârstă se gândea la lucruri serioase. Nick se pregăti. În mod evident, discuția era departe de a se încheia.

- Deci nu ai vorbit cu ea despre sentimentele tale?

- Nu am sentimente pentru ea.

Unchiul lui îl ignoră.

- Nu crezi că ar trebui? Să vorbești, vreau să zic.

Nick scrâșni din dinți.

- Nu, după cum am spus în repetate rânduri, nu nutresc sentimente pentru ea.

Frederick insistă.

- Dar, dacă și ea simte la fel, ar fi culmea prostiei...

- La naiba, Frederick, eu nu sunt ca tatăl meu! Nick se uită urât la unchiul lui. Nu o să eșuez acolo unde a eșuat el și nu o să fur iubirea vieții altui bărbat. Un bărbat care mi-a fost la fel de apropiat ca un frate.

- I-ai nega lui Elizabeth fericirea pe care mama ta a găsit-o alături de tatăl tău?

- Nul Nick își trecu mâna prin păr. Eu o să-i asigur fericirea. O să i-o asigur lăsând-o liberă ca să fie fericită cu Charles.

- Și cu fericirea ta cum rămâne?

- Realizarea ambițiilor mele o să mă facă fericit. Nick se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe prin încăpere, ignorând o întrebare care îi răsuna undeva într-un colț al minții. Încerca să-și convingă unchiul sau pe sine? Și cine știe ce se poate întâmpla în viitor. S-ar putea să-mi găsesc nu numai averea, ci și o soție în America. Își îndreptă spatele și îi aruncă unchiului său un zâmbet malițios. Ori se prea poate să-mi trăiesc zilele așa cum ai făcut tu, cu mai multe femei care să-mi încălzească patul.

- Da, ei bine... Frederick își drese glasul. Nu este exact ceea ce... Se încruntă. Nu am nici un regret legat de felul în care mi-am trăit viața, iar noi nu discutăm despre asta. Nu discutăm despre viața mea, ci despre a ta.

- Într-adevăr, și ai face bine să-ți amintești asta. M-am hotărât și cred din toată inima că așa este cel mai bine pentru toți cei implicați. Nick își îmblânzi tonul. Hai, unchiule, este Crăciunul! Se cântă la fiecare colț de stradă, iar veselia plutește în aer, între prieteni și necunoscuți. Este ultimul asemenea eveniment pe care o să-l petrecem unul în compania celuilalt pentru Dumnezeu știe cât timp. Aș detesta să petrecem certați ultima zi împreună.

- Nu trebuie să fie ultima noastră zi împreună, mormăi Frederick, apoi ridică privirea spre tavan în semn că se preda. Cu toate astea, nu o să mai spun nimic pe tema asta. Își îndreptă trabucul spre nepotul lui. Dar îți jur, băiete, că o să includ o pledoarie pentru revenirea ta în fiecare scrisoare pe care o să ți-o trimit.

- Nici nu mă aștept la mai puțin.

- Cum nu o să fii aici în ziua de Crăciun, presupun că măcar o să participi la balul de Crăciun dat de familia Effington astă-seară.

– Nu l-aș putea rata, unchiule, zise Nick cu un zâmbet care ignora involburarea pe care o simțea în stomac.

Nu putea, nu voia să rateze ocazia de a o vedea pentru ultima oară.

Nu știa ce simțea ea și probabil că nu avea să știe niciodată, dar era sigur că nu putea să suporte gândul de a afla de pe buzele ei că nu îi păsa absolut deloc de el. Și nici nu putea să rămână ca să vadă cum își oferea inima altuia. În multe privințe, era într-o câțva laș.

Și dacă ea declara că simțea o oarecare afecțiune pentru el? Nu avea nici o importanță. Îl iubise pe Charles toată viața și, chiar dacă avea impresia că îi păsa de Nick, nu putea să fie decât o atracție trecătoare, probabil provocată de logodna iminentă. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială în mintea lui Nick că locul ei era alături de Charles, și că lângă Charles se afla fericirea ei.

În plus, nu voia să frângă inima celui mai bun prieten al lui și nici să urmeze calea tatălui său.

– Foarte bine atunci. Mă declar învins din moment ce nu mai am altă opțiune. Frederick suspină, se ridică în picioare și traversează camera pentru a se așeza în spatele unui birou din lemn de trandafir sculptat în stil egiptean, stil popular la începutul secolului. Totuși, există o serie de probleme pe care trebuie să le rezolvăm aici și acum: scrisori de credit, transfer de fonduri – lucruri de genul acesta.

Nick se sprijini cu mâinile de birou și se aplecă spre unchiul lui.

– Îți jur că ți-i returnez! Până la ultimul bănuț.

– Sunt la fel de mult banii tăi pe cât sunt ai mei. Întotdeauna au fost și întotdeauna o să fie. Ochii căprui și calmi ai lui Frederick îl priviră pe nepotul lui. Nu-ți face griji, Nicholas, nu am nici o îndoială în privința succesului tău.

Nick se simți inundat de ceva asemănător cu mândrie însoțită de afecțiune pentru acel bărbat pe care chiar îl iubea așa cum un fiu își iubea tatăl.

– Mulțumesc, unchiule.

– Cu toate astea, îți dau un sfat înainte să lăsăm alte subiecte și să ne îndreptăm atenția spre finanțe. Dacă se poate.

Nick clătină din cap și își îndreptă spatele.

– Dacă ți-aș spune nu, te-ai opri?

Frederick zâmbi larg.

– Băiete, abia dacă m-ar mai încetini.

– Foarte bine atunci. Ce cuvinte înțelepte izvorâte din anii tăi vaști de experiență ai pentru mine, unchiule?

- Bănuiesc că nimic din ceea ce nu știi deja. Pur și simplu să nu uiți că patul îți poate fi încălzit de câte femei vrei tu, dar este rară femeia care îți poate încălzi inima.

- Chiar că sunt cuvinte înțelepte, unchiule. O să am grijă să nu le uit.

Râsul lui Nick ignoră durerea vagă pe care o resimți în gât.

Cu siguranță, aveau să existe femei care să-i încălzească patul pe viitor, dar inima? Nu. Nu își putea închipui pe nimeni care să umple vreodată acel gol pustiu ce se simțea undeva în inima lui. Iar dacă inima era goală, ambiția avea să îi umple viața.

El își găsisese marea dragoste a vieții sale, iar ea nu putea niciodată să fie a lui. Era un capriciu urât al sortii, dar așa stăteau lucrurile. În multe privințe, Frederick avea dreptate când spunea că povestea se repeta, dar rezultatul final nu avea să fie același.

Nick urma să facă avere și să aducă un plus de valoare bogăției și prestigiului numelui Collingsworth.

Nu voia să frângă inima altui bărbat doar de dragul propriului bine.

Și nu avea să fie niciodată bărbatul care fusese tatăl lui.

Capitolul 3

Stejar și iederă, plante veșnic verzi și tot felul de poame și de fructe de pădure, prinse cu panglici late de mătase și satin în nuanțe de roșu, auriu și argintiu erau atârnate în ghirlande grandioase și împletituri masive de-a lungul scării mărețe a reședinței Effington. Fiecare ușă și fiecare fereastră erau încadrate cu verdeață din belșug, de parcă nu erau portaluri spre altă încăpere sau ieșiri afară, ci intrarea într-o lume secretă, plină de magie, bucurie și tot ceea ce reprezenta Crăciunul.

Un vâsc imens atârna de candelabrul din foaierele care ducea spre sala de bal. Chiar dacă nu era cel mai discret loc pentru a împărtăși un sărut, mama insistase să fie plasat într-un loc evident, astfel încât prietenii și cunoscuții să se poată îmbrățișa public în spiritul sezonului. Bineînțeles, buchete de vâsc mai erau agățate ici-colo prin toată casa pentru momente mai private de afecțiune, chiar dacă tata dezaproba cu tărie, subliniind că el avea două fiice și, mai rău de atât, un fiu, iar vâscul nu favoriza prea tare o purtare cuviincioasă. Mama nu era de acord, dar, fiind mamă, pe lângă faptul că avea încredere deplină în caracterul copiilor ei, avea mereu câștig de cauză în asemenea chestiuni. Iar tata, chiar după ani lungi de căsnicie, fiind încă îndrăgostit până peste cap de soția lui, îi permitea cu dragă inimă absolut tot ce își dorea.

Până și portretele antice de familie ale strămoșilor Effington, trecuți în neființă și mereu încruntați, care se aliniau pe pereții galeriei deschise cu vedere spre primul etaj, erau împodobite cu ramuri de brad, iederă și panglici. Dacă aveai o imaginație bogată, puteai să-ți imaginezi chipurile lor ceva mai puțin respingătoare, sugestia unui zâmbet pe buzele lor, chiar urma unei scânteieri în ochii lor în semn de celebrare a sezonului de iarnă.

Lizzie zâmbi la gândul acela când începu să coboare scara dublă largă ce se desena într-o curbă grațioasă până la parter. I se păruse mereu extrem de ciudat ca toți acei strămoși de demult ai familiei

Effington să fi ales să fie immortalizați pentru eternitate cu asemenea expresii serioase pe chip. Deloc adevărat, dat fiind tot ceea ce au zise de-a lungul vieții despre cei care o precedaseră; povești despre corsari neînfricați, femei mândre și încăpățănate, spioni și patrioți, lorzi și doamne, despre cei mai puțin nobili și despre tot felul de alte personaje fascinante.

Ușile mari ale sălii de bal erau larg deschise și chiar și zona de la baza scârilor era aglomerată de oaspeți. Râsete și urări de „Crăciun fericit!” răsuna peste sunetele orchestrei din sala de bal. Balul de Crăciun oferit de familia Effington era, ca de obicei, o îmbulzeală uriașă și un succes fără seamăn.

Lizzie se strecurase în camera ei ca să ia cartea pe care voia să i-o ofere lui Nicholas, chiar dacă îi fusese mai greu decât își închipuise. Până acum, dansase fiecare dans cu câte un domn sau altul și două cu Charles, care era la fel de fermecător și de atent ca de fiecare dată, deși părea nervos. Din experiența ei, Charles fusese dintotdeauna extraordinar de voios și cu o încredere de nestrămutat. Se temea că felul lui ciudat de a fi în seara aceea chiar era un indiciu al intenției de a-i cere mâna, iar în clipa aceea, ea nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să îi răspundă.

Lizzie ascunse cartea în faldurile rochiei și se îndreptă spre bibliotecă. Își croi drum prin mulțimea care intra și ieșea din sala de bal și răspunse politicos la diferite saluturi, dar fără alte încurajări fățișe. Nu avea chef să piardă timpul cu nici un fel de conversație. Era mult prea neliniștită ca să se angajeze în politețuri lipsite de noimă. Totuși, nu putu să nu audă în treacăt o serie de comentarii, majoritatea despre cei doi brazi micuți de pe mesele acoperite cu pânză, care flancau intrarea în sala de bal. Erau împodobiți cu dulciuri, flori, ghirlande de panglici și lumânări micuțe, dar neaprinse ca o măsură de precauție, pentru ca musafirii neatenți să nu ia cumva foc.

– Regina are pomi precum aceștia încă de la sărbătoarea Crăciunului din 1841, cred, îi spuse o doamnă însoțitoarei ei. Fără îndoială, un detaliu inspirat de originea germană a prințului.

– Îmi plac foarte mult, spuse hotărâtă a doua doamnă. Este peste măsură de festiv. La anul, trebuie neapărat să am un pom la mine acasă.

– Și eu la fel. Prietena ei studie cel mai apropiat copac. Ducesa spune că, indiferent ce o să aleagă regina, se poate ca pe viitor să aibă un pom mai mare cu decorațiuni. Unul care să nu fie pus pe o masă, ci mai degrabă pe podea și să ajungă până în tavan.

– Un pom în mărime naturală? În casă? Cealaltă femeie pufni. Ce idee absurdă!

Lizzie își înăbuși un zâmbet. Dacă mama ei, Marianne, ducesa de Roxborough, își dorea să aibă un pom în mărime naturală sau o pădure întreagă în casa ei de Crăciun sau, la drept vorbind, în orice altă perioadă a anului, cu siguranță avea să facă întocmai, indiferent ce putea crede oricine altcineva.

Lizzie ajunse la bibliotecă, și toate gândurile despre Crăciun și brazi dispărură. Trase adânc aer în piept, deschise ușa și intră în încăpere.

Biblioteca uriașă era cufundată în umbre, rafturile nesfârșite de cărți ridicau o urmă de mireasmă în aer, iar lumina lămpilor era difuză. Pentru o clipă, se temu că el nu venise. Că nu avea să vină. Sau poate că emoția aceea care se adună în pântecul ei era ușurarea că ajunsese înaintea lui. Sau ușurarea că el nu avea să vină. Cu siguranță, era ceva ce i-ar fi făcut viața mai ușoară. Putea să lase deoparte acele sentimente tulburătoare pe care le avea pentru el, să le închidă într-un loc din mintea ei rezervat altor idei abandonate și fanteziste și să-și continue viața exact așa cum plănuseră nu doar ea, ci și toți ceilalți. Să se mărite cu Charles, bărbatul care o iubise dintotdeauna. Bărbatul pe care îl iubise dintotdeauna. Până la Nicholas.

– Bună seara, Elizabeth.

Nicholas se ivi din umbrele de lângă biroul aflat în colțul opus al încăperii.

Ea tresări atât din cauza propriilor emoții, cât a apariției lui bruște.

– Bună seară, Nicholas. Se chinui să vorbească pe un ton relaxat. Este o petrecere minunată, nu crezi?

– Mereu este. Într-adevăr, de mult mă gândesc că balul familiei tale este punctul culminant al sezonului sărbătorilor.

– Totuși, nu te-ai grăbit să te întorci din călătoriile tale anul trecut sau în anii de dinainte ca să participi. Ea își păstră tonul ușor și glumeț. Într-adevăr, după numărătoarea mea, ai ratat ultimele trei baluri Effington de Crăciun.

El arcui o sprânceană.

– Le-ai numărat?

– Desigur. Ea zâmbi. Tu și unchiul tău sunteți parte a familiei la fel ca orice alte rude de sânge. În ultimii ani, am simțit teribil lipsa amândurora.

El chicoti.

- Este mereu plăcut să îți se simtă lipsa.

- Am înțeles că în curând o să ne lipsești din nou, spuse ea de parcă era un detaliu complet lipsit de importanță.

De parcă nu conta. De parcă nu îi păsa.

- Plec mâine. El o studie o clipă. Trebuie să mărturisesc că sunt destul de surprins de apariția ta. Îl așteptam pe Jonathon. Un slujitor mi-a spus că a cerut să ne întâlnim aici ca să discutăm despre călătoria mea.

- Cu siguranță, o să apară dintr-o clipă în alta. Lizzie ridică din umeri și se împotrivi impulsului de a-i mărturisi că Jonathon habar nu avea despre acea întâlnire din bibliotecă. Până atunci, de ce nu-mi povestești ce planuri ai?

El râse încet, iar sunetul răsună prin venele ei.

- Serios, nu este nimic de zis. Îmi propun să caut investițiile acelea ale tatălui meu, care încă ar putea să fie realizabile și să văd dacă mai poate fi salvat ceva. Pe lângă asta, am de gând să-mi fac propria avere din transportul maritim, importul de mărfuri sau ceva de genul ăsta.

- Deci este atât de ușor? Ea lăsă capul într-o parte și îl privi atent. Poți spune pur și simplu că vrei să faci avere, apoi pleci în lume și faci întocmai?

- Exact.

El încuviință serios din cap, dar în ochii lui era o sclipire clară.

- Atunci este foarte ciudat că nu se fac mai multe averi, nu crezi? Vreau să spun că, dacă este chiar atât de ușor, cu siguranță nu ar mai exista săraci. Cu toții am fi bogați și de succes.

- Atunci mă înșel. În mod evident, nu este deloc ușor. El deveni serios. La drept vorbind, Elizabeth, nu știu dacă pot reuși. Totuși, nu am de gând să eșuez, fiindcă nu există altă opțiune. Un zâmbet vag înflori pe buzele lui. Și nici nu am de gând să mă întorc până ce nu realizez absolut tot ce mi-am propus să fac.

- Chiar trebuie să pleci? izbucni ea și păși spre el. N-ai putea să-ți faci averea asta a ta chiar aici, în Anglia? În plus, o să fi următorul conte de Thornecroft și o să ai bogăția și prestigiul care însoțesc titlul. Cu siguranță este suficient pentru orice om, nu?

- Nu este o chestiune de avere, chiar dacă ar putea prea bine să pară așa. Este mai degrabă o chestiune de... nu știu, de...

El își căută cuvintele potrivite.

- Onoare? spuse ea, sperând că el avea să nege.

Onoarea era un lucru cu care știa că nu putea să lupte.

- Exact. El zâmbi, iar inima ei tresări în piept. Sau mai degrabă onoarea este o parte din asta. Bănuiesc că și mândria joacă un rol. Se gândi un moment. Vreau să îndrept greșelile tatălui meu, iar asta este, în mod evident, o chestiune de onoare pentru mine. Aș dori să obțin succesul mai degrabă pentru ceea ce sunt decât pentru cine sunt.

- Mândrie?

El încuviință din cap.

- Nu vreau ca viața mea să-mi fie pur și simplu ghidată printr-un capriciu al descendenței și al sorții. Fără nici un efort din partea mea. Știu că așa funcționează lumea în care trăim; totuși, mie mi se pare oarecum dizgrațios. E ciudat, știu, dar asta este. Oh, cu siguranță, când o să vină momentul, o să accept cu bucurie titlul pentru că e datoria mea față de familie și este ce-și dorește unchiul meu, iar eu țin foarte mult la el.

- Cu toate astea, ești dispus să-i părăsești pe toți cei la care ții. Pe toți cei care țin la tine.

- Recunosc că este greu, dar este lucrul pentru care am fost menit. Știu asta acum așa cum am știut-o dintotdeauna. Nu pot refuza să urmez ce-mi cere inima mea. Indiferent unde m-ar putea duce. Privirea lui intensă o întâlni pe a ei. Poți înțelege asta?

- Nu, răspunse ea repede, apoi oftă. Da, bănuiesc că pot, chiar dacă nu ar avea nici un sens dacă aș auzi-o de la altcineva decât de la tine.

El râse.

- Acesta este un compliment?

- Îl poți lua ca atare. Ea se chinui să schițeze un zâmbet sincer. Totuși, cum tu tot insiști să ne părăsești, eu am un mic cadou pentru tine. De fapt, un cadou de rămas-bun. Îi întinse cartea. Este noua poveste de Crăciun a domnului Dickens.

El acceptă cartea și o întoarse în mâini, literele aurite scânteind în lumina difuză.

- Am auzit vorbindu-se despre ea. Se presupune că este foarte bună.

- Oh, este chiar minunată! Se poate să fie cea mai frumoasă poveste despre Crăciun care să se fi scris vreodată. Mi-a plăcut enorm.

El se uită lung la volumul pe care îl ținea în mână.

- O s-o păstrez ca pe o comoară.

- Sper să-ți aducă liniște când o să fii departe de... noi. Ridică privirea spre el. Am crezut că o să te ajute să-ți amintesti de Crăciunul de aici, de la Londra, de unchiul tău și de...

- Și de tot ce-mi este drag?

Privirile lor se întâlniră, iar ei i se tăie răsufierea.

Ea incuviință încet din cap.

- Ce îți este drag, Nicholas?

- Eu... El trase adânc aer în piept. Jonathon nu vine, nu-i așa?

- Nu, șopti ea și se uită lung în ochii lui întunecați. Nu credeam că te-ai fi întâlnit cu mine doar dacă te rugam pur și simplu.

- Ai avut dreptate. Este mai mult decât necuviincios să fiu aici singur cu tine.

- Aiurea. Am fost singuri de multe ori. De altfel, ne știm din copilărie.

- Dar tu nu mai ești o copilă.

Privirea lui se întunecă, trădând ceva ce cu siguranță era dorință, nevoie sau dor. Sau *dragoste*?

- Nici unul din noi nu mai este copil. Ea îl privi vreme îndelungată. Nu puteam să te las să pleci fără să mai fim încă o clipă singuri. Fără șansa de a te convinge să rămâi sau, dacă nu reușesc, de a-mi lua rămas-bun.

- De ce?

Tonul lui era aspru și autoritar.

- Pentru că eu... Ea își înghiți cu greu nodul îndurerat pe care îl simțea în gât. Chiar trebuie să te duci? Chiar trebuie să pleci?

El trase adânc și tremurător aer în piept, de parcă îi era la fel de greu să spună pe cât îi era ei de greu să audă.

- Da.

- De ce?

- Ți-am spus. Nu pot explica mai bine decât am făcut-o deja. Este ceva ce trebuie să fac. Poate că este destinul meu.

- Atunci, să fie și destinul meu. Ia-mă cu tine! spuse ea fără să se mai gândească. Există ceva între noi, Nicholas. Ceva ce a rămas nerostit încă din momentul în care te-ai întors la Londra. Nu poți să negi asta.

- Poate...

- Nu!

Vocea îi era ascuțită de dorința înăbușită. Veni mai aproape. Atât de aproape, încât putea să vadă cum i ridica pieptul când respira

și să simtă căldura corpului lui la un milimetru distanță de al ei. Disperarea învinse orice fărâmă de prudență.

– De ce ești atât de încăpățânat? Nu există *poate* în povestea asta. M-ai sărutat așa cum nu am fost niciodată sărutată, și asta nu pot uita. Cred că nici tu nu poți uita. Simți ceva pentru mine, Nicholas, știu că simți, iar după ce o să pleci, nu o să mai fie nici o șansă pentru tine, pentru noi să ne dăm seama dacă sentimentele astea au vreo importanță. Privirea ei o căută pe a lui cu o dorință născută dintr-olulire cruntă și dureroasă pe care o simțea în adâncul ei. Trebuie să știu ce gândești, cum te simți, ce vrei...

– Ce vreau? El o privi neîncrezător. Ce vreau, ce am vrut dintotdeauna, zise el cuprinzând-o în brațe, ești tu!

O lipi apăsător de el și îi zdrobi buzele cu ale lui. O gustă, o devoră, iar ea răspunse cu aceeași intensitate. Îi simțea pieptul tare pe sânii ei și inima bătându-i pe inima ei în același ritm. Fu cuprinsă de o pasiune despre care nu bănuise vreodată că putea să existe și se agăță de el cu o nevoie atât de mare, încât alungă orice urmă de judecată, cuceri gândirea rațională și înlătură orice rezistență. Se gândi că sigur avea să moară din cauza intensității buzelor lui, care se topeau pe ale ei, trupul ei modelându-se pe al lui, de parcă ar fi fost jumătăți ale aceluiași întreg. De parcă acela era locul de care aparținea. Dură o fracțiune de secundă, o viață sau o veșnicie, și își jură să nu îi mai dea drumul vreodată.

Fără nici un avertisment, simți cum trupul lui încremenește. El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Iartă-mă, Elizabeth! Încuviință din cap scurt și formal, de parcă erau doar simple cunoștințe. De parcă nici nu îi revendicase sufletul. Nu ar fi trebuit să-mi permit asemenea libertăți. Te rog să mă ierți.

Ea se chină să-și tragă sufletul.

– Poftim?

– Nu am nici o scuză, firește, este de ajuns să spun că am fost pur și simplu năucit de frumusețea ta și – își flutură mâna absent spre încăperea – de natura festivă a serii.

– Tu... tu... îți ceri scuze? Ea făcu ochii mari, șocată. Pentru că m-ai sărutat?

– Da, firește. El clătină din cap. Cu siguranță a fost nepotrivit, mai ales aici, singuri, iar reputația ta...

– Nu ai sentimente pentru mine? Fu traversată de un val de neîncredere. Sigur nici un bărbat nu putea să sărute așa fără a simți emoție, *dragoste*. Nu-ți pasă de mine? Nu mă vrei?

- Ba bineînțeles că îmi pasă. Un bărbat ar trebui să fie mort de mult și să se descompună în mormânt ca să nu te vrea. O dorință pură este ce a mocnit între noi doi. Numai un nebun ar nega asta. Și, dat fiind felul în care săruți... El chicoti malițios. Dumnezeuule, Elizabeth, ești minunată, fermecătoare și ai înăuntrul tău o pasiune pe care mărturisesc că nici măcar nu am bănuit-o vreodată! Ai fi cea mai amuzantă.

- Amuzantă? Ea ridică vocea. Aș fi amuzantă?

- Cea mai amuzantă. Privirea lui se aținti asupra ei, de parcă îi evalua cu atenție farmecul. Noi doi am putea să petrecem un timp foarte plăcut împreună. În călătoriile mele, am învățat o mulțime de lucruri despre bărbați, femei și clipele foarte plăcute pe care le pot petrece împreună. Unchiul meu este un foarte fin cunoscător al acestor lucruri. A fost un ghid excelent.

- Chiar așa?

Deci acela era răspunsul? Sărutul lui o făcea să i se taie genunchii și o epuiza doar pentru că el săruta atât de bine? Era mai degrabă rezultatul experienței și al exercițiului decât al vreunei afecțiuni din partea lui? Iar reacția ei era tipică pentru orice femeie lipsită de experiență în fața unui bărbat cu abilitățile lui?

- Cu siguranță. Unchiul meu este un bărbat de lume și mi-a arătat... Ei bine, cred că nu este important.

- Nu, nu este.

Cuvintele sunară tăios, tonul fu exagerat de cuviincios și nici măcar în propriile urechi nu părea tipic pentru ea.

- Totuși, trebuie să recunosc, propunerea ta de a mă însoți este mai mult decât interesantă, zise el și își îngustă prudent ochii.

Când furia se dezlănțui înăuntrul ei, Elizabeth își ridică bărbia.

- Eu nu...

- Ești fiica uneia dintre cele mai importante și mai înstărite familii. Zestrea ta și influența familiei tale, împreună cu banii unchiului meu, sunt ceva mai mult decât atrăgător. El încuviință gânditor din cap. Într-adevăr, aproape că sunt tentat să spun că dau naibii onoarea. Să abandonez nebunia de a face avere și să rămân aici.

- Nicholas!

Îngrozită, ea îl privi lung. Indiferent cât de mult își dorea ca el să facă întocmai ce spusese, tonul lui, dar și privirea calculată nu erau cele ale bărbatului pe care îl cunoștea. Sau pe care credea că îl cunoștea. Sau pe care credea că era posibil să-l iubească.

- Totuși, ridică el din umeri, asta nu ar funcționa niciodată. Eu sunt pe deplin devotat acestui proiect și, dacă ar fi să mă însor în clipa asta, aș face-o cu o soție dispusă să lucreze cot la cot cu mine pentru a-mi atinge obiectivele. Oricât ești de fermecătoare, eu am nevoie de o soție mult mai serioasă și mult mai puțin frivolă decât tine.

- Frivolă?

Ea încercă să nu se înecă la rostirea cuvântului. Avusese impresia că o cunoștea mult mai bine.

- Hai, Elizabeth, sigur nu te surprinde această evaluare a caracterului tău, nu-i așa? De fapt, bănuiesc că ai cultivat insistent un asemenea stil.

Ea se uită la el vreme îndelungată. Indiferent ce împărtășiseră, ce crezuse că simțea pentru el și ce fusese convinsă că simțea el pentru ea, era evident că nu îl cunoștea absolut deloc. Era un străin. Și nu avea de gând, nici acum, nici altă dată, să îi permită să vadă cât de devastatoare erau cuvintele lui aspre.

Ea îi aruncă un zâmbet orbitor, care înăbuși un val crescând de furie și o senzație la fel de puternică de rănire și de trădare.

- M-ai prins, Nicholas. Îndelungata mea experiență mi-a confirmat că bărbații sunt mult mai interesați de femeile care nu au nimic în cap în afară de cele mai recente tendințe în modă sau de evenimentele sociale din fiecare sezon decât de cele serioase și posomorâte. Și dragul, foarte dragul meu Nicholas, mă tem că și tu m-ai înțeles greșit. Ea coborî vocea într-o notă confidențială: De fapt, eu nu sugeram căsătoria.

- Oh? Te-ai fi mulțumit să vii cu mine fără să te bucuri de beneficiile căsătoriei?

- Nu fi absurd! Ea se chină să scoată un râset voios. Nu sugeram nimic care să depășească tipul de companie pe care noi doi l-am fi împărtășit. Am fost pur și simplu purtată de perspectiva aventurilor tale.

- Chiar așa?

El ridică sceptic o sprânceană.

- Da. Pentru că tu pleci în aventuri la care eu, ca femeie, nu o să am niciodată dreptul. Pentru o clipă și nimic mai mult, ideea de a lăsa în urmă Londra și viața pe care am știut-o dintotdeauna ca să pornesc într-o provocare necunoscută de a face avere a fost absolut irezistibilă. Ea ridică din umeri cu un aer nonșalant. Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare. O să-mi revin în cel mai scurt timp. Chiar și așa - ea se întări înainte de a rosti cuvântul acela iritant -, *frivolă*

cum sunt, știu că a te însoți, chiar dacă numai ca o simplă tovarășă de drum, ar fi o greșeală cumplită. De altfel, cine ar crede că între noi există doar o simplă prietenie? Reputația mea, viața mea ar fi distruse. Cât despre căsnicie, noi doi nu ne-am potrivit niciodată.

- Nu, nu ne-am potrivit.

- Dar sigur pot înțelege cum ai ajuns să crezi că sugeram căsătoria sau ceva mai puțin respectabil. Frivol sau nu, este exact lucrul la care te-ai aștepta din partea cuiva din familia mea și cu originea mea. Ea scoase un oftat teatral. Trebuie să mărturisesc că mă simt stânjenită că spun asta, dar știu cum sunt femeile frivole din fire. Iar eu, în mod special, am tendința de a vorbi înainte de a gândi. Este un defect groaznic la care trebuie să lucrez.

- Da, trebuie. Vocea lui era calmă, dar ochii îi scânteiau. S-ar putea ca următorul bărbat pe care o să te oferi să-l însoțești, roști el dregându-și glasul, în aventurile lui să nu fie la fel de înțelegător ca mine. S-ar putea prea bine să-ți accepte oferta.

- Ei, hai, Nicholas, cred că mi-am învățat lecția și nu o să mai fac niciodată ceva de genul acesta! Ea îi întâlni privirea. Dacă aș putea să-mi iau toate cuvintele înapoi, aș face-o.

- Desigur, murmură el.

Acum trebuia să scape de prezența lui înainte ca toată hotărârea să i se facă țandări. Înainte să se transforme într-o masă deznădăjduită de disperare. Totuși, nu putea să permită ca întâlnirea aceea neinspirată să-i distrugă viața și viitorul.

- Sper că nu o să spui...

- Acesta o să fie secretul nostru, zise el hotărât. Îți promit!

- Iar tu ești un bărbat de onoare, nu-i așa?

El zâmbi larg.

- Întotdeauna, cel puțin în privința cuvântului meu.

- Mulțumesc. Schiță spre el un zâmbet ușurat. Trebuie să mă întorc la bal. Cred că Charles se întreabă unde am dispărut.

- Da, desigur... Charles.

Ea se întoarse să plece, înăbușindu-și impulsul de a alerga, de a fugi cât de repede putea. Lizzie se îndreptă spre ușă, apoi trase adânc aer în piept și se întoarse spre Nicholas.

- Bănuiesc că nu o să ne mai revedem, cel puțin pentru foarte mult timp. Chiar îți doresc să-ți fie bine, Nicholas. Sper să obții tot ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

Zâmbetul enigmatic care provoca senzațiile încântătoare înăuntrul ei arcui colțurile buzelor lui Nicholas, dar ea se întări.

- Ah, Elizabeth, nu am cum să obțin tot ceea ce vreau! Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.

Ei i se tăie răsufierea, dar se chină să schițeze un zâmbet.

- Iar alte lucruri sunt.

Ea deschise ușa și dădu să iasă.

- Îți mulțumesc din nou. Pentru carte, vreau să zic.

Când vocea lui sună blând în urma ei, inima îi tresări în piept.

- Crăciun fericit! îi răspunse ea peste umăr.

Nu voia să se uite din nou la el. Păși dincolo de prag și închise ușa, ultimele lui cuvinte plutind în aer în urma ei.

- Crăciun fericit, Elizabeth!

Se rezemă de ușa închisă și se strădui să-și tragă sufletul, luptându-se să nu dea frâu liber lacrimilor.

Cum putuse să se înșele atât de crunt? În privința lui și, mai rău decât atât, în privința propriei persoane?

În mod evident, sentimentele pe care le avea pentru el nu erau mai adânci decât ale lui pentru ea. Cum se putea să fie altfel acum, când el își dezvăluise caracterul îndoielnic? Desigur, el avea dreptate. Ceea ce mocrise între ei nu era altceva decât dorință. Plăcere. Nu mai gustase niciodată din ea și, prin urmare, era complet lipsită de apărare în fața ei. Nicholas era misterios și chipeș, și doar o femeie moartă de mult și îngropată adânc în pământ nu ar fi cedat farmecului lui. Și sărutului său.

Fără îndoială, era doar rezultatul călătoriilor prin lume și al îndrumării unchiului său - un gentleman încântător, dar unul de care orice femeie respectabilă ar fi fost înțelept să se țină departe.

Indiferent cât de umilitoare fuseseră ultimele minute, măcar acum știa. Nicholas Collingsworth ar fi fost cea mai mare greșală din viața ei, iar ea trebuia să îi fie, ba chiar îi era recunoscătoare pentru că își dezvăluise adevăratul caracter. Acum putea să-și vadă mai departe de viață fără îndoieli sau regrete. Își îndreptă umerii și se întoarse în sala de bal.

Și dacă trebuia să simtă o oarecare durere din cauza asta, era un preț suficient de mic de plătit pentru liniștea sufletească.

Se strecură în sala de bal, adunarea festivă fiind un balsam pentru sentimentele ei rănite. Cel mai probabil pentru mândria ei rănită, absolut nimic mai mult. De acum înainte, nu avea de gând să permită să fie mai mult decât mândrie rănită.

- Lizzie! Charles apăru brusc lângă ea. Pe unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

- Am fost pur și simplu... Ea se uită lung în ochii lui albaștri și clătină din cap. Era cald, iar eu...

- Nu contează. El îi zâmbi larg și o prinse de mână. Trebuie să vorbesc cu tine.

- Charles, eu...

- Între patru ochi, spuse el hotărât și o luă din loc, trăgând-o după el.

- Unde mergem?

Ea râse fără să vrea. Desigur, Charles putea să o facă să râdă mereu. Își simți inima ușurată.

- Unde nu o să ne deranjeze nimeni. Iar dacă există și vâsc, cu atât mai bine, continuă el și schiță spre ea un zâmbet malițios.

- Charles!

Ea râse din nou și își dădu seama că simplul fapt de a putea râde îi arăta, în mod evident, unde se găsea adevărata ei afecțiune.

El o trase într-un alcov aflat la marginea sălii de bal, un loc destul de retras pentru o discuție intimă, și o cuprinse în brațe atât de repede încât ea nu avu timp să protesteze. Buzele lui le întâlniră pe ale ei într-un sărut cald și tandru. Un sărut care vorbea despre o obișnuință, despre faptul că se cunoșteau de mult timp și despre... dragoste. Nu era genul de pasiune care îi tăia genunchii și care îi aprindea simțurile, ci mai degrabă o afecțiune mai blândă, care îi încălzea inima, îi mângâia sufletul și îi promitea că avea să fie adevărată și pentru totdeauna.

El se retrase, iar ea ridică privirea cu o suspiciune zeflemitoare.

- Nu văd nici un vâsc pe aici, Charles. Mă tem că ți-ai permis libertăți necuviincioase.

- Ba chiar deloc.

El o eliberă, căută în buzunarul de la vestă, apoi scoase o crenguță îndoită, cu frunze turtite și fructe atârănânde, pe care o prezentă cu un gest teatral.

- L-am adus pe al meu.

- Observ. Ea arcui o sprânceană. Și o ai la tine în cazul în care apare o ocazie ca s-o folosești? În cazul acesta, mă tem că trebuie să avertizez toate femeile credule din casă cu privire la intențiile tale imorale.

- Intențiile mele sunt într-adevăr imorale. El râse și aruncă crenguța ofilită pe o băncuță aflată în apropiere. Dar numai în ceea ce te privește pe tine.

O notă cochetă se simți în glasul ei.

- Nu sunt pe deplin sigură dacă ar trebui să fiu șocată sau flatată.

- Ar trebui să fii... El făcu o pauză, iar expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Lizzie, tatăl tău vrea să facă un anunț, iar eu...

Ei i se opri inima în piept.

- Un anunț?

- Vezi tu, eu... am vorbit cu el, dar nu am putut... Ei bine, cu tine se pare că nu pot... El răsufală lung și îi luă mâinile într-ale lui. La naiba cu totul, Lizzie, te iubesc! Te-am iubit dintotdeauna și vreau să mă însor cu tine.

Ea trase brusc aer în piept. Știa că tot ce se întâmpla era inevitabil. Totuși, chiar nu crezuse că avea să-i facă propunerea în acea seară. Acolo. Atunci.

- Sigur știi ce simt pentru tine. Privirea lui îngrijorată o căută pe a ei. Știu că n-am vorbit niciodată despre sentimentele noastre, dar mereu am crezut că simți o anumită afecțiune pentru mine.

- Oh, Charles, eu...

- O să stau într-un genunchi dacă vrei, sau în ambele, dacă preferi. Aș fi fericit să mă târăsc la picioarele tale dacă vrei.

- Nu trebuie...

- Știu că toată lumea s-a așteptat întotdeauna la asta, dar nu te rog să fii soția mea din obligație sau pentru că este un lucru care ne-ar face familiile atât de fericite, ci pentru că - îi strânse mai tare mâinile într-ale lui - vreau asta sau mai degrabă te vreau pe tine mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva. Nu pot să trăiesc fără tine, Lizzie. Jur că o să te fac fericită începând chiar din această zi și îți promit că o să avem o viață minunată împreună. Vrei să mă faci cel mai fericit bărbat din lume? Accepti să fii soția mea?

- Eu...

Ea ridică privirea și se uită lung la el. Se simți cuprinsă de cea mai stranie senzație, de parcă piesele unei enigme își ocupau locul, fiecare în parte, și se potriveau perfect.

„Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.“

„Iar alte lucruri sunt.“

- Cu o condiție, spuse ea încet.

- Orice.

- Să nu mai porți niciodată vâsc în buzunar. Ea adoptă o expresie severă pe chip. Nu se știe niciodată cine ar putea să încerce să profite

de un asemenea lucru, iar dacă este să devin soția ta, nu mi-ar plăcea ca alte femei...

El râse și o strânse în brațe.

- Cu vâsc sau fără, nu o să existe altă femeie. O să existe o singură femeie pentru tot restul zilelor mele.

- Tot restul zilelor noastre, îl corectă ea, în timp ce buzele li se întâlniră din nou, iar ea alungă cu hotărâre orice gând ce zbura la ochii întunecați și scânteietori, la o dorință nesfârșită și la un sărut care îi topea oasele.

„Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.”

„Iar alte lucruri sunt.”

Povestea aceasta - Charles - era un lucru menit să se întâmple. El era soarta și viitorul ei, iar de acum avea să fie viața ei. Iar ea chiar voia să îl facă fericit pentru tot restul zilelor lor. El pur și simplu merita. Ea merita.

Avea să pună deoparte toate gândurile legate de Nicholas Collingsworth, alături de celelalte legate de acest Crăciun, și să își vadă în continuare de viață. O viață frumoasă, plină, fericită.

Exact așa cum era menit să se întâmple.

Elizabeth mințea foarte prost.

Nick privi în gol spre ușa bibliotecii.

Din fericire pentru amândoi, el se pricepea mai bine să mintă. Nu bănuise niciodată că avea un asemenea talent. Fără îndoială, putea fi util pe viitor.

O rănise, putuse să o vadă în ochii ei, dar nu avusese de ales. Orice sentiment pe care credea că îl avea pentru el nu putea fi important. Îl iubise pe Charles, iar Charles o iubise toată viața. Nick nu era altceva decât un moment interesant de confuzie în mintea unei femei tinere sau, poate, în inima ei.

În plus, chiar dacă știa că ideea era ridicolă în multe privințe - la urma urmei, unchiul lui era conte - nu putea să scape de gândul săcâitor că nu era pe deplin demn de ea.

Ea era o Effington, una dintre cele mai puternice familii din Anglia. Tatăl ei era ducele de Roxborough, la fel cum fusese tatăl acestuia înaintea lui, iar fratele ei era marchiz. El era băiatul celui mai mic fiu al unui conte, un bărbat care nu fusese mai bun decât un pierde-vară. Un bărbat care afirmase că își dorea să-și croiască propriul drum în lume și care totuși nu făcuse prea multe pentru atingerea

acelui scop. Desigur, avusese un mare ghinion, dar Nick nu putea uita că pe tatăl lui nu îl deranjaseră propriile eșecuri. Acum era datoria lui să ispășească păcatele tatălui. Și avea să o facă singur.

Dar dacă se înșela? Dacă ea îl iubea cu adevărat?

Nick nu se mai gândi la asta. Sentimentele lui Elizabeth sigur aveau să dispară de îndată ce el pleca din viața ei, iar el nu avea de gând să-i facă exact ce tatăl lui îi făcuse mamei. El nu avea să o ia din casa ei, din sânul familiei și de lângă ceea ce îi era drag pentru un viitor nesigur, indiferent dacă era plin de iubire. Și nu avea să își trădeze prietenul. Nu, ceea ce făcea era corect. Nick era sigur de acest lucru, așa cum își cunoștea propria cale în viață. Elizabeth avea să fie fericită cu viața pe care fusese mereu menită să o aibă.

„Și cu fericirea ta cum rămâne?”

El avea să fie fericit cu succesul, nu cerea nimic mai mult.

Gata, rezolvase. Se asigurase că lucrurile erau rezolvate. Elizabeth avea să uite de orice sentiment nepotrivit pe care l-ar fi avut pentru el și să se mărite cu Charles. Viitorul ei era asigurat.

Cât despre viitorul lui... Nick ridică din umeri și porni spre ușă. Nu avea nici un chef să se întoarcă la petrecere. Nici un chef să o vadă pe Elizabeth în brațele lui Charles. Voia să se întoarcă de îndată la reședința unchiului, să se pregătească de plecare și să scrie bilețele scurte de rămas-bun pentru Jonathon și Charles, menționând o scuză pentru care nu fusese în măsură să le spună personal. Pur și simplu, nu știa dacă mai putea să arate că nu îi păsa de Elizabeth dacă se mai uita o dată în ochii ei verzi.

Să o rănească pe Elizabeth cu comentariile lui detestabile fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Era sigur că ea nu avea să îl ierte niciodată și la fel de sigur că el nu urma să fie niciodată în stare să uite privirea ei și durerea necruțătoare pe care o simțea în propria inimă.

Totuși, era un preț suficient de mic de plătit pentru a face ceea ce era corect. Într-adevăr, nu exista un mod mai bun de a-și începe călătoriile decât a fi sigur că femeia pe care o iubea avea să fie în siguranță, fericită și iubită.

Strânse mai tare cartea în mână. El nu avea nevoie de nici o amintire a acelei nopți, a aceluia Crăciun, dar avea să prețuiască întotdeauna darul ca pe un semn al afecțiunii ei, indiferent cât ar fi fost de greșit. Avea să îl țină aproape de inima lui, la fel cum avea să păstreze

amintirea răsului, a bunătății și a sărutului ei, care avea să-l încălzească în timp ce își vedea de viața lui. Singur.

Și acesta era un lucru menit să se întâmple.

În clipa când mâna îi atinse zăvorul, o voce stranie îl strigă pe nume și-i spuse să intre. Scrooge se supuse.

Era propria lui cameră, nu încăpea îndoială. Dar suferise o transformare surprinzătoare. Pereții și tavanul erau atât de înecați în verdeață, încât odaia ajunsese să semene cu o pădurice. În toate părțile sclipeau bobite lucioase. Frunze foșnitoare de vâsc, de ilice, de iederă reflectau lumina ca o puzderie de oglinjoare risipite; iar în horn se învârtejea urlând o văpaie atât de mare, cum căminul acela, impietrit acolo de zeci de ani, nu văzuse niciodată pe vremea lui Scrooge, ori a lui Marley, ori în alte nenumărate ierni trecute. Îngrămădiți pe podea, formând un fel de tron, erau curcani, găște, vânat, păsări, carne de mistreț, hălci zdravene de carne, purci de lapte, ghirlande lungi de cârnați, plăcinte cu carne, plăcinte cu seu de vită, coșuri cu stridii, castane roșii ca focul, mere rumene, portocale zemoase, pere îmbietoare, cozonaci imenși și castroane cu punct fierbinte, care își împrăștiu în toată camera aburul amețitor. Pe acest jilț enorm ședea, cu un aer relaxat, un uriaș vesel, minunat la vedere, care ținea în mână o torță aprinsă, asemănătoare cornului abundenței, și o ridicase mult în sus, pentru ca lumina ei să cadă asupra lui Scrooge, care se ițea acum de după ușă.

– Intră! exclamă Duhul. Intră și cunoaște-mă mai bine, pământeanule!

Scrooge intră timid și-și lăsă capul în jos în fața Duhului. Nu mai era Scrooge cel încăpățânat de dinainte și, deși ochii Duhului erau limpezi și blânzi, nu dorea să-i întâlnească privirea.

– Eu sunt Duhul Crăciunului Present, zise făptura. Uită-te la mine!

Scrooge îl privi cu respect. Duhul era înveșmântat într-un halat, sau într-o mantie simplă, verde, tivită cu blăniță albă. Haina aceasta îi atârna atât de lejer pe corp, încât pieptul lat îi rămânea dezvelit, ca și cum ar fi disprețuit orice acoperământ și chiar întreaga breaslă a croitorilor. Labele picioarelor, ieșind de sub faldurile ample ale veșmântului, îi erau de asemenea goale; iar pe cap nu purta altceva decât o cunună de vâsc, acoperită ici și colo de țurțuri scăpărători. Șuvițele răsucite, de un șaten-închis, erau lungi și lăsate libere: la fel de libere precum chipul prietenos, privirea

Victoria Alexander

scânteietoare, mâna întinsă, vocea vioaie, purtarea nestânjenită și aerul jovial. Prinsă în jurul mijlocului, arătarea avea o teacă de demult, mâncată de rugină, dar nici o sabie în ea.

– N-ai mai văzut pe nimeni ca mine până acum! exclamă Duhul.

– Nu, niciodată, răspunse Scrooge.

Poveste de Crăciun, Charles Dickens, 1843¹

¹ Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*, Editura Litera, 2019, pp. 74–75

Capitolul 4

Crăciunul prezent, decembrie 1853

– Mă întrebam dacă o să te întorci vreodată acasă. Frederick trase din trabuc și își studie nepotul. A trecut foarte mult timp.

– Aiurea! Nick se așază mai bine în fotoliul din bibliotecă, cel care se potrivea cu al unchiului său, cu un pahar de coniac excelent într-o mână și un trabuc fin în cealaltă. Doar ce am fost aici acum patru ani.

Frederick pufni.

– Aș spune că nici nu merită menționat. Ai rămas în Londra doar câteva zile. Aproape că nici n-ai avut timp să participi la propria ta numire.

Sir Nicholas râse larg.

– Cine și-ar fi închipuit că progresul transportului cu vapoare cu aburi între Anglia și America de Nord o să fie considerat un serviciu adus Coroanei?

– Afacerile sunt extrem de importante în zilele noastre, iar Maiestatea Sa știe asta. Chiar dacă importanța acelei vizite nu este diminuată de cât de scurtă a fost, în mintea mea, abia contează. Frederick își îndreptă trabucul spre bărbatul mai tânăr. Zece ani reprezintă o perioadă excepțional de lungă în care să fii plecat.

– Nicidecum. Cel puțin, nu în felul în care lumea judecă timpul. Nick ridică din umeri. Totul este relativ, unchiule. La modul în care avansează istoria, un deceniu este ca o fracțiune de secundă.

– Ei bine, în istoria mea, a fost al naibii de mult timp. Vocea lui Frederick se împlânzi. Mi-a fost dor de tine, băiete. Mă bucur că ești acasă.

– Mă bucur că sunt acasă.

Timbrul vocii lui Nick semăna cu cel al unchiului său.

Sorbi din coniac, căldura catifelată a lichidului oglindindu-se perfect în căldura la fel de confortabilă a stării lui de spirit. Nu ar fi crezut

asta când plecase, în urmă cu zece ani, dar îi fusese dor de Londra, de casa aceea și de acel bărbat mai mult decât își închipuise. Aceea era singura casă adevărată pe care o cunoscuse vreodată și nu avusese nici cea mai vagă idee că însemna atât de mult pentru el până când nu plecase.

În afară de ceva mai mult cenușiu în părul unchiului, nimic nu se schimbase cu adevărat. Biblioteca, ba chiar întreaga reședință Thornecroft erau exact așa cum își amintea. Chiar și dezordinea din încăperea aceea părea că rămăsese neatinsă, chiar dacă Nick bănuia că, în ultimul deceniu, doamna Smithers sigur reușise să facă periodic curățenie, chiar dacă pe ascuns. Totuși, atmosfera și până și parfumul de ceară de albine, de trabuc și de vremuri demult apuse erau exact așa cum și le amintea când închidea ochii la finele fiecărei zile. Aceea era însăși esența confortului, a apartenenței, a sentimentului de a se simți acasă și tocmai ce îi lipsise în toți acei ani nesfârșiți petrecuți singur. Într-adevăr, era extrem de bine să se vadă întors.

– Ți-ai cam făcut un renume, Nick. Ochii bărbatului mai în vârstă străluciră de mândrie. Nu cunosc om în Londra care să nu știe de averea pe care ai făcut-o sau de succesul pe care l-ai obținut.

Nick râse.

– Și, fără îndoială, ție ți se datorează toate acestea.

– Poate. În vocea lui Frederick se simți o notă morocănoasă, iar Nick își înăbuși din nou un zâmbet. Era evident că unchiul lui avusese grijă să trâmbițeze sus și tare triumfurile financiare ale nepotului de-a lungul anilor. Nu văd nici un motiv pentru care să păstrez secretul succesului tău, mai ales că m-ai făcut un om mult mai bogat. Frederick zâmbi larg. Iar eu îți sunt mai mult decât recunoscător.

– Este minimul pe care îl puteam face, unchiule. La urma urmei, tu mi-ai dat fondurile cu care să încep.

– Cu toate astea, ai muncit din greu și ai câștigat pe merit tot ce ai.

– Până și notorietatea?

– Nu există nimic neplăcut la notorietatea cu un caracter pozitiv. Ai devenit un om de succes, iar lumea, cel puțin rarefiata și rafinata lume din societatea londoneză, ar trebui să fie conștientă de asta. Nu mă deranjează să-ți spun că ideea conform căreia singura bogăție onorabilă este aceea transmisă în familie de-a lungul generațiilor este o prostie cu totul lipsită de sens. Ar trebui mai degrabă să salutăm ingeniozitatea omului decât capacitatea lui de a supraviețui grație

relațiilor lui bogate. Sunt al naibii de mândru de tine, Sir Nicholas, și mă doare fix în cot de cine o știe!

– Mulțumesc, unchiule. Nick își ridică paharul. O să-ți mărturisesc – schiță un zâmbet larg – că sunt foarte mândru de mine.

– Și pe bună dreptate.

Frederick încuviință din cap.

Nick chiar își câștigase pe merit succesul. Ceea ce reușise să găsească din investițiile tatălui lui, grație păstrării întâmplătoare a arhivelor lui James, se dovedise a fi inutil. Propriile activități ale lui Nick în transportul maritim și în exportul de mărfuri produsese un profit constant cu o creștere la fel de constantă, dar moderată. Făcuse cu adevărat avere când investise, iar apoi devenise partener în afacerile cu vase cu aburi menite să transporte nu doar mărfuri, ci și pasageri.

Vasele cu aburi traversau Atlanticul din Anglia până în America în doar unsprezece zile, față de cele peste treizeci și cinci de zile necesare pentru o traversare cu corăbiile cu vele. Combinația de viteză și noutate se dovedise irezistibilă pentru un public dornic de un mijloc de călătorie și de transport de pe un continent pe altul mai rapid, mai convenabil și, în final, mai economic.

– Mă gândeam că te-ai fi putut întoarce definitiv acum trei ani, spuse Frederick nepăsător. Când a murit Lord Langley.

Nick își arcui o sprânceană.

– Dar de ce aș fi făcut asta, unchiule?

Frederick ridică din umeri.

– După cum spuneam, a fost un simplu gând.

Moartea neașteptată a lui Charles într-un accident de trăsură fusese atât un șoc, cât și o tragedie. Lăsase în urmă nu doar o soție, ci și doi fii mici. Nick deplânsese pierderea bunului prieten și regretase anii în care fuseseră despărțiți. Deși nu recunoștea, chiar se gândise să se întoarcă în Londra, dar cu ce scop? Ca să o consoleze pe văduva lui Charles? Simpla prietenie a lui Charles merita mai mult decât atât. Loialitatea față de prietenul lui din copilărie nu se încheia odată cu moartea acestuia. De altfel, Elizabeth era înconjurată de familie și de prieteni, iar el nu ar fi fost altceva decât un intrus nedorit. Nick îi evitase atât pe Charles, cât și pe Elizabeth în scurta lui vizită acasă și, dată fiind despărțirea lor, nu și-o putea închipui pe Elizabeth întâmpinându-l la moartea soțului ei iubit cu altceva decât cu dispreț. Într-adevăr, poate că nu s-ar fi întors nici acum dacă nu ar fi fost scrisoarea primită de la fratele ei.

- Nu eram nici măcar sigur că ai aflat de moartea lui.

- Din moment ce avocatul lui m-a localizat în America prin avocatul tău și, cum ai menționat moartea lui Charles în scrisorile tale, era greu să nu aflu, spuse Nick cu o grimasă.

- Totuși, corespondența se rătăcește.

- Și Jonathon mi-a scris când s-a întâmplat. Nick oftă adânc. Abia dacă mi-a venit să cred. Chiar și acum îmi este greu să accept. Nu-l mai văzusem pe Charles de ani buni, dar îmi este dor de el. M-am gândit mereu că eu, el și Jonathon o să fim prieteni la bătrânețe așa cum am fost în tinerețe. O să-mi lipsească asta. Gândurile lui Nick zburară la zilele în care fusese tânăr și la băiatul cu păr auriu și fire generoasă care se împrietenise cu el. Prietenii pe care să te bazezi sunt ceva rar în lumea asta. Nick reveni hotărât în prezent și îl fixă pe Frederick cu o privire serioasă. Totuși, în momentul ăsta, unchiule, să nu vorbim despre trecut, ci mai degrabă despre clipa de față. De când am sosit azi-noapte, am vorbit doar despre mine. Despre viața mea, călătoriile și aventurile mele. Sigur anii nu s-au oprit în loc pentru tine, nu?

- Aș fi vrut eu, dar anii trec inexorabil, gravându-se în ridurile de pe fața mea și în cenușiul din capul meu. Frederick scoase un suspin exagerat de dramatic. Îmbătrânesc acum, în timp ce vorbim. În curând, o să-mi târșâi picioarele, o să mă protestesc și o să am nevoie de o dădacă doar ca să mă hrănească.

- Fii serios, soarta ta nu este chiar atât de cumplită. Nick râse. Ești întruchiparea sănătății.

- Doar pentru moment, băiete. Vocea lui Frederick era sumbră, dar o scânteie malițioasă îi licări în ochi. Omul trebuie să fie pregătit pentru viitor. Am pus deja ochii pe o dădacă ce s-ar putea dovedi foarte... eficientă.

- Oh? Sprâncenele lui Nick se întâlniră într-o încruntare îngrijorată. Există ceva ce nu mi-ai spus? Ești bolnav, unchiule?

- Nu azi, ci mâine... Este întotdeauna înțelept să fii pregătit. Frederick se lăsă pe spate în fotoliu și scoase un inel de fum care pluti în aer o clipă, înainte de a dispărea pentru totdeauna. De exemplu, această dădacă pe care am menționat-o ar avea nevoie de destul de multă pregătire. Poziția pe care o ocupă în prezent nu necesită abilitățile pe care le-aș cere eu. Sau poate, zâmbi el ștregărește, că necesită. Îndrăznesc să spun că în multe privințe ar putea fi foarte pricepută să se îngrijească de gentlemeni în vârstă ca mine.

Nick privi lung o clipă, apoi zâmbi larg.

- Deci lucrează pe scenă?

Frederick încuviință din cap.

- Femeia are cea mai extraordinară pereche - își drese glasul - de picioare. Pentru o dădacă, vreau să zic.

- Desigur. Nick zâmbi și mai mult. Pentru o dădacă.

- Sau o zeiță.

Frederick chicoti și scutură scrumul trabucului în aceeași veche farfurioară. În mod inevitabil, scrumul pluti spre podea.

Nick râse.

- Este bine să știi că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

- Totuși, tu nu mai ești același om care a plecat de aici acum zece ani.

Nick își aținti trabucul spre unchiul lui.

- Tocmai asta, Frederick, a fost întregul scop al plecării mele.

- Nu vorbesc despre avere sau succes. Frederick îl studie o clipă.

Văd o diferență majoră în felul tău de a fi.

- Mai bătrân și mai înțelept, sper.

- La fel ca noi toți, dar nu la asta mă refer. Frederick îl examinează gânditor. Acum zece ani, chiar și la ultima ta vizită, n-ai fi stat liniștit în fotoliul tău, fără să fâțâi ceva sau să sari în picioare ca să te plimbi de colo-colo. Ești mult mai liniștit decât erai pe vremuri. Ai căpătat un aer aparte de calm.

- Mi-am cucerit îndoielile, demonii incertitudinii care m-au bântuit vreme îndelungată.

Vocea lui Nick era nonșalantă, de parcă vorbele lui nu aveau nici o importanță - și poate că în momentul acela nu aveau.

Știusese dintotdeauna că era important să reușească acolo unde tatăl lui eșuase, dar nu înțelesese cât de profundă fusese acea dorință până ce nu obținuse succesul. Era ca și cum odată cu succesul venea pacea.

- Într-adevăr, s-ar putea spune despre mine că sunt mulțumit de viața mea. Chiar fericit.

- Oricât de admirabil ar fi acest lucru, în viață există mai mult decât acumularea de fonduri. Sau cel puțin ar trebui să existe, continuă Frederick. Un bărbat are nevoie de o soție și de un moștenitor ca viața lui să fie cu adevărat completă.

- Cu toate astea, observ că nu ești mai aproape de căsătorie decât erai acum zece ani.

- Recunosc că există un element care lipsește din viața mea și pe care îl regret mai des decât mi-ar plăcea să o fac. Totuși, încă n-am

murit. Vocea lui Frederick era calmă. Mărturisesc că, în ultima vreme, am stat cu ochii pe o minunată și tânără văduvă.

Nick râse.

– Excelent, unchiule. Mă bucur să aud asta. Poate că, în sfârșit, ea o să te ducă în fața altarului.

– Nu aș paria pe asta, murmură Frederick. Interesul meu pentru ea nu este de această natură.

– De ce nu?

– Pur și simplu nu ne potrivim. O cunosc de când era mică, este fiica unor vechi prieteni. Mi-e greu să mă gândesc la ea ca la o femeie matură, chiar dacă este cu siguranță matură.

– Cine este văduva asta? spuse Nick încet.

– Are doi fii, continuă Frederick fără pauză, și chiar dacă nu mă opun copiilor într-un sens teoretic – ei sunt viitorul țării –, nu sunt sigur că vreau să joc rolul de tată în această etapă din viața mea.

– Unchiule!

Se simți un avertisment în vocea lui Nick.

Frederick îl ignoră.

– În orice caz, ea încă este mai mult decât eligibilă, de familie bună și de o frumusețe încântătoare. Dincolo de asta, anii au fost foarte generoși cu ea. Doamna este la fel de frumoasă acum pe cât era, să spunem, în urmă cu zece ani. Poate chiar mai mult.

Nick arcui o sprânceană.

– Ai terminat?

– Pentru moment. Frederick își îndreptă țigara spre nepotul lui. Dar numai pentru moment.

– Atunci trebuie să înțeleg că acesta este un început de campanie din partea ta?

Nick își bău restul de băutură.

– Nu m-am gândit la asta ca la o campanie, dar – Frederick ridică din umeri – nu este complet greșit și chiar îmi place cum sună.

– Atunci fii pregătit să-ți accepți înfrângerea! Nick se chinui să imprime o notă de nepăsare în tonul lui, își așeză trabucul în farfuriuara de pe măsuta de lângă el și se ridică în picioare. N-am de gând să-i fac curte lui Lady Langley.

– De ce nu?

Nick traversă camera și se îndreptă spre sticla de coniac de pe birou.

– Charles a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei.

– Și?

- Și nimic, unchiule. Nick se încrunță. Nu-i pot trăda amintirea făcându-i curte soției lui.

- Valoarei lui.

- Detaliu de semantica. Nick ridică din umeri și își umplu paharul. A fost și o să fie pentru totdeauna soția lui Charles.

- El a murit și e îngropat acum.

- Din viața ei, dar nu din inimă.

Absent, Nick se duse la cel mai apropiat raft de cărți și studie titlurile.

- Poate.

Nick se uită la unchiul lui.

- Cum adică poate?

- Nimic adevărat. Zvonuri, bârfe, aluzii, nimic important, fără îndoială.

Nick miji ochii. De obicei, unchiul său nu era atât de vag.

- Ce încerci să spui?

Frederick ridică din umeri.

- Doar că nu ai de unde să știi ce e cu adevărat în spatele ușilor închise ale unei căsnicii, ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie în intimitatea propriului cămin.

- Am înțeles că erau foarte fericiți împreună.

Era la fel de mult un comentariu, cât și o întrebare. Fără să-și dea seama, Nick își ținu răsufllarea. Nu că răspunsul unchiului lui ar fi contat cu adevărat. Cu zece ani în urmă, se asigurase că Elizabeth avea să dea uitării toate gândurile legate de el ca să revină la o viață alături de Charles, acolo unde îi era locul. El făcuse ceea ce crezuse el, de fapt, ceea ce știuse că era bine pentru viitorul și fericirea ei, iar acum era mult prea târziu ca să mai pună la îndoială decizia aceea.

Și dacă decizia aceea fusese greșită?

- După cum am spus, nu poți afla niciodată adevărul unei relații personale. Frederick trase gânditor din trabuc. Îți pot spune că, din ce știu eu, păreau într-adevăr cuplul perfect. N-am văzut niciodată vreun lucru care să dea de înțeles altceva.

Vocea lui Frederick avea o urmă de îndoială care putea să dea de înțeles că între Lord și Lady Langley lucrurile nu stătuseră așa cum păruseră. Totuși, ce relație între un bărbat și o femeie – orice bărbat și orice femeie, oricât ar fi fost de potriviți – era vreodată complet lipsită de anumite neînțelegeri? Era firesc și, într-adevăr, de așteptat.

Nick ignoră o vagă senzație de neliniște. În plus, nu avea ce face acum în această privință.

Privi lung și complet absent rândul de cărți din fața lui.

Își petrecuse ultimii zece ani scoțând-o pe Elizabeth hotărât și minuțios din mintea și din inima lui. Și îi reușise la fel de admirabil pe cât reușise orice altceva. Deși nu mai iubise altă femeie, nu fusese nici într-un caz celibatar și chiar cochetase cu ideea de căsătorie când șansa și doamna în cauză o impuseseră. Faptul că nu făcuse niciodată pasul acela radical nu avea nimic de-a face cu Elizabeth. Ea era o parte din trecut, nimic mai mult în clipa aceea decât soția sau, mai bine zis, văduva unui bun prieten.

Rătăci absent prin încăpere. Oh, desigur, experimentase de-a lungul anilor momentul acela ciudat în care zâmbetul altei doamne îi amintise de zâmbetul ei, un râset auzit într-un teatru aglomerat reinviase râsetul ei sau verdele apei de mare chiar sub creasta unui val fusese exact nuanța ochilor ei. Dar acele momente fuseseră la fel de rare pe cât fuseseră de neașteptate, iar Nick era încrezător că sentimentele lui pentru Elizabeth erau la fel de îndepărtate ca anii și kilometrii care îi despărțiseră.

- Ce o să te faci cu Lady Langley?

- Poftim? Nick se întoarse brusc. Privirea lui uimită se avântă spre unchiul lui. Ce vrei să spui? Am de gând să *nu fac* absolut nimic cu ea. Tocmai ți-am spus că nu plănuiesc să-i fac curte. Ea nu este o parte din viața mea și nici nu am de gând să devină.

Frederick arcui o sprânceană.

- Nu am vrut să spun asta, dar răspunsul tău foarte vehement mi se pare mai degrabă grăitor. Își flutură trabucul spre bărbatul mai tânăr. Protestezi prea mult, băiete.

- Atunci ce ai vrut să spui?

- Testamentul lui Charles. Ce ai de gând să faci în privința asta?

- Nimic. Nick își învârti coniacul și privi cum dansează lichidul de chihlimbar în interiorul paharului. Din câte am înțeles, Jonathon se ocupă de finanțele lui Elizabeth și de moștenirea fiilor ei după moartea lui Charles. Nu văd nici un motiv pentru care să schimb situația asta.

- Charles ți-a cerut explicit să preiei această responsabilitate la întoarcerea în Anglia. Frederick îl studie gânditor. A venit să discute cu mine când a decis să includă clauza asta în testamentul lui. Charles nu se putea gândi la nimeni mai potrivit care să se ocupe de resursele financiare ale soției și copiilor lui. Și el era mândru

de realizările tale. Frederick făcu o pauză. Decizia lui de a pune în mâinile tale soarta financiară a familiei lui a avut legătură doar cu succesul, abilitățile și prietenia ta.

- Nici nu am luat vreodată în calcul posibilitatea de a se fi gândit la altceva.

Nick remarcă ușurința cu care minciuna îi alunecă de pe buze și evită privirea lui Frederick.

În clipa în care aflase de dorințele vechiului său prieten, se întrebă dacă Charles nu bănuise cumva ce sentimente avea pentru Elizabeth. Totuși, acesta nu îi oferise nici un indiciu în scrisorile rare pe care i le trimisese de-a lungul anilor.

- Indiferent de motivele lui Charles, Jonathon este fratele ei, iar eu sunt puțin mai mult decât un străin. Nick ridică din umeri. Cel mai bine este să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

- Totuși, vorbești despre faptul că nu vrei să-i trădezi memoria, dar ești mai mult decât dispus să ignori ultimele lui dorințe într-o chestiune despre care știu că a fost de o importanță majoră pentru el.

- Sunt două lucruri complet diferite, unchiule. Nick clătină din cap și, fără să se gândească, se opri în fața unui tablou cu câini, cai și călăreți în uniforme roșii. Îl privi lung, de parcă nu îl mai văzuse de nenumărate ori. Cu toate astea, știu care sunt responsabilitățile mele, mai ales că ultima scrisoare a lui Jonathon mi le-a amintit. El a fost cel care mi-a sugerat să vizitez Londra ca să mă asigur că totul este în regulă. De fapt, Nick se agățase de acea scuză ca să se întoarcă acasă. Fusese plecat prea mult timp. Măine am de gând să mă întâlnesc cu Jonathon ca să aflu exact care este starea proprietății lui Charles.

- Măcar atâta să faci, murmură Frederick.

- Este cel mai bun lucru pe care îl pot face, spuse tăios Nick, apoi oftă și îi aruncă unchiului un zâmbet copleșit de regrete. Pur și simplu nu cred că o să fie nevoie să fac altceva decât să confirm că finanțele soției și fiilor lui Charles sunt pe mâini bune. Desigur, m-aș putea înșela, dar mă îndoiesc. Iartă-mă că m-am răstit la tine, unchiule. Este evident că încă sunt obosit după drumul lung.

- Da, desigur. Exact la asta mă gândeam și eu. Frederick trase din trabuc. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că subiectul legat de Lady Langley ți-a provocat iritarea, pentru că încă ai o anumită afecțiune față de ea.

Nick râse zeflemitor.

- Din moment ce nu am simțit niciodată vreo afecțiune pentru Lady Langley, cu excepția prieteniei, chiar ar fi ridicol.

Frederick încuviință din cap.

- Absurd.

- Absolut, rosti Nick fără șovăială.

- Ridicol.

- Cu siguranță.

- Sau total eronat din partea mea.

Nick îi aruncă o privire încruntată.

- Sau pur și simplu o situație în care vezi doar ceea ce-ți dorești să vezi.

- Hai, băiete! În ciuda protestelor tale, știu că ți-a păsat de ea acum zece ani, când ai plecat din Londra. Știu că i-ai evitat pe ea și pe toți cei care o cunoșteau - sau pe tine, dacă este să vorbim drept - în singura ta vizită acasă. Și sunt ferm convins că sentimentele tale nu s-au schimbat.

- Indiferent dacă mi-a păsat sau nu de Elizabeth când am plecat din Anglia, și spun pentru ultima dată că *nu* mi-a păsat, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ea cu siguranță s-a schimbat, la fel ca mine.

- Tu singur ai spus că anumite lucruri nu se schimbă.

- Exact. Nick încuviință din cap. Atunci nu exista nici un viitor pentru noi doi, iar asta nu s-a schimbat.

- Aiurea. Frederick pufni. Totul s-a schimbat în privința voastră. Viața a continuat și v-a tras pe amândoi după ea. Erați doar niște copii acum zece ani. Ea nu mai este aceeași femeie care s-a măritat cu vicontele de Langley, iar tu nu mai ești același bărbat care a plecat să-și croiască propriul drum în lume. Amândoi ați crescut și, în timp ce o mare parte din restul lumii nu s-a schimbat, tu și ea ați făcut-o.

- Într-adevăr, unchiule, nu mai sunt un copil. Îmi cunosc mintea și...

- Îți cunoști și inima?

- Da, se răsti Nick.

- Chiar așa? Frederick arcui o sprânceană. Mă îndoiesc.

Nick scoase un suspin lung.

- De ce?

- În primul rând, există ceva în ochii tăi de fiecare dată când este menționat numele Elizabeth.

Nick pufni.

- Nu fi absurd!

- În al doilea rând - Frederick scoase un cerc perfect de fum albastru, trase din nou din trabuc și desenă un al doilea cerc care se strecură prin primul, amintind suspect de mult de o săgeată care străpungea o inimă - ți-a revenit neliniștea. Aș spune că s-a întors demonul care te-a bântuit. Îi aruncă nepotului un zâmbet cu subînțeles. Sau poate că nu a plecat niciodată.

Capitolul 5

Elizabeth, Lady Langley, deschise ușa bibliotecii din casa Effington și observă cu satisfacție cum se trânti de perete și felul în care sunetul reverberă prin cameră și, cu ceva noroc, prin întreaga casă.

– Cum ai putut, Jonathon?

Intră în bibliotecă fluturând hârtiile pe care le ținea în mâini și împotrivindu-se dorinței de a le arunca spre fratele ei. Jonathon Effington, marchizul de Helmsley, rămase în spatele biroului, făcând ochii mari la apariția ei neașteptată.

– Timp de trei ani, nu ai dat de înțeles absolut nimic. Sunt sora ta, la urma urmei, și cred că măcar asta ar trebui să trezească o anumită fidelitate din partea ta! Cum ai putut să nu-mi spui?

Jonathon luă penița de pe hârtia din fața lui – fără îndoială, ultimul lui efort literar –, îi aruncă o privire plină de alean și se ridică în picioare, de parcă ar fi spus: „Într-o bună zi, eu voi fi ducele de Roxborough“. În ciuda posturii, un amestec de fatalitate, resemnare și o notă evidentă de neliniște i se citi în ochi. Bun. Trebuia să se simtă nelalocul lui. Foarte nelalocul lui. Era înțelept să-i fie și frică.

– Ba chiar ți-am zis, spuse el mult prea relaxat pentru un trădător. Este evident că ai în mână hârtiile pe care ți le-am trimis. Prin urmare, nu poți să te plângi că nu ți-am zis.

– Oh, ba sigur că pot! se răsti ea. Era tipic pentru Jonathon să aplaneze conflictul luându-i cuvintele literalmente. El știa foarte bine ce anume întreba ea. Atunci permite-mi să reformulez întrebarea. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Ah, da, ei bine, asta este o cu totul altă întrebare.

– Nu-i așa?

Se uită urât la fratele ei.

– Într-adevăr... Jonathon o studie prudent, de parcă se temea că ar fi putut să sară peste birou dintr-o clipă în alta și să-și înfigă

măinile în gâtul lui. Trebuie să spun că ești chiar mai supărată decât mă așteptam.

- Da? Ea aruncă hârtiile pe birou. Ți-ai inchipuit vreo clipă că nu o să fiu neagră de furie?

- Speram... Ridică din umeri în stilul acela neajutorat pe care chiar și cel mai competent dintre bărbați îl adopta când avea în față o femeie indignată pe bună dreptate - iar Elizabeth era peste măsură de indignată. Cu puțin noroc, în cele din urmă...

- Jonathon, este de ajuns! Ai evitat asta ani întregi și nu o să mai permit să o eviți nici măcar o secundă. Ea înaintă spre el cu un aer dintre cele mai amenințătoare. Nu era o sarcină dificilă, pentru că în clipa aceea ideea de a-l strânge de gât cu mâinile ei era într-adevăr ispititoare. Desigur, nu avea să facă niciodată așa ceva. Probabil. Merit un răspuns și, pe tot ce am mai sfânt, am de gând să obțin unul!

- Ce limbaj, Lizzie! Jonathon clătină dezaprobator din cap. Ce ar crede tata?

- Cum tata nu se află aici în acest moment, iar eu sunt o femeie de 29 de ani văduvă, mamă și vicontesă de Langley, părerea tatei legată de cuvintele pe care aleg să le folosesc nu contează în nici un caz!

Elizabeth nu luă în seamă minciuna spusă și își scoase mânușile. Părerea tatălui ei, Thomas Effington, ducele de Roxborough, era întotdeauna importantă pentru ea, indiferent de vârsta sau de situația din viața ei. Își iubea tatăl - și mama, desigur -, dar îl și plăcuse întotdeauna foarte mult. Nici unul din părinții ei nu crezuse vreodată că era incompetentă doar pentru că era frumoasă și se bucura de distracțiile pe care i le oferea viața, chiar dacă așa i se păruse regretului ei sot. Își lăsă mânușile pe un fotoliu și își desfăcu panglicile de la pălărie.

- Bănuiesc că, dacă tata ar ști exact ce anume m-a determinat să am un asemenea limbaj, ar avea și el câteva cuvinte alese de spus. Își scoase pălăria și se opri brusc. Sau știe despre asta?

- Nu are nici cea mai vagă idee, din câte știu eu. Jonathon clătină hotărât din cap. Charles nu și-a dorit să fie nevoit să își justifice faptele, deși pot să-ți spun că m-am împotrivit ferm.

- Nu suficient de ferm, se pare. Ea își aruncă pălăria peste mânuși. Deci cine știe?

- Chiar un număr nesemnificativ de oameni, spuse Jonathon vioi, de parcă faptul că puțini oameni știau că sotul ei trecut la cele sfinte nu avusese încredere că ea se putea îngriji de propria soartă făcea

ideea aceea mai acceptabilă. Nu mi s-a părut că este treaba nimănui, ci doar a ta și a lui.

- Oh, iar eu chiar îți mulțumesc pentru această urmă de considerație!

Se dezbracă de pelerină și o așază pe spătarul scaunului. Venise mult prea supărată ca să-și mai facă griji legate de haine. Într-adevăr, doar la insistența majordomului și a menajerei își pusese o pelerină, dar dimineața începutului de decembrie era cenușie, rece și suportabilă doar grație aerului înviorător care purta în el promisiunea Crăciunului ce se apropia.

Jonathon o ignoră.

- Avocatul lui Charles știe...

- Avocatul meu.

Tonul lui Elizabeth era sumbru. Intenționa să-l concedieze pe acel bărbat cât de curând. Și avea să o facă bucuroasă.

- Cred că Charles a discutat cu Lord Thornecroft înainte de a pune dispoziția în testament. Jonathon arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde, mai puțin acolo. Iar la moartea lui, m-am simțit obligat, să-i scriu lui Nicholas și să-l informez, adăugă el.

Ea tresări și se întoarse spre Jonathon.

- Nu ți s-a părut firesc să-mi povestești mie, propria ta soră, despre acțiuni care ar avea impact asupra bunăstării mele și a copiilor mei, dar l-ai informat pe Nicholas Collingsworth? Un bărbat pe care nu l-ai mai văzut de zece ani?

- Erau doar șapte la vremea aceea.

- Cu toate astea...

Jonathon își îndreaptă umerii.

- Era responsabilitatea mea să-i spun lui Nicholas.

Voia să-i dea una ori să țipe - sau ambele.

- Și unde era responsabilitatea ta față de mine?

- Mi-am îndeplinit responsabilitatea față de tine. Vocea lui Jonathon era fermă. Am avut grijă de finanțele tale până când am avut încredere că te poți ocupa singură de ele. Sincer, a existat o mare îndoială la capitolul acesta - dacă puteai gestiona într-adevăr chestiunile legate de moșie, de moștenirea băieților și de investițiile lui Charles.

Ar fi fost prea ușor pentru ea să-l strângă de gât. Îi aruncă o privire ucigătoare.

- Totuși, nu din partea mea, spuse el repede. Tocmai de aceea i-am spus lui Charles de la bun început că nu este nevoie. Eu am știut

dintotdeauna că ești mai mult decât făptura frivolă și zvăpăiată pe care o vedeau toți.

- Motiv pentru care ai recunoștința mea eternă. Sarcasmul i se citi printre cuvinte. Nu avea de gând să se lase potolită de un simplu compliment primit din partea fratelui ei. Putea să fie cât își dorea de fermecător, dar nu avea cum să schimbe datele problemei. Cu toate astea, tu...

- Nu ți-am spus pentru că, la naiba, Lizzie, n-am știut cum! Jonathon își trecu mâna prin păr. Charles a inclus această clauză în testamentul lui cu vreun an înainte de moartea lui, chiar în perioada în care Nicholas a fost făcut cavaler. Deși știu că nu s-au întâlnit, bănuiesc că înnobilarea lui a fost cea care i-a dat ideea lui Charles de la bun început. Probabil nu m-am contrazis cu el pe tema asta atât cât ar fi trebuit pentru că nu m-am așteptat niciodată să moară înainte ca voi doi să fi ajuns la adânci bătrâneți. Ar fi fost irelevant până atunci. Nu mi s-a părut potrivit să-ți spun imediat după ce a murit Charles și apoi, pe măsură ce ai preluat tot mai mult din administrarea afacerilor voastre, am considerat pur și simplu inutil să mai menționez asta. Dar îți jur că a cântărit greu în conștiința mea.

Ea pufni neîncrezătoare.

- Serios, spuse el hotărât. Am reușit să trăiesc cu asta, dar a fost greu. El scoase un oftat dramatic. Cu sentimentul de vinovăție.

Ea arcui o sprânceană.

- Poate că vinovăție nu este chiar cel mai potrivit cuvânt. El își ridică privirea spre tavan. Cum nu părea probabil ca Nicholas să se întoarcă în Anglia, iar tu te-ai dovedit mai mult decât în stare să gestionezi lucrurile, părea aproape un detaliu inutil. A-ți dezvălui asta nu ar fi făcut altceva decât să te supere, astfel că am lăsat pur și simplu chestiunea deoparte. Aș fi putut chiar, ei bine - el făcu o grimasă -, să fi dat complet uitării toată povestea.

O clipă, ea se uită lung la el. Elizabeth știa foarte bine că furia ei era îndreptată spre răposatul ei soț în aceeași măsură ca spre Jonathon, dacă nu chiar mai aprig. Să-i fie milă de Jonathon nu atenua situația. Totuși, el nu s-ar fi aflat în acea poziție dacă nu tăcea atât de mult timp.

- Presupun că pot accepta asta. Ea trase adânc aer în piept și se strădui să se calmeze. Acum, după ce ai dezvăluit o parte din adevăr, spuse ea ridicând hârtiile și fluturându-le spre el, merit și am nevoie de o explicație mai detaliată decât am primit până acum. Sincer, Jonathon, chiar crezi că o copie dintr-o bucată a testamentului

soțului meu, o clauză despre care habar nu aveam că există și un afurisit de bilețel de două rânduri din partea ta ar fi de ajuns?

- Am crezut că ți-am explicat totul destul de bine, murmură Jonathon.

- Atunci te-ai înșelat. Ea își îngustă privirea. E destul de laș din partea ta să mă informezi despre lipsa de încredere a soțului meu mai degrabă într-o scrisoare decât în persoană, nu crezi?

- Dumnezeuule, da! Jonathon încuviință vehement din cap. De fapt, cuvântul lașitate descrie foarte bine situația. Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la mine ca la un laș, dar când a trebuit să-ți spun despre ultimele dorințe ale lui Charles, este evident că am fost. Ba chiar spun că aș fi preferat mai degrabă să ies la duel în zori decât să dau ochii cu tine. Cel puțin în privința asta. Ai avut mereu un temperament pe cinste, să știi, și ai tendința de a arunca lucruri, chiar dacă ai fost mai mult decât rezonabilă și așezată în ultimii ani. În plus, speram mai degrabă că, în clipa în care o să ajungi aici, după ce mi-ai citit scrisoarea, o să fii mult mai calmă și mai rațională. Se pare că m-am înșelat.

- Se pare.

- Cu toate astea, chiar dacă ți-am subestimat furia, eram foarte sigur că reacția ta inițială nu o să fie plăcută, iar în privința asta, în mod evident - Jonathon schiță spre ea cel mai atrăgător, mai fermecător și ștregăresc zâmbet pe care îl avea și care era pierzania multor femei credule -, am avut dreptate.

- Chiar ai avut.

Elizabeth se împotrivi impulsului de a-i întoarce zâmbetul.

Toată situația aceea nu era chiar opera lui Jonathon și nu era pe deplin corect să dezlănțuie numai asupra lui furia și sentimentul necruțător de trădare care o consumaseră de când îi citise bilețelul cu o oră în urmă. Faptul că i se păruse potrivit să o informeze despre dorințele lui Charles nu era nici pe departe la fel de înnebunitor precum a descoperi dorințele lui Charles. Iar faptul că soțul ei îl alesese pe Nicholas Collingsworth, dintre toți oamenii, să se ocupe de finanțe nu făcuse decât să-i agraveze furia.

Ea își încrucișă brațele la piept.

- Ei bine?

- Ei bine?

Ea pufni.

- Explicația?

- Desigur. Este foarte simplu. El ridică din umeri. Charles era impresionat de succesul financiar al lui Nicholas și, desigur, de faptul că fusese numit cavaler și a decis că el o să fie cel mai potrivit om care să se ocupe de viitorul financiar al familiei lui. Cu toate astea, era conștient de faptul că poate Nicholas nu o să se întoarcă în Anglia definitiv și tocmai de aceea a cerut ca eu să-ți administrez afacerile până când revenea Nicholas acasă - dacă avea să se întoarcă. Sau până când băieții ajungeau la majorat și își primeau moștenirea. Jonathon se opri. Sau când te recăsătoreai, continuă el. Dacă te măritai cu cineva agreat de mine și de tata, administrarea averii lui, a averii tale de fapt, avea să îi revină noului tău soț.

Elizabeth înțelesese toate acele lucruri din bilețelul primit de la fratele ei, dar, până când nu auzi direct de la el, nu își dădu seama de importanța acțiunii lui Charles. Se lăsă în cel mai apropiat scaun.

- Deci am avut vreodată control asupra finanțelor mele? întrebă ea încet. Asupra vieții mele?

- Mai mult ca sigur. Jonathon trase un scaun și se așeză lângă ea. În esență, în lipsa lui Nicholas, Charles a pus totul în mâinile mele. Îți amintești cum, după șocul morții lui, ai început să preiei din ce în ce mai mult?

Ea încuviință din cap.

- Dar rămăsesem cu impresia că administrai totul pentru că erai îngrijorat pentru familie, nu pentru că eu nu puteam face asta atunci și nu pentru că Charles te desemnase să fii un fel de administrator legal.

- Indiferent cât de drag mi-a fost Charles, el niciodată nu a înțeles cu adevărat că tu ești mai mult decât a bănuț cineva vreodată. Jonathon zâmbi larg, cu o afecțiune frățească. Cu toate astea, eu știu ce zic.

- Totuși, murmură ea, de ce nu mi s-a spus când a murit Charles?

- Nu părea prea înțelept. Jonathon își alese cuvintele cu grijă. Durerea este un lucru groaznic, Lizzie, mai ales că există prea puține de făcut când cineva vrea să ajute. Moartea prematură a lui Charles a fost un șoc pentru toată lumea, iar, dacă îți amintești, tu nu ai fost în firea ta câteva luni.

- Da, desigur, murmură ea.

Elizabeth nu uitase zilele acelea întunecate de după dispariția lui Charles. Zile pline de o senzație nestăvilită de pierdere, un sentiment ciudat de regret și dezvăluiri uluitoare. Despre bărbatul cu care se căsătorise, dar mai ales despre ea însăși.

Era extrem de mândră că supraviețuise pur și simplu și cu atât mai mândră că se maturizase și devenise puternică și încrezătoare în sine. Cu toate acestea, făcuse doar ceea ce trebuia să facă pentru fiii ei și pentru ea însăși. Acum își dădea seama că, dacă Jonathon i-ar fi dezvăluit cum avusese de gând Charles să protejeze averea familiei lui după moartea lui, ea nu ar fi devenit niciodată femeia de acum, ci ar fi continuat să depindă de bărbații din viața ei, care să aibă grijă de fiecare dintre nevoile ei.

– Dumnezeule, Jonathon! Ea clătină din cap. Am fost atât de proastă! Nu am acordat nici o atenție chestiunilor legate de finanțe când Charles era în viață.

– La capitolul ăsta, nu ești diferită de majoritatea femeilor.

– Eu nu sunt ca majoritatea femeilor. Ea întâlnește privirea fratelui ei. Nu mi-am dat cu adevărat seama de asta înainte de moartea lui Charles. Întotdeauna mi-a fost limpede că sunt urmașa unor generații de femei Effington independente, încâpățănate, dar nu am înțeles moștenirea acestor doamne până când nu am fost forțată să mă bazez pe propriile puteri. Îmi amintesc că, atunci când eram tânără, mi-am jurat că într-o bună zi o să apelez la rezervele de inteligență și pricepere pe care știam că le am înăuntrul meu și că o să-mi trăiesc viața exact așa cum cred eu de cuviință. Nu am făcut-o niciodată cât timp Charles a fost în viață pentru că nu a fost nevoie. Chiar și așa, zâmbi ea crispată, este extrem de supărător să-mi dau seama că soțul meu nu mă cunoștea suficient de bine încât să aibă încredere în mine.

– Charles era un prost, spuse Jonathon pe un ton mult mai aspru decât era nevoie.

Ea își întoarse brusc privirea spre fratele ei.

– Pentru că nu ți-a recunoscut inteligența și priceperea, vreau să zic, spuse în grabă Jonathon. Totuși, făcând parte din aceeași familie Effington și, prin urmare, împărțind inteligența și priceperea, ca să nu mai vorbim de farmec, zise el schițând în treacăt un zâmbet, pot să văd ce un muritor de rând nu poate vedea.

Ea râse.

– Presupun că nu prea mai contează acum. Totul este spus și făcut, iar acum, când știi... O lovi un gând și își strânse sprâncenele într-o încruntare. Jonathon...

– Eu aș spune că se impune un coniac în momentul ăsta.

Jonathon sări în picioare și se îndreptă țintă spre barul în care tatăl lor își ținea coniacul fin și alte băuturi.

Ea își arcui o sprânceană.

- Este cam devreme pentru coniac, nu-i așa?

- Este mai târziu decât îți închipui, mormâi el și deschise ușile barului.

- Chiar și așa, nu înțeleg ce crezi că ar trebui să sărbătorim.

- Iubirea între frați. Stătea cu spatele la ea, iar vocea îi sună înfundat. Legăturile indestructibile ale sângelui. Loialitatea.

- Abia dacă este miezul zilei. În vocea ei se simți o urmă de tachinare, dar Elizabeth îl studie cu curiozitate. Acum ce mai pui la cale, dragul meu frate?

- Iubire. Legături de sânge. Loialitate. El se întoarse pe scaun, cu două pahare într-o mână și cu o sticlă în cealaltă. Ideea că nu ar trebui niciodată ucis mesagerul. El turnă un pahar și îl întinse spre ea. Iertare!

- Foarte bine, te iert. Ea acceptă cu reticență paharul. Dar chiar nu cred că...

- Continuă, Lizzie, ție îți place coniacul. Ți-a plăcut mereu.

Jonathon își turnă și el un pahar și luă o înghițitură bună.

- Se pare că și ție. Ea sorbi reticentă din coniac. Chiar dacă era mult prea devreme pentru a bea alcool, coniacul îi dădu o senzație plăcută de cald. Este minunat într-o zi atât de sinistră ca asta.

- Nu-i așa? Jonathon zâmbi drag, dar în ochii lui se întrezări o licărire certă de înțelegere. Mai vrei puțin?

- Este de ajuns, mulțumesc. Ea râse. Sincer, Jonathon, s-ar putea crede că încerci să-ți îmbeți propria soră.

El râse subțire și incomod.

- Ce gând amuzant!

- Coniacul îmi provoacă întotdeauna o senzație plăcută de căldură și o stare de bine. Este foarte greu să fi supărat, oricât ar fi de deranjant, dacă bei suficient coniac. Ea luă o înghițitură mică. Trebuia să încerci asta înainte să-mi trimiți bilețelul.

El schiță un zâmbet.

- Probabil ar trebui să-mi cer scuze. Nimic din toate astea nu este cu adevărat vina ta. Ea se lăsă înapoi pe scaun și își strânse mâinile pe pahar. Oh, sigur, ar fi trebuit să-mi spui adevărul cu mult timp în urmă, dar îmi dau seama că ai crezut că tot ce faci este în interesul meu.

- Să ții cont de asta, spuse el în șoaptă.

- Nu trebuia să fiu atât de supărată. Dacă stau să mă gândesc bine, îți sunt foarte recunoscătoare pentru eforturile făcute în numele meu.

El bău restul de coniac și își mai turnă un pahar.

- Mai vrei?

- Abia dacă m-am atins de pahar. Ea îl studie o vreme. Jonathon era foarte agitat. Ce Dumnezeu... Reveni la întrebarea pe care el o împiedicase să o pună mai devreme: Mai este, nu-i așa?

- Aproape o jumătate de sticlă.

- Nu mă refeream la coniac.

Nu era tipic pentru Jonathon să fie atât de evaziv. Totul era extrem de suspect.

- Mai sunt multe lucruri pe care nu mi le-ai spus.

Jonathon ridică din umeri.

- *Multe* este un termen atât de vag!

- *Multe* este un termen destul de specific.

- Nu o să-ți placă.

El clătină din cap cu un aer sumbru, iar ei ar fi putut foarte bine să îi pară rău pentru el dacă nu ar fi simțit greutatea din capul pieptului care tot creștea.

- Nici nu mă aștept. Își dădu seama numai decît ce anume încerca el să nu spună. Jonathon, de ce ai decis să-mi povestești azi despre testamentul lui Charles?

- Venise vremea?

- Jonathon?

Ea își ținu respirația.

- Nicholas s-a întors, izbucni el.

Ei i se opri inima în piept.

- S-a întors?

El încuviință din cap.

- În Londra. A sosit abia ieri, cred.

- Înțeleg. Vocea ei era remarcabil de calmă, ignorând bătăile nebunești ale inimii și vuietul sângelui din urechi. Ei bine, asta complică oarecum lucrurile, nu-i așa?

El își îngustă ochii gânditor.

- Nu știu. Le complică?

Ea bău dintr-o înghițitură restul de coniac.

- Le complică dacă el are impresia că poate să se bage în viața mea și să-mi preia afacerile.

- Asta este tot?

- Desigur. Ce să mai fie?

În vocea ei se simțea provocarea.

Jonathon trase adânc aer în piept.

- Trebuie să-ți mai mărturisesc ceva.

- Atât de multe într-o singură zi? se răsti ea. Le-ai păstrat ca pe o surpriză specială înainte de Crăciun?

- Știu că, la un moment, voi doi ați simțit ceva unul pentru celălalt, spuse el încet.

- Nu fi absurd! Ea se ridică brusc în picioare și începu să umble prin încăpere. Nu exista absolut nimeni care să știe ce simțise ea pe vremuri pentru Nicholas. Sau mai degrabă ce crezuse că simțise. Comentariul lui Jonathon era o simplă speculație. Eu și Nicholas nu am simțit nimic mai mult decât un fel de prietenie întâmplătoare. Nu m-am mai gândit la el nici măcar o secundă de când a plecat.

Desigur, nu era adevărat, dar nu era nici întru totul o minciună. Îi luase mai mult decât se așteptase, dar reușise să și-l scoată pe Nicholas din minte în cea mai mare parte a timpului. La urma urmei, îl avusese pe Charles, un bărbat care, în ciuda defectelor lui, chiar o iubise și pe care ea îl iubise. Avuseseră o viață minunată împreună. Plăcută, confortabilă și, chiar dacă nu fusese perfectă, cum și-o închipuisese pe vremuri, nu fusese cumplită. Iar Nicholas nu avusese nici un loc în viața aceea.

Iar dacă în rare ocazii mai văzuse vreun bărbat care semăna cu Nicholas pe o stradă aglomerată, și inima îi tresărise ușor în piept, dacă auzise vreo voce în îmbulzeala oaspeților prezenți la o petrecere și i se oprise răsuflarea o fracțiune de secundă sau dacă se trezise dintr-un vis cu un sentiment de pierdere atât de profundă încât să fi simțit un ușor nod în gât, toate acelea fuseseră simple aberații. Amintiri ale unei inimi neloiale, mai superficială decât fumul și la fel de neimportantă. El nu avea nici un loc în inima sau în viața ei. Și nu putea avea vreodată.

Nicholas Collingsworth fusese cât pe ce să îi frângă inima. Într-adevăr, ar fi făcut-o fără să stea prea mult pe gânduri dacă sentimentele ei pentru el ar fi fost reale. Ceea ce, desigur, nu fuseseră. Însă el o făcuse de rușine și o umilise. Nu avea să-i permită să o facă din nou.

Se întoarse spre fratele ei.

- Este ridicol, firește, dar de ce ai fi putut crede vreodată că există ceva între noi?

Jonathon se ridică în picioare și inspiră adânc.

- Pentru că v-am auzit. Pe tine și pe Nicholas.

Ea făcu ochii mari.

- Cum adică ne-ai auzit?

- Chiar în camera asta. În noaptea de dinaintea plecării lui din Anglia.

Ei i se tăie brusc răsufllarea.

- Ai tras cu urechea? O conversație privată? Cum ai putut să faci așa ceva?

- Nu se poate spune că am tras cu urechea, ci am rămas blocat. A fost absolut neintenționat din partea mea. Indignarea se simțea clar în vocea lui. Să știi că nu ești singura care și-a aranjat întâlniri în camera asta din când în când. Într-adevăr, chipul lui fu traversat de un amestec de sfială și mândrie. Într-un fel sau altul, se pare că eu sunt cel care are câte o întâlnire de dragoste în bibliotecă în timpul fiecărui bal de Crăciun.

- Nu a fost o întâlnire de dragoste!

- Ar fi fost dacă lucrurile ieșeau cum voiai tu, spuse el zâmbind.

Ei i se tăie răsufllarea.

- Trebuia să te strâng de gât acum câteva minute, când am avut șansa!

- Amenințările fără acoperire nu au funcționat când eram copii și nu o să funcționeze nici acum. În plus, sunt în afara razei tale de acțiune și am de gând să rămân așa.

În ciuda cuvintelor lui, el apucă scaunul și îl trase în față, cum obișnuia să facă pe vremea când erau copii, când modul în care o tachina o făcea să riposteze. Nu putea să fie surprinsă nici dacă ar fi scos limba la ea dintr-o clipă în alta.

- Deci, după cum spuneam, stabilisem o întâlnire cu o tânără fermecătoare. Nu-mi mai amintesc cum o chema, dar era amuzantă. Un zâmbet îi arcui gura. Cea mai amuzantă.

- Și?

- Și când l-am auzit venind pe Nicholas, m-am ascuns în spațele canapelei pentru că, vezi tu, am crezut că era ea. Speram să o surprind.

- Canapeaua aia?

Elizabeth făcu un semn din cap spre canapeaua din colțul peretelui opus.

De când se știa ea, canapeaua din bibliotecă fusese amplasată chiar în locul acela, cu fața spre șemineu, oferind un loc încântător pentru discuții intime între prieteni, ca o fată tânără să citească

și să se gândească la viitorul ei sau chiar un loc în care să se ascundă copiii de guvernante necruțător de vigilente. În timp ce mama ei renovase nenumărate încăperi din reședința Effington de când devenise ducesă de Roxborough, biblioteca rămăsese neschimbată pentru bărbații din familia Effington, care o considerau ca fiind domeniul lor privat. Elizabeth nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că acea canapea – sau cea dinainte – fusese exact în aceeași poziție încă de când se construise casa.

– Exact canapeaua asta. Îți poți închipui cât de surprins am fost când mi-am dat seama că în locul unei tinere încântătoare...

– De al cărei nume nu îți poți aminti, spuse ea cu subînțeles.

– Poate că este mai încântătoare privită în retrospectivă. El clătină din cap. În orice caz, Nicholas era în bibliotecă. Abia dacă am avut o clipă în care să mă gândesc cum să-mi fac anunțată prezența când ai apărut și tu. Întrucât habar nu aveam cum să mă fac nevăzut, am decis că tăcerea este, firește, cea mai înțeleaptă alegere, spuse el ridicând din umeri.

Ea strânse din dinți.

– Deci ai fost acolo tot timpul?

Jonathon încuviință din cap.

– Totuși, nu mi-ai spus niciodată un cuvânt despre asta. Ea își încrucișă brațele la piept. De ce?

– Pentru că, la vremea respectivă, credeam că Nicholas avea dreptate. El își îndreptă ușor umerii, privirea lui o întâlni pe a ei, iar pentru o clipă, fu imaginea prin excelență a unui viitor duce, nu doar un frate mai mare enervant. Atunci am fost de acord că orice s-a întâmplat între voi doi era nesemnificativ în comparație cu ceea ce aveai cu Charles. Dar acum, privind în urmă, cred că se poate, zise el oftând lung și resemnat, să mă fi înșelat.

– Poftim?

– Cred că a existat afecțiune între tine și soțul tău, dar nu sunt atât de sigur că a fost... El se opri, apoi adăugă: O mare pasiune.

– O mare pasiune? Ea ridică vocea. Ești nebun? O mare pasiune? Nu-mi vine să cred că spui ceva atât de ridicol. Este evident că ai citit prea multe dintre romanele mamei și prea mult din poeziile tatei.

– Iar tu nu ai citit suficient.

– Marile pasiuni sunt subiect pentru cărți și poezii și nu au ce căuta în realitatea vieții. Cuvintele îi ieșiră printre buze fără să stea prea mult pe gânduri, iar o voce de undeva din mintea ei se întrebă când

devenise atât de cumpănită și de înțepată. Chiar dacă o să-ți confirm că pasiunea dintre mine și Charles a fost extrem de mare.

– Sunt de acord cu tine. Tonul lui era rece, dar o strălucire sceptică se întrezări în ochii lui. Cu toate astea, nu sunt sigur dacă ai fost atât de fericită pe cât ai fi meritat să fi.

– Ce absurditate totală! Ea își ridică bărbia. L-am iubit pe Charles, el m-a iubit pe mine și a fost, într-adevăr, cea mai mare pasiune. Am fost foarte-foarte fericiți împreună. De fapt, cuvântul *fericiți* nici nu reușește să descrie viața pe care am avut-o împreună. Dacă nu ar fi murit, îndrăznesc să spun că am fi fost în al nouălea cer până la sfârșitul zilelor noastre!

– Probabil din cauza asta te simți obligată să răcnești din toți plămâni, spuse el ușor.

Ea își dori din nou să-l pocnească.

– Ești exasperant, Jonathon, și m-am săturat!

Își apucă pălăria și pelerina și dădu să o pornească spre ușă. Dacă mai rămânea o clipă, fără îndoială, și-ar fi strâns fratele de gât, iar acum nu avea nici răbdare, nici timp de pierdut. Nu, își petrecuse prea mult timp încercând să-l scoată pe Nicholas din viața ei ca să-i permită să revină fără să riposteze. Dacă trebuia să se lupte cu un bărbat care reușise tot ce făcuse Nicholas – *Sir Nicholas* –, trebuia să folosească fiecare armă pe care o avea la dispoziție și nu avea nici un moment de pierdut.

Lady Langley – Elizabeth Langley – era o femeie realizată, care nu mai semăna în nici un fel cu frivolă Lizzie Effington. Și era o adversară mult mai potrivită pentru Nicholas Collingsworth.

– Unde te duci?

– Mai întâi, o să-mi informez avocatul, pe șobolanul acela trădător și viclean, că serviciile lui nu mai sunt necesare. Apoi o să-i fac o vizită avocatului tatei, care ani întregi a slujit impecabil interesele familiei și ale familiei mele – nu ale lui Charles, nu ale lui Collingsworth –, ca să văd dacă se poate face ceva în privința asta.

Ea se întoarse spre fratele ei.

– Indiferent ce am împărtășit eu și Charles, nu o să-i permit ca din mormânt să mă încadreze în categoria drăguță, plăcută și fără minte din care credea că fac parte, de parcă aș fi o păpușă de porțelan. Și nu o să-i permit unui străin arogant, înfumurat, interesat doar de sporirea propriei averi să controleze viața mea și viitorul fiilor mei.

– Bravo ție, Lizzie! În vocea lui Jonathon se simți admirația. Poți să te bazezi pe ajutorul meu dacă ai nevoie.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

- Măcar atât poți face.

- Sunt gata să fac tot ce pot când îmi este cu putință. El zâmbi larg. Să știi că poți oricând să te lași la mila lui Nicholas.

- Niciodată!

- *Milă* este probabil cuvântul greșit. Dar el e un bărbat foarte inteligent și, în plus, este om de afaceri. Dacă tu sau mai degrabă noi îi arătăm pur și simplu cât de bine te-ai descurcat până acum cu finanțele lui Charles - sau mai degrabă cu finanțele tale -, poate că o să fie de acord să lase lucrurile așa cum sunt. Ba, chiar mai bine, trimite-mi registrele și o să i le prezint chiar eu.

- O să ți le trimit de îndată. Ea întâlnește privirea fratelui ei. Chiar crezi că există cea mai mică posibilitate ca el să lase lucrurile așa cum sunt?

- Nu am nici cea mai vagă idee. Însă nu uita că el era prietenul meu, dar și al lui Charles. Era un om bun și onorabil pe vremea aceea și nu-mi pot închipui că s-a schimbat substanțial.

- Crezi că cineva care a dobândit averea pentru care este cunoscut poate să rămână un om bun și onorabil?

El se opri o fracție de secundă, apoi încuviință hotărât din cap.

- Da.

Ea pufni cu dispreț.

- Ei bine, eu, nu. Și nu am de gând să risc totul, mizând pe faptul că Nicholas Collingsworth ar fi un om bun și onorabil. De altfel, din experiența mea, chiar și bărbații buni și onorabili privesc rareori dincolo de o față frumoasă.

O porni din nou spre ușă, apoi se opri și se întoarse spre frațele ei.

- Asta e tot, nu-i așa?

Jonathon își arcui sprâncenele cu un aer de confuzie.

- Tot?

- Nu-mi mai ascunzi nimic? Ceva ce ar trebui să știu?

El clătină hotărât din cap.

- În nici un caz.

- Nu sunt complet convinsă.

El pufni consternat.

- Mă rănești profund, dragă soră.

- Cu siguranță mi-ar plăcea. Ea pufăi exasperată. Dacă abilitatea ta de a păstra secretele arată în vreun fel cât de bine o să te porți

când o să moștenești titlul tatei, cu siguranță o să fii un duce excelent. Ea deschise ușa. Dacă ți se îngăduie să trăiești atât de mult.

Râsul lui pluti în aer în urma ei.

– Se anunță un Crăciun interesant, Lady Langley.

Crăciunul era ultimul lucru la care voia să se gândească în clipa aceea. Avea să fie al patrulea Crăciun în care era văduvă și, în anii care trecuseră de la moartea lui Charles, în ciuda hotărârii ei, fiecare fusese mai greu decât ultimul.

În foaiere, Elizabeth își chemă camerista, îi ceru să-i pregătească trăsura și încercă să fie cât mai veselă. Dar din cauza amalgamului de gânduri care îi zburau prin minte, nu era o sarcină ușoară.

Pe vremea când Charles trăia, fusese ușor să lase deoparte toate amintirile despre ultima întâlnire cu Nicholas. În plus, el fusese foarte departe și, prin urmare, ușor de ignorat. Dar, de la moartea lui Charles, fusese din ce în ce mai greu să ignore amintirile care se trezeau undeva în adâncurile minții ei la fiecare bal de Crăciun organizat de familia Effington sau care ieșeau la suprafață pe neașteptate ori de câte ori se citea cu voce tare *Poveste de Crăciun*.

Îi era din ce în ce mai greu să nu se întrebe cum ar fi fost viața ei dacă nu ar fi ales confortul, securitatea și afecțiunea de netăgăduit a unui bărbat în fața aventurii, a emoției și, da, a incertitudinii celui-lalt, chiar dacă în realitate Nicholas nu îi dăduse de ales. Își spusese în noaptea aceea și în cei zece ani care trecuseră de atunci că nu îi păsase cu adevărat de el.

Dar dacă se înșelase? Și atunci, și acum?

Dar dacă el se înșelase?

Cât avea să fie de greu să ignore acele amintiri și îndoieli acum, când Nicholas se întorsese?

Nu, ea nu greșise. Nu avea să își permită să gândească altfel. În plus, acum nu mai avea nici o importanță. Nu voia să aibă de-a face cu el și, fără îndoială, el nu voia să aibă de-a face cu ea. Dacă nu reușea să găsească un mijloc legal, exista întotdeauna posibilitatea în privința căreia Jonathon avea dreptate. Se putea ca Nicholas să nu rateze șansa de a se elibera de o responsabilitate pe care nu o ceruse niciodată.

Și dacă nu o făcea?

Se vedea obligată să facă tot posibilul pentru a-i transforma viața în iad. Habar nu avea cum să facă din viața unui bărbat un iad, dar cu siguranță nu putea să fie atât de greu. Cu toate acestea, detaliile nu aveau nici o importanță în clipa aceea.

Își ridică bărbia și schiță un zâmbet luminos spre lacheul care ținea ușa deschisă. La urma urmei, era vicontesa de Langley, care se ocupa cu succes de propriile finanțe, fiică a ducelui și a ducesei de Roxborough, și sigur sângele avea să își spună cuvântul. Tatăl ei scria poezii proaste, iar mama scria romane de dragoste și aventură și, fără îndoială, o parte din acel mare rezervor de creativitate curgea și prin venele ei. Când avea să vină momentul potrivit, intenționa să pună la cale un plan.

Nicholas Collingsworth nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să înfrunte.

Lizzie Effington era acum Elizabeth Langley.

Iar Elizabeth Langley era o forță care trebuia luată în calcul.

Capitolul 6

– Totul pare în ordine. Nick studie ultima pagină din registrul, dar, după ce evaluase intrările care îl aduseseră până în acel punct, era mai mult decât sigur că totul era în ordine perfectă. Activele lui Charles nu doar că s-au menținut, dar investițiile lui au crescut substanțial.

Nick închise registrul și ridică privirea spre Jonathon, care rămase în fața biroului din biblioteca reședinței Effington, cu un aer de inocență binevoitoare și cu câte un pahar de coniac în fiecare mână. În tinerețea lor, Jonathon nu fusese niciodată atât de nevinovat pe cât lăsa de înțeles înfățișarea lui, iar Nick bănuia că trecerea anilor nu schimbase acel lucru. Faptul că prietenul lui adopta tocmai o asemenea atitudine în clipa aceea nu prevestea nimic bun.

– În plus, nu am găsit nimic în neregulă în registrele gospodăriei și nici ale moșiei. Într-adevăr, au fost făcute o serie de îmbunătățiri care se văd și care s-au dovedit dintre cele mai benefice. Ai făcut o treabă excelentă.

– În timp ce eu fac o treabă excelentă la multe capitole – Jonathon îi întinse lui Nick un pahar și se așeză cu fața spre prietenul lui, de partea cealaltă a biroului –, nu-mi pot asuma laudele pentru asta.

– Nu fi modest! Nick se lăsă pe spate în fotoliu și sorbi din băutura. Coniacul fin al ducelui era la fel de bun ca întotdeauna. Încă un lucru care nu se schimbase odată cu trecerea anilor. Știi că mărirea averii cuiva sau, Doamne ferește, câștigarea banilor nu sunt lucruri privite cu ochi buni, dar ar trebui să fii mândru. Evident, ai moștenit abilitățile tatălui tău când vine vorba de investiții.

Chiar dacă nu era o informație publică, Nick era conștient că ducele de Roxborough se implicase în diverse investiții, inclusiv în domeniul imobiliar și publicistic vreme de mulți ani și avusese, în cele mai multe cazuri, un mare succes. Într-o epocă în care multe dintre averile nobilimii se diminuaseră, averea lui Effington crescuse.

- Într-adevăr. Am obținut un profit rezonabil în mai multe proiecte de succes și sunt mai mult decât teribil de mândru de asta. Și, în timp ce sunt mândru și de gestionarea strălucită a averii lui Charles...

Nick râse.

- Strălucită?

- Strălucită, spuse hotărât Jonathon. Rămâne valabil faptul că nu mie îmi revine rolul.

- Nu? Atunci tatălui tău?

- Elizabeth a gestionat totul singură.

Expresia lui Jonathon era peste măsură de arogantă.

- Înțeleg, spuse Nick încet, dar nu pentru că ar fi fost surprins.

Surprinzător în toată povestea era că Charles alesese pe cineva care să-i gestioneze afacerilor, în loc să le lase în mâinile extraordinar de capabile ale soției lui.

- Și nu văd nici un motiv pentru care ea să nu continue să facă asta.

- Nici eu. Nick își studie prietenul vreme îndelungă. Și nu văd nici motivul pentru care trebuia să primesc o scrisoare de la tine care să-mi spună că situația finanțelor lui Lady Langley nu este în regulă.

- Lady Langley?

Jonathon arcui o sprânceană întrebătoare.

- Lady Langley, repetă Nick, ignorând întrebarea nerostită a lui Jonathon. Nu își dorea să aibă mai mult decât o afurisită de relație de afaceri cu sora lui Jonathon. Soția lui Charles. Lady Langley. Să o numească, de fapt, să se gândească la ea altfel decât în lumina titlului ei însemna să pornească pe o cale pe care refuza să se aventureze. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Știu. Jonathon râse larg și ridică paharul într-un toast. Mă pricep de minune să evit întrebările. Într-adevăr, consider că este un talent pe care l-am ridicat la nivel de artă.

Nick încercă să nu zâmbească, dar nu reuși. Jonathon nu se schimbă prea mult odată cu trecerea anilor.

- Și, oricât ar fi de impresionant acest talent, vreau să știu de ce scrisoarea pe care mi-ai trimis-o purta mesajul vag, dar absolut clar că era ceva în neregulă cu finanțele lui Lady Langley.

- Am crezut că este timpul să te întorci acasă pentru ceva mai mult decât o simplă vizită, spuse Jonathon pur și simplu.

Veni rândul lui Nick să ridice o sprânceană.

- Și te-ai hotărât să te asiguri că mă întorc?

- Cineva trebuia să o facă. De ce nu eu?

- Poate că nu eram pregătit să mă întorc.

- Poate că erai prea încăpățânat să te întorci.

Jonathon schiță spre el un zâmbet amabil.

- Încăpățânat? întrebă Nick cu o falsă indignare. Eu?

- Ai fost întotdeauna încăpățânat și o știi prea bine. În plus, ai fi putut să vii acasă și să rămâi aici în urmă cu patru ani, când ai fost înnobilit. Din observațiile mele, asta s-a întâmplat când aveai mai mulți bani decât Ceresus, iar realizările tale erau recunoscute public. Adică, vechiul meu prieten, era momentul în care ai obținut tot ce ți-ai propus să obții.

- Pari la curent cu succesul meu.

Nick nu știa dacă să se simtă enervat sau flatat.

- Unchiul tău s-a ocupat să ne țină foarte la curent cu realizările tale. În plus, este greu să ascunzi faptul că ești cavaler, chiar dacă nu ai rămas în Londra suficient de mult timp pentru ca prietenii să-ți aplaude succesul. Știu că probabil am menționat-o într-o scrisoare, dar trebuie să te felicit și personal.

- Mulțumesc, murmură Nick, fără să bage în seamă o notă de vină pentru comportamentul evaziv pe care îl avusese la ultima lui vizită.

- Pe lângă asta, cum am propriile investiții, nu aveam cum să nu remarc succesul tău. O să afli că ți-am urmat exemplul și am investit în câteva dintre domeniile de care te-ai arătat interesat, inclusiv în linia ta cu vase cu aburi, rosti Jonathon și zâmbi larg.

- Vorbești serios? întrebă Nick, uimit și amuzat.

- Mi s-a părut diabolic de inteligent din partea ta să folosești mai degrabă noile docuri de la Southampton decât pe cele de la Londra, având avantajul liniilor de cale ferată.

- Navele sunt din ce în ce mai mari, murmură Nick, apoi clătină din cap. Sigur aș fi observat dacă erai printre investitorii mei.

- Ai fost dintotdeauna mult mai atent la obstacolele din calea ta decât la orice merge în urma ta.

- Chiar și așa, ți-aș fi observat numele pe listele acționarilor.

- Nu și dacă foloseam alt nume. Jonathon se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Nick. Permite-mi să-l prezint pe domnul J.E. Shelton.

- Tu ești J.E. Shelton?

- La dispoziția ta.

- Ești un împelițat, Jonathon!

Nick se ridică picioare și strânse mâna prietenului lui.

Ponderea acțiunilor domnului J.E. Shelton în compania lui Nick era într-adevăr substanțială, iar Nick se întreba de mult cine era acel bărbat. Din moment ce achizițiile fuseseră făcute prin agenți de bursă și avocați, Nick nu fusese în măsură să dea de misteriosul domn Shelton și abandonase, în cele din urmă, demersul, în parte pentru că avea alte probleme de care să se ocupe, dar mai ales pentru că investitorul lui nu arătase nici un alt interes pentru companie, în afara veniturilor pe care le produceau acțiunile lui.

- De ce nu mi-ai spus? De ce să-ți păstrezi identitatea secretă?

- Se putea să-mi refuzi investiția. Toată aiureala aia cu a-ți face averea prin propriile forțe... Ți-a reușit, să știi, și m-ai făcut foarte bogat în tot acest proces. Jonathon chicoti. Iar eu sunt peste măsură de recunoscător.

- Mă bucur că am putut să-ți fiu de ajutor. Nick întâlni direct privirea lui Jonathon. Dar de ce m-ai ademenit să mă întorc acasă?

- Nu aș spune că te-am ademenit. Acordă-mi puțină încredere! Dacă îmi doream să te ademenesc, nu aș fi fost nici pe departe atât de subtil. Tot ce am făcut a fost să-ți amintesc de responsabilitățile care îți revin prin testamentul lui Charles. Am fost foarte atent să nu merg prea departe. Ai citit în scrisoarea mea exact ce ți-ai dorit, iar ce îți doreai era să te întorci acasă. Eu pur și simplu ți-am oferit un impuls. Jonathon ridică din umeri mult prea mulțumit. Nimic mai mult.

Nick îl studie o clipă pe celălalt bărbat. La fel ca sora lui, Jonathon era mult mai inteligent și mai perspicace decât ar fi crezut lumea. Ceea ce îi oferea un avantaj de cele mai multe ori, dar și potențialul de a fi un dușman redutabil. Și un prieten de neprețuit.

- Bănuiesc că ar trebui să îți mulțumesc.

Jonathon zâmbi larg.

- Măcar atât poți să faci și tu.

- Cât despre finanțele lui Lady Langley și ale copiilor ei - Nick făcu un semn din cap spre hârtiile de pe birou -, am decis înainte de sosirea mea aici că, în afara unor probleme neprevăzute, gestiunea ar trebui să rămână în mâinile tale. Chiar și acum, când știu că sora ta se ocupă singură de afacerile ei și, ar trebui să adaug - el schiță spre Jonathon un zâmbet viclean -, într-un mod strălucit, nu văd nici un motiv pentru care să se schimbe decizia asta.

– Excelent! Jonathon scoase un suspin de ușurare. Mai ales că abia azi i-am spus despre clauza din testamentul lui Charles privind finanțele ei.

Nick scoase un fluierat lung și scăzut.

– Îmi închipui că nu a fost prea încântată.

– Nu prea încântată este un eufemism. Jonathon făcu o grimasă. A fost furioasă și nu o pot condamna. Ar fi altă situație dacă ea chiar ar fi o prostănacă fandosită, dar orice om cu minte trebuie să fie în stare să vadă dincolo de chipul ei frumos. Mai ales bărbatul care s-a căsătorit cu ea. Nu ești de acord?

– Cu siguranță, murmură Nick.

Într-adevăr, Elizabeth Effington pe care o știa Nick nu ar fi apreciat nici o secundă faptul că soțul ei nu o lăsase să fie responsabilă de propria soartă. Desigur, Elizabeth pe care o știa fusese departe de ființa ușuratică și frivolă pe care o vedea restul lumii. El se întrebasese, în rarele ocazii în care se gândise la ea, dacă nu cumva firea lui rezervată și serioasă scosese la lumină acea parte mai profundă a caracterului ei. Totuși, cum era posibil ca propriul soț să nu fi văzut ceea ce văzuse Nick?

– O să fie mai mult decât ușurată să știe că nu ai de gând să preiei frâiele.

Nick zâmbi larg.

– Este, fără îndoială, cel mai mic lucru pe care îl pot face.

– Glumești, Sir Nicholas? Jonathon își arcui o sprânceană. Te-ai schimbat cu trecerea anilor.

– Hai, Jonathon, glumeam. Nick tresări la amintirea unei tinereți mult prea serioase. Doar puțin.

– Te-ai domolit, cred. Ca un vin fin sau ca o brânză bună.

– Sau ca un coniac excelent.

Nick își ridică paharul și râse.

Cu siguranță, se schimbasese odată cu trecerea timpului. Viața nu mai părea la fel de cumplită, de serioasă, de urgentă ca pe vremuri. Era un bărbat diferit de cel care plecase din Anglia cu zece ani în urmă. Un gând enervant i se ivi undeva în cotloanele minții. Se schimbasese și Elizabeth? Jonathon redeveni serios.

– Cu toate astea, există ceva ce încă nu ai văzut în registrele pe care le-ai răsfoit. Credeam că o să observi.

– Oh?

Jonathon se duse în spatele biroului și deschise un sertar.

- Într-adevăr, eu m-am ocupat de finanțele lui Lizzie în primele luni după moartea lui Charles. Nu a fost foarte greu; își ținea registrele într-un mod surprinzător de meticulos. El scoase un teanc de hârtii ce păreau facturi, chitanțe și alte documente. Sincer să fiu, orice om cu minte putea să preia lucrurile de unde le-a lăsat el.

- Se pare că nu s-a gândit nici o clipă că soția lui putea să le preia. Vocea lui Jonathon se înăspri când aruncă hârtiile pe birou: Altfel, cu siguranță le-ar fi distrus sau măcar le-ar fi ascuns pe acestea.

- Ce sunt? Nick frunzări hârtiile. Nu par să fie decât facturi obișnuite.

- Da, asta sunt. De la modiste, croitorese, măcelari și zarzavagii.

- Obișnuite pentru o gospodărie, mă gândesc. Nick clătină din cap. Tot nu înțeleg.

- Nu sunt pentru gospodăria lui. Sau mai degrabă nu sunt pentru gospodăria lui Lizzie.

- Nu pentru... Când întâlnești privirea lui Jonathon, Nick oftă adânc. Înțeleg.

- La început, nu mi-a venit să cred. Jonathon clătină din cap. Îmi dau seama că nu este neobișnuit ca un bărbat să întrețină o amantă și, potrivit acestor documente, este ceva ce s-a întâmplat ani întregi. Dar mă așteptam la mai mult de la bărbatul care s-a însurat cu sora mea. De la unul dintre cei mai apropiați prieteni. Un bărbat care a pretins mereu că i-a păsat de ea încă de când eram copii.

- Charles a fost întotdeauna cel mai fermecător dintre noi, murmură Nick.

- Cel pe care femeile l-au considerat întotdeauna irezistibil.

- Dacă s-ar fi însurat cu altcineva, lucrul ăsta nu ni s-ar fi părut absolut deloc surprinzător. Nick clătină din cap. Înțeleg că tu nu ai știut despre asta?

- Am auzit ceva, la fel cum am auzit zvonuri despre aproape fiecare bărbat căsătorit pe care îl cunosc, dar, așa cum nu a fost niciodată nimic palpabil, le-am ignorat. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să-l confrunt pe Charles. Jonathon scoase un oftat adânc. La naiba cu toate, Nick, am avut încredere în acest om!

- Elizabeth știa?

- Sincer să fiu, nu știu, dar presupun că nu. Nu mi-o închipui permițând așa ceva câtă vreme el era în viață, așa că m-am asigurat ca ea să nu vadă nimic din toate astea după moartea lui. Totuși, mândria ei este atât de mare încât, chiar dacă știe, s-ar putea să nu sufle niciodată vreun cuvânt.

- Ar prefera ca lumea să creadă că este ignorantă, nu trădată, spune Nick.

- O cunoști foarte bine.

Jonathon îl studie curios.

Nick ignoră subînțelesul afirmației.

- Nu chiar. Dar sunt suficient de atent încât să pricep cât de exactă este evaluarea ta.

- Primul meu impuls a fost să distrug documentele astea în momentul în care le-am găsit, dar, cum Charles te-a numit pe tine administrator al finanțelor lui, nu mi s-a părut corect să fac asta până ce nu le vedeai și tu.

- Și, cum le-am văzut acum, zise Nick și întinse mâna, nu există timp mai potrivit ca prezentul pentru a distruge dovezile.

- O idee excelentă!

Jonathon zâmbi ușurat și îi întinse lui Nick teancul de hârtii.

Nick se îndreptă spre șemineul aflat în colțul opus al încăperii, apoi se opri.

- Ce știi despre femeia în cauză?

Jonathon ridică din umeri.

- Toate facturile au fost gestionate printr-un avocat și nu am făcut nici un efort să dau de el. Iar în cei trei ani de la moartea lui Charles, nici doamna nu și-a făcut vreodată cunoscută identitatea. Am presupus întotdeauna că a aflat despre dispariția lui Charles și a fost suficient de discretă sau de inteligentă ca să-și dea seama că orice promisiuni pe care el i le-ar fi făcut apropo de susținerea ei nu mai stăteau în picioare.

- Este o nebunie, în orice caz.

Nick încuviință din cap și ocoli canapeaua, apoi se aplecă să arunce hârtiile în foc.

Chiar dacă nu avea de gând să se bage în viața lui Elizabeth și, în ciuda încurajării unchiului său și a acelei dezvăluiri despre infidelitatea lui Charles, nu avea nici un plan să se implice în vreun fel, putea să o scutească de toată povestea aceea. Într-adevăr, era cel mai mic lucru pe care putea să îl facă. Urmări până când chitanțele se aprinseră ca să se asigure că nu mai rămânea nici o dovadă incriminatoare.

- Nu-mi vine să cred, Jonathon! Nimic din toate astea.

Era ultima voce din lume pe care Nick se aștepta să o audă în clipa aceea. Ultima voce pe care își dorea să o audă. Ultima voce

despre care mai credea că putea să-i facă să-i tresară inima în piept. Din nou.

Își îndreptă încet spatele.

Lady Langley, Elizabeth, se strecură în încăperea, plină de furie și cu privirea ațintită spre fratele ei. Era exact cum și-o amintea Nick.

– Am avut cea mai frustrantă după-amiază, și totul a fost în zadar. Își smulse cu nerăbdare pălăria și o aruncă pe scaun. Avocatul meu sau mai degrabă avocatul lui Charles, acea creatură infamă și demnă de dispreț, spune că nu pot să-l dau afară. Doar tu sau Collingsworth puteți face un asemenea lucru, iar el a fost nepermis de arrogant în privința asta. Se propti cu mâinile de birou, se aplecă în față și se uită urât la fratele ei. Îmi doresc să faci asta de îndată, dacă nu cumva ai prefera să-l împuști în locul meu. Aș prefera să o fac eu, dar o să-ți permit să alegi, pentru că există acele probleme legale privind închisoarea pe care ar trebui să le rezolvi dacă l-ai ucide. Deși îndrăznesc să spun că se pot găsi argumente pentru eliminarea paraziților! Cu toate astea, dacă doar l-ai răni, bănuiesc că o sumă decentă de bani i-ar ușura durerea. Firește, ar fi scump, dar cred că merită.

– Mulțumesc că te-ai gândit la toate posibilitățile.

Jonathon zâmbi larg.

– Bănuiesc că aș putea să-l împușc chiar eu.

În clipa aceea, ea părea mai mult decât în stare să o facă, iar Nick își înăbuși un râset.

Dar se înșela, nu era chiar așa cum și-o amintea. Fata care îi bântuise visele era o făptură frumoasă și plină de viață, fermecătoare și amuzantă, cu o inteligență înnăscută, pe care nu o afișa de față cu restul lumii. Femeia pe care o vedea acum avea un aer de grație născută din maturitate, experiență și încredere și devenise, dacă mai era posibil, și mai frumoasă odată cu trecerea anilor. Această femeie avea o fire aprigă, umplea încăperea cu prezența ei și emana viață, de parcă trupul ei nu-i putea conține spiritul. Și nimeni nu ar fi considerat-o vreodată frivolă.

Fiecare sentiment pe care îl crezuse mort demult îl traversă cu o ferocitate neașteptată și știu, cu o claritate pe care o experimentase rareori în viața lui, că făcuse o greșală cumplită.

– Lizzie, ar trebui să știi...

– Și apoi a mai fost avocatul tatei, avocatul tău, un membru al firmei care a fost în serviciul întregii familii Effington preț de generații întregi. Ea își îndreptă spatele și scoase o mânușă. Printr-o

întorsătură ciudată a sorții, el este și avocatul lui Lord Thornecroft și – trebuie să o spun cu voce tare? – al lui Nicholas Collingsworth!

Ea lovi mânușa de palmă pentru a-și accentua cuvintele.

Nu că ar fi fost nevoie să-și accentueze cuvintele. Elizabeth era absolut magnifică în furia ei. Și, mai presus de toate, habar nu avea că Nick se afla în încăpere.

Cum putuse să fie atât de prost? Cum putuse vreodată să renunțe la ea?

– Știi ce mi-a spus?

În vocea lui Elizabeth se simțea neîncrederea.

– Aproape că mi-e frică să întreb. Privirea lui Jonathon alunecă spre Nick, apoi înapoi spre sora lui. Dar chiar ar trebui să-ți spun...

– Mi-a spus că ar fi o problemă de conștiință să mă reprezinte în această chestiune, dată fiind relația lui cu Sir Nicholas. *O problemă de conștiință?* Ea pufni cu dispreț. Chiar dacă este extrem de plăcut să auzi un avocat folosind conceptul de conștiință într-o manieră atât de onorabilă, în clipa de față aș prefera pe cineva cu mai puțină conștiință și mai multă viclenie. Ea scoase un oftat frustrat. Deși, ca un semn de amabilitate pentru tata și pentru tine, s-a uitat peste partea din testament pe care mi-ai arătat-o.

– Și? întrebă Jonathon.

– Și... Elizabeth oftă și se trânti pe scaun. Sunt... Oh, habar n-am cum să o spun politico!

– Continuă, Lizzie, spuse Jonathon, nu poate fi atât de rău.

– Să spunem doar că nu sunt mai puțin prinsă în capcană decât o vulpe încolțită de câini fioroși. Ea clătină din cap. Nu am nici o opțiune în afară de a mă lăsa la mila lui Collingsworth.

– Da, ei bine, asta a fost ideea mea. Când Jonathon aruncă o privire spre Nick, părea mai degrabă un bărbat care nu știa dacă trebuia să rădă sau pur și simplu să fugă. Și sunt sigur că o să-ți se pară mai mult decât rezonabil.

– Ha! Încă trebuie să găsec un bărbat rezonabil în zilele noastre și nu sunt dispusă să pun pariu că Collingsworth ar fi unic în privința asta.

Cu fruntea încruntată de gânduri, își lovea ritmic palma cu mânușa, loviturile înfundate răsunând în camera cea mare.

Nick văzuse nenumărați bărbați făcând un gest asemănător – loveau cu un creion sau băteau cu degetele în masă. Gestul indica întotdeauna o căutare ferventă a unui răspuns la dilema cu care

se confruntau. De obicei, așa zisa dilemă era determinată de Nick însuși, ceea ce, ca în clipa aceea, îi oferea un avantaj.

- Trebuie să mă gândesc la ceva, Jonathon, o cale de ieșire din situația asta urâtă în care m-a pus soțul meu. Pe lângă faptul că acțiunile lui Charles nu au fost nici corecte, nici necesare, nu pot să-i încredințez pur și simplu finanțele mele unui bărbat pe care abia îl cunosc. De fapt, să-i încredințez viața mea și a copiilor mei. Vocea ei deveni aspră. Faptul că am avut încredere într-un bărbat pe care aveam impresia că îl cunosc foarte bine este exact ce m-a băgat în asta. Nu o să pun soarta mea și a fiilor mei în mâinile altuia.

În zece ani, Nick atinsese fiecare obiectiv pe care și l impusese.

- Poți să-i spui chiar tu asta. Tonul lui Jonathon fu înșelător de nonșalant. El este aici, Lizzie.

Să recâștige inima acelei femei avea să fie cea mai grea sarcină dintre toate.

- Știu că este aici. Ea flutură mâna la auzul comentariilor fratelui ei. Am auzit ce ai spus mai devreme. Ai spus că a sosit ieri.

- Nu mă refer la faptul că este în Londra.

- Ei bine, atunci la ce te referi? Ea pufni. Sincer, Jonathon, chiar n-am timp de jocuri! Dacă vreau să obțin tot ce pot de la un bărbat precum Collingsworth, trebuie să-mi concentrez toate eforturile asupra acestui lucru. Deci ce anume încerci să spui?

Nick trase adânc aer în piept și ocoli canapeaua.

- Ceea ce încearcă să spună fratele tău, Lady Langley, este că nu sunt doar în Londra, ci chiar în camera asta.

„Nicholas Collingsworth?”

Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea, făcu ochii mari de neîncredere și simți un gol în stomac, o senzație asemănătoare cu o lovitură primită în plex. Tare.

- Jonathon?

Vocea ei abia dacă se mai auzea.

- Ți-am spus că el este aici, spuse Jonathon alene, de parcă faptul că Nicholas Collingsworth se afla chiar în acea încăpere ascultând fiecare cuvânt pe care tocmai îl spusese nu avea nici o importanță.

- Lady Langley, este minunat să te revăd.

Nicholas se îndreptă spre ea, de parcă era o fantomă venită din trecut.

Ea se ridică în picioare și se chină să-și găsească cuvintele. Ceva, orice, indiferent cât de stupid sau de nebunesc. Nu leșinase niciodată

în viața ei și nici nu își dorea să o facă vreodată, dar cunoștea multe femei care puteau să leșine la comandă. În clipa aceea, le invidia. Poate că, dacă într-adevăr se prăbușea la podea, inconștientă, cuvintele potrivite aveau să fie pe buzele ei când urma să se trezească.

Nicholas ajunse la ea, o luă de mână fără mănușă și o trase spre buzele lui.

- Și, aș adăuga, ești la fel de frumoasă pe cât mi te amintesc. Buzele lui, calde și ferme, se apăsară delicat pe pielea ei, și privirea lui se adânci într-a ei. De fapt, nu te-ai schimbat deloc.

Nici el. Ochii îi erau la fel de întunecați și de înflăcărați, chipul, la fel de chipeș, atingerea pielii lui pe a ei la fel de electrizantă pe cât și-o amintea în adâncurile întunecate ale celor mai secrete visuri. Fără nici un avertisment, fusese trasă înapoi de-a lungul anilor până într-un moment de dinainte să se fi măritat, să fi născut doi fiu sau să fi descoperit că, de fapt, cea mai sigură dintre vieți nu era deloc sigură.

Era din nou Lizzie Effington și privea în ochii bărbatului pe care se putea sau nu să-l fi iubit. Ale cărui săruturi o făceau să i se taie genunchii. Care îi vorbise de parcă era egala lui. Bărbatul care o umilise și o făcuse de rușine.

Însuși bărbatul care nu îi frânsese absolut deloc inima.

Își retrase brusc mâna dintr-a lui.

- Ce cauți aici?

Jonathon oftă.

Nicholas își arcui o sprânceană.

- Ce salut fermecător! Văd că anii nu au atenuat deloc tendința ta de a vorbi înainte de a gândi. Și, da, sunt bine, mulțumesc.

- Nu-mi pasă dacă ești bine sau nu. Ea strânse din dinți. Nu-mi pasă în mod deosebit dacă respiri sau dacă ești mort și îngropat de mult. Ce cauți aici?

- Ce să vezi, îmi redescopăr vechiul prieten.

El îi aruncă lui Jonathon un zâmbet prietenos.

Jonathon zâmbi larg.

- Am avut foarte multe lucruri de discutat.

- Zece ani sunt o perioadă foarte lungă.

Nicholas ridică un pahar de coniac de pe birou și luă o înghițitură. Privirea lui zăbovi asupra ei și în timp ce bău. De parcă ea ar fi fost un fluture țintuit pe un panou, iar el - un elev care studia astfel de lucruri. Era foarte derutant. Și, fără îndoială, era motivul - singurul motiv - pentru care inima ei bătea să-i sară din piept.

Dar mai rău fu gândul care i se ivi nepoftit în minte. Care era rezultatul studiului? Oare el credea că anii, nașterea copiilor și viața în sine își puseseră amprenta? Nu se considerase niciodată deosebit de vanitoasă, dar în clipa aceea își dori să fi purtat rochia verde smarald care îi făcea ochii să strălucească sau să-și fi strâns corsetul puțin mai mult. Nu că i-ar fi păsat dacă lui i se părea atrăgătoare, dar știa că frumusețea unei femei era o armă la fel de importantă ca inteligența ei. Ba chiar mai importantă, pentru că puțini bărbați priveau dincolo de frumusețe.

Desigur, existase o vreme în care numai el privise. Sau mai degrabă crezuse ea că privise. Totuși, era ceva ce se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, iar de atunci se schimbaseră multe. Ea sigur se schimbase.

Elizabeth își îndreptă ușor umerii. Siguranța câpătată în ultimii ani, născută din încredere și împlinire de sine, o pregătise bine pentru o asemenea sarcină. Indiferent cât de inteligent, puternic sau bogat era Nicholas, acum, când se afla acolo în carne și oase, ea nu avea absolut nici o îndoială că putea să îi facă față. Pur și simplu avusese nevoie de un moment ca să-și revină de pe urma șocului provocat de apariția lui neașteptată. Reacția ei nu ascundea nimic mai mult.

Inspiră adânc și se chinui să-și lipească pe buze un zâmbet amabil.

- Te rog să-mi ierți lipsa de politețe, Sir Nicholas, am avut o zi lungă și greu încercată până acum.

Nicholas chicoti.

- Înțeleg.

Își simți fața cuprinsă de căldură. Nu se mai înroșise de ani buni, iar faptul că i se întâmpla acum era aproape la fel de supărător ca tot ce se întâmplase în ziua aceea.

- Da, nu mai contează, spuse ea dezinvoltă. Pot să îndrăznesc să întreb despre ce anume ați discutat?

- Despre tot felul de lucruri, Lizzie, răspunse Jonathon repede. Nicholas a făcut și a văzut o mulțime de lucruri extraordinare în călătoriilor lui. Nici nu-ți poți închipui...

- Despre tine, milady, spuse Nicholas calm. Am discutat despre tine.

- Ei bine, nu chiar despre tine sau nu exclusiv despre tine, interveni Jonathon. Adică...

Elizabeth nu îl luă în seamă.

– Continuă, Sir Nicholas! Ce anume mai exact ați discutat despre mine?

– Mai exact?

Colțurile buzelor lui se arcuiră în sus.

– Mai exact.

Ea miji ochii, dar zâmbetul ei nu șovăi nici o clipă.

– Îmi dau seama că nu este nevoie de mine aici, murmură Jonathon și dădu să se îndrepte spre ușă.

– Nu mai face nici măcar un pas în plus, Jonathon! I se adresă fratelui ei, dar privirea nu îl părăsi nici un moment pe Nicholas. Tonul ei rece i se adresa lui. Tu faci parte din povestea asta la fel de mult.

– Cu atât mai rău, murmură fratele ei.

– Lasă-mă să văd dacă îmi amintesc *mai exact*. Nicholas își încrunță fruntea, prefăcându-se a se gândi, chiar dacă ea nu se îndoii nici măcar o clipă că era doar o simplă strategie prin care să-i accentueze iritarea. Funcționează extrem de bine. Am întrebat despre sănătatea fiilor tăi, Christopher și Adam, cred.

– Ei sunt foarte bine, mulțumesc că ai întrebat.

Vocea ei găsi nuanța potrivită de politețe.

– Îmi închipui că abia așteaptă Crăciunul, nu-i așa?

– Au opt și șase ani, Sir Nicholas. Abia dacă se mai pot gândi la altceva.

El chicoti.

– Aștept cu nerăbdare să-i cunosc.

– Oh? Ea arcui o sprânceană. Atunci ai de gând să rămâi până la Crăciun? Ea încercă să se abțină, dar cuvintele ieșiră, fără să le poată opri: Crăciunul de anul ăsta.

– Dumnezeuule, ia-mă acum! mormăi Jonathon.

Nicholas se uită lung o clipă, apoi râse.

– Bine spus, milady. O merit. Între călătoriile făcute anterior cu unchiul meu și propriile mele preocupări, am ratat... câte? Treisprezece Crăciunuri la Londra? Mult prea multe.

– Chiar că prea multe, spuse hotărât Jonathon.

– Mărturisesc că mi-au lipsit teribil. Poate că este din cauza sentimentalismului care plutește în aer sau a spiritului binevoitor față de toată lumea, dar în perioada asta a anului gândurile mele tind să se concentreze la Crăciunurile trecute și la acele persoane alături de care nu pot fi, dar pentru care simt, fără doar și poate, o afecțiune profundă. Îmi găsesc o doză de alinare în acele amintiri și în diferitele evenimente din sezon care îmi amintesc de casă. Cred

că nimic nu-mi poartă gândurile și, fără îndoială, inima acasă așa cum face lectura – privirea lui Nicholas o întâlnește pe a ei – cărții *Poveste de Crăciun*.

Ei i se tăie răsuflarea.

Nicholas zâmbi cu un aer mult prea inocent.

– Nu ești de acord, Lady Langley?

Ea își ignoră accelerarea nebunească a pulsului la menționarea cărții. La urma urmei, mii și mii de oameni citiseră povestea de când fusese publicată. Devenise o descriere esențială a Crăciunului, mai ales în Anglia. Faptul că îi oferise alinare lui Nicholas în călătoriile lui nu avea nici o legătură cu ea.

– Este o poveste minunată, spuse ea cu un ton ceva mai aspru decât își propusese.

– Chiar este și, deși îi sunt recunoscător domnului Dickens că mi-a adus o urmă din atmosfera de *acasă* în anii petrecuți în America, îndrăznesc să spun că, în ciuda operei lui remarcabile, nu există nimic care să se compare cu a fi realmente la Londra de Crăciun. Zâmbi vag. După cum am spus, mi-a lipsit.

Exista ceva cu adevărat sincer în zâmbetul lui, iar dacă ar fi avut în față orice alt bărbat, Elizabeth ar fi fost foarte mișcată de acea reacție. Fără îndoială, acela era planul lui, să se strecoare printre zidurile ei de apărare cu farmec și cu sinceritate. Ei bine, ea nici nu voia să audă de așa ceva.

– Sunt sigură că Lord Thornecroft ți-a simțit lipsa, spuse Elizabeth.

– La fel ca noi toți, rosti Jonathon și încuviință din cap.

– Dar nu am de gând să mai ratez încă un Crăciun. Tonul lui Nicholas era hotărât. Aceasta nu este o simplă vizită. Zilele mele de pribegie au ajuns la final. Sunt mai mult decât decis să mă stabilesc în Anglia pentru tot restul zilelor mele.

– Excelent! spuse Jonathon și zâmbi încântat.

– Ce frumos! Pentru unchiul tău, spuse ea, simțind un gol în stomac la gândul că Nicholas Collingsworth revenea în lumea ei, se părea, pentru totdeauna.

– El este foarte mulțumit și îmi dau seama am mi-am neglijat responsabilitățile de nepot prin faptul că nu m-am întors cu câțiva ani în urmă. Nicholas încuviință din cap gânditor. Într-adevăr, bucuria unchiului meu este atât de mare, încât a decis să organizeze un mic dineu pentru a-mi sărbători întoarcerea.

– Asemenea proverbialului fiu risipitor, spuse ea într-un stil exagerat de dulce. O să jertfească și un vițel gras?

Jonathon mormăi în barbă ceva ce ea fu mai degrabă bucuroasă că nu auzise. Știa prea bine că reacția ei la prezența lui Nicholas era poate ușor nejustificată, dar nu părea să fie în stare să se abțină. Bărbatul reprezenta o amenințare la adresa siguranței familiei, a vieții și, dacă îi permitea, chiar a inimii ei.

– Nu cred să fie atât de pasionat de vițeei grași. Vocea lui Nicholas răsună pragmatic, dar o licărire enervantă se aprinse în ochii lui. Totuși, o să îi sugerez. Nu se știe niciodată. Probabil mâine ar trebui să primiți invitații, Jonathon. Cuvintele lui Nicholas fură adresate fratelui ei, dar privirea lui nu se abătu nici măcar o secundă de la ea. Sper că familia ta o să poată participa.

– Fără doar și poate, spuse hotărât Jonathon.

– Cu toate astea, eu mă tem că sunt ocupată. Elizabeth ridică din umeri în semn de scuze. Crăciunul este peste doar câteva săptămâni, iar obligațiile mele sociale sunt mult mai mari decât de obicei. Ea se chinui să râdă nonșalant. Zilele din preajma Crăciunului au devenit tot mai căutate pentru petreceri. Se organizează tot felul de cine, seerate muzicale, întâlniri și alte distracții. Îmi pare rău, dar asta este.

– Ciudat! El își îngustă privirea. Mai ales că nu am menționat exact în ce seară și-a propus unchiul meu să organizeze petrecerea care marchează întoarcerea mea acasă.

– Sunt sigură că, indiferent de seară, nu o să pot participa. Îmi este absolut imposibil să mai confirm o petrecere în calendarul meu.

Privirea ei o întâlnește pe a lui, iar ea nu reușește să își înăbușe un zâmbet fercheș.

– O să vedem, spuse Nicholas încet.

– Într-adevăr, o să vedem. Ea se întoarse spre fratele ei. Tu și Sir Nicholas ați mai discutat despre ceva ce ar trebui să aflui?

– Am vorbit despre finanțele tale, Lizzie. Jonathon aruncă o privire spre registrele stivuite pe birou. O să fii încântată să afli că Nicholas a găsit totul în ordine și a decis că...

– Am decis că, în ciuda felului priceput în care te-ai ocupat de toate afacerile până acum, a venit vremea să preiau responsabilitățile care mi-au fost atribuite de regretatul tău soț, spuse Nicholas.

– Poftim?

Jonathon își încruntă fruntea.

– Priceput? Ea îl privi, nevenindu-i să creadă, și ridică vocea.

Priceput?

– Priceput.

Tonul lui Nicholas era hotărât.

- Dragul meu Sir Nicholas, administrarea finanțelor familiei mele e mai mult decât *pricepută*, rosti ea și aproape că se sufocă în clipa în care rosti cuvântul. Practic, valoarea tuturor investițiilor lui Charles în moșie a crescut.

- Așa se pare. Cu toate astea...

Ea făcu un semn spre registrele de pe birou.

- Nu te-ai uitat la conturile mele?

Nicholas ridică din umeri.

- Am aruncat o privire, dar rămâne să fac un studiu complet, care este, sincer, de maximă importanță înainte de a putea lua vreo decizie cu privire la starea ta financiară și la administrarea mea.

- Atunci, ia-le! Ea apucă grămada grea de dosare uriașe și le împinse spre el. Studiază-le! Citește fiecare rând notat în ultimii trei ani. Verifică fiecare cifră, fiecare zecimală, fiecare modificare, dacă vrei. Și apoi vino să-mi spui că administrarea banilor mei a fost doar *pricepută*!

Nicholas își așeză paharul pe birou cu o lentoare iritantă și luă dosarele.

- Exact asta o să fac. Și, cum sunt sigur că o să am nenumărate întrebări legate de constatările mele, o să mă prezint la reședința ta astă-seară.

- Astă-seară? Ea se încruntă, surprinsă de aroganța lui. Este imposibil să...

- Cu cât ne ocupăm mai curând de aceste aspecte, cu atât mai repede stabilim cum trebuie să procedăm de acum încolo, spuse el cu un surâs supărător de amabil.

Ea își încrucișă brațele la piept.

- Să înțeleg că *preluarea responsabilităților care ți-au fost atribuite de regretatul meu soț* înseamnă că ai de gând să te implici în administrarea finanțelor mele?

El încuviință din cap.

- Ai putea să presupui acest lucru. Cel puțin pentru moment.

- Trebuie să mărturisesc că sunt oarecum confuz, murmură Jonathon.

- Mie îmi este foarte clar, spuse Elizabeth pe un ton ascuțit. Sir Nicholas are această vanitate tipică bărbaților ca el de a nu concepe ideea că o simplă femeie poate să se ocupe de ceva atât de complicat precum finanțele.

- Lizzie, cred că nu este tocmai corect, spuse Jonathon.

– Ba nu, Jonathon, este foarte corect, dacă nu și foarte exact, spuse Nicholas. Privirea lui o întâlni pe a ei. Majoritatea bărbaților din cercul meu de cunoscuți – și aici ar trebui să-l includ și pe regretatul Lord Langley – nu consideră că sexul frumos este dotat intelectual ca să se ocupe în mod adecvat de problemele complicate privind gestionarea banilor. Este, de fapt, o idee exagerată, dar eu sunt unul dintre rarele exemplare care cred că poate să existe acea femeie rară în stare să facă asta.

– Așa cum am făcut eu, se răsti ea.

– Demonstrează-mi!

O provocare evidentă se simți în vocea lui.

– Și dacă îți demonstrez?

– Atunci o să vedem.

Ea se uită lung la el un moment.

– Foarte bine, se pare că tu, avocații cu care am vorbit și chiar Charles nu îmi dați de ales. Ea trase adânc aer în piept. Te aștept astă-seară.

– Excelent! Nicholas schiță acel zâmbet enigmatic pe care ea nu fusese niciodată în stare să îl uite, iar Elizabeth ignoră senzațiile ciudate pe care surâsul lui i le trezi în piept. Atunci o să-mi iau rămas-bun.

– Permite-mi să te conduc.

Jonathon îi aruncă în treacăt o privire surorii lui, apoi îl însoți pe Nicholas afară din cameră.

În momentul în care ușa se închise în spatele bărbaților, Elizabeth se trânti pe cel mai apropiat scaun și începu să-și frece fruntea.

Dumnezeule, știa că exista posibilitatea ca drumurile ei să se intersecteze cu ale lui Nicholas într-o bună zi, dar sperase mereu că totul avea să se întâmple mai degrabă când amândoi aveau să fie foarte-foarte bătrâni. Suficient de bătrâni ca ei să nu i se mai taie genunchii la simpla vedere a ochilor lui, mâna să nu îi mai tremure la cea mai scurtă atingere sau inima să nu înceapă să bată cu putere când el zâmbea.

În ciuda cuvintelor și a încrederii în propriile ei abilități, trebuia să recunoască, măcar sieși, că simpla prezență a lui Nicholas o tulbura. Ceea ce nu voia să recunoască era de ce. Cu siguranță, nu își dorea ca el – și absolut nimeni altcineva – să-i administreze conturile, dar acum, când Nicholas revenise, era evident că teama ei nu se limita doar la chestiunea controlului finanțelor.

Își petrecuse zece ani din viață spunându-și că tot ce simțise pentru Nicholas nu fusese important. Un moment tineresc de confuzie determinat doar de ceva trecător precum o prietenie nevinovată și un sărut sau două. În orice caz, fusese prima dată când o tânără fată gustase din dorință. Poate chiar din pasiune.

Pasiune care, în mod evident, nu trecuse odată cu anii.

Se lăsă pe spate și bătu absentă darabana pe brațul scaunului.

Indiferent cât de greu îi era să recunoască, chiar și după atâta vreme, bărbatul avea un anumit efect asupra ei. Ceva ce nici un alt bărbat, nici măcar soțul ei, nu îi provocase vreodată. Cu siguranță, era ceva greu de gestionat prin orice metode clasice. Totuși, avea 29 de ani și era văduvă. Conform propriilor standarde, era o femeie inteligentă și, conform standardelor celorlalți, era o femeie cu experiență. La urma urmei, fusese măritată șapte ani și născuse doi copii. Sigur putea să facă față pasiunii. Pasiunii ei, dar și a lui – dacă privirea lui fusese un indiciu.

Simți un fior de încântare pe șira spinării.

Oh, cu siguranță putea să facă față pasiunii! Și lui Nicholas Collingsworth. Putea fi foarte plăcut, genul de aventură pe care nu o avusese niciodată.

Dar era un lucru căruia nu putea să îi facă față – dragostea lui Nicholas.

Și, dacă era măcar pe jumătate atât de inteligentă pe cât se credea, nici nu trebuia.

Capitolul 7

Era un lucru al naibii de bun că Nick trecuse deja prin registrele lui Elizabeth. Acum, așezat vizavi de ea la masă, în mica bibliotecă din casa ei, i se părea imposibil să se concentreze asupra rândurilor de numere scrise îngrijit.

Într-adevăr, ce bărbat cu mintea întreagă ar fi putut? Doar un mort putea să se afle în aceeași încăpere cu ea și să nu observe felul în care lumina lămpilor cu gaz se reflecta în părul ei blond și îl făcea să pară și mai auriu. Sau să ignore linia grațioasă a gâtului ei când se apleca deasupra registrelor. Sau să nu ia în seamă felul în care rochia ei peste măsură de cuviincioasă i se mula pe piept ca o mângâiere.

Sau felul în care ochii ei verzi scânteiau de fiecare dată când privirile li se întâlneau. În ciuda atitudinii politicoase pe care ea o adoptase, el nu avea nici o îndoială că încă era supărată pe el. Pe de o parte, aceea era o problemă. Să o convingă să-l accepte înapoi în viața ei era o provocare. Pe de altă parte, faptul că, în mod evident, ea nu îl iertase după zece ani lungi i se păru un semn bun. Dacă nu îl iertase în tot acel timp, poate că nu își pierduse sentimentele pe care le nutri-se odinioară pentru el. Într-adevăr, în clipa aceea chiar părea să îl disprețuiască. Iar dragostea și ura nu erau oare despărțite doar de o linie fină? În momentul acela, ura chiar era un semn foarte bun.

Se aflau în încăpere de ore întregi și parcurseseră împreună fiecare intrare și fiecare cifră din fiecare registru. O pusese să explice fiecă notă și tot ce scrisese. Nu că ar fi fost cu adevărat nevoie. Registrele ei erau eficiente și foarte clare. La început, el se temuse să nu pară un prostănac, apoi își dăduse seama că ea lua fiecare întrebare nu ca pe un semn al lipsei lui de inteligență, ci ca pe o indicație a părerii pe care o avea despre ea. Totuși, de-a lungul întregii după-amiezi, ea fusese pragmatică și relativ cordială, dacă nu chiar deosebit de distantă. Dăduse dovadă de o mare stăpânire de sine.

Elizabeth se lăsă pe spate în scaun și îl studie.

- Ei bine?

- Ei bine ce?

El își arcui sprâncenele confuz.

- Ai văzut tot ce este de văzut, Sir Nicholas. Cu o mână obosită, ea își îndepărtă o șuviță rebelă de pe față, într-un gest despre care probabil nu își dădu seama că era peste măsură de fermecător. Ai ajuns la vreo concluzie?

- Am ajuns la nenumărate concluzii.

- Și?

- Și trebuie să-mi cer iertare.

- Oh?

Ea își arcui o sprânceană.

- Felul în care ai gestionat finanțelor este într-adevăr strălucit. El făcu un semn spre registrele răsfirate pe birou. Trebuie să te felicit. Ai făcut o treabă la fel de bună ca orice alt bărbat și mult mai bună decât mulți bărbați pe care îi cunosc.

- Sunt surprinsă că recunoști așa ceva, spuse ea încet.

- Da? Acum eu sunt cel surprins. De ce?

- Ești om de afaceri, iar experiența m-a învățat că majoritatea bărbaților, în general, dar mai ales oamenii de afaceri nu consideră că femeile sunt potrivite, dar mai ales suficient de inteligente ca să gestioneze conturile.

- O să aflu că eu nu sunt ca toți bărbații, în general. El se lăsă pe spate în scaun. Nu am reușit să obțin ce am fiind ca majoritatea bărbaților, mai ales ca majoritatea oamenilor de afaceri.

- Poate, murmură ea, apoi trase adânc aer în piept. Atunci o să mă lași să mă ocup în continuare de banii mei?

El o privi vreme îndelungată. Vorbind strict din punctul de vedere al afacerilor, era extrem de neinspirat să îndepărtezi un bărbat dintr-o poziție care nu numai că îi plăcea, dar la care excela. Totuși, dacă renunța la îndatoririle lui de administrator, nu mai avea nici o scuză să o vadă pe Elizabeth. Iar încă din momentul în care o revăzuse, știu că așa ceva nu avea să mai fie niciodată cu putință.

- O să acord chestiunii atenția cuvenită, spuse el în cel mai pragmatic mod.

- *Atenția cuvenită?* Ea scoase un oftat frustrat. Asta e tot? Recunoști că m-am descurcat excepțional, însă *atenția cuvenită* este cel mai bun lucru pe care mi-l poți oferi?

- Cu toate astea, o să-ți propun un compromis care ar putea să fie pe placul tău.

- Mă indoiesc. Nu pot să-mi închipui nici un compromis care ar putea să fie pe placul meu, cu excepția celui în care te speli pe mâini de toată povestea și mă lași în pace.

- Dacă puteam, o făceam. El clătină întristat din cap. Dar am responsabilități...

- Da, da, sunt conștientă de responsabilitățile tale. Elizabeth își dădu ochii peste cap. Ce fel de compromis?

- O să continui să gestionezi conturile așa cum ai făcut întotdeauna. Eu o să le verific zilnic până când o să am încredere că nu mai este nevoie.

- Cât de ridicol! Ea își încrucișă brațele la piept. De trei ani, fac exact lucrul ăsta fără să mă verifice nimeni.

- Atunci nu o să-ți fie deloc greu.

- Și dacă refuz?

El ridică din umeri.

- Nu o să mai ai control asupra activităților financiare. Desigur, o să ai o alocație. O sumă stabilită pentru nevoile tale personale și o sumă separată pentru casă. Și mă gândesc...

- Bine, se răsti ea. Îți accept propunerea, dar numai ca pe răul cel mai mic dintre două rele. Cât timp anticipezi ca o să dureze acest compromis?

- Până în Ajunul Crăciunului. Balul de Crăciun al familiei Effington, spuse el fără să se gândească, apoi tresări.

Fu primul lucru care îi veni în minte - și trecuse foarte mult timp de când nu mai spusese primul lucru la care se gândea când venea vorba de negocieri. Desigur, ea era departe de a semăna cu bărbatul cu care negocia el de obicei, iar ceea ce se întâmpla aici era mult mai important decât afacerile. În plus, chiar în Ajunul Crăciunului aveau să se împlinescă zece ani de când fuseseră ultima dată împreună. Ce moment mai bun decât Ajunul Crăciunului și ce loc mai bun decât balul de Crăciun ca să o ia de la capăt? Îi plăcea ironia întregii povești.

- Ajunul Crăciunului? Ea îl privi cu neîncredere. Se părea că Elizabeth nu aprecia ironia. Balul de Crăciun?

- Exceptând cazul în care nu ești de acord cu asta.

El se chinui să imprime o notă de nepăsare tonului cu care i se adresă, de parcă data aceea era lipsită de orice fel de semnificație.

- Pentru mine nu prea contează, spuse ea ridicând din umeri, gest care contrazicea scânteia de enervare din ochii ei. Mai sunt câteva săptămâni până la Crăciun. Ea făcu o pauză, iar el aproape că putu

să vadă cum se mișcau roțițele din mintea ei. Foarte bine. Încuviință încet din cap. Pot să fiu de acord cu asta.

- Cu toate astea, există condiții, adăugă el repede.

- Trebuia să-mi închipui. Vocea ei era încordată. Ce fel de condiții?

- Mai întâi, se pregăti el, trebuie să-mi permiți să te însoțesc la petrecerea unchiului meu.

- Nu prea cred că se cuvine...

- Este evident că nu ești în perioada de doliu. Apropo, minunată rochie! Privirea lui pluti peste superba rochie de culoarea piersicii pe care o purta în seara aceea. Mătasea completa nuanța pielii ei, iar culoarea îi sublinia îmbujorarea din obraji. Era păcat, dar în același timp absolut benefic pentru judecata lui că rochia nu dezvăluia absolut nimic privirii. Ți se potrivește foarte bine.

- Știu. Ea zâmbi dulce. Tot ce port mi se potrivește. Este unul dintre avantajele când ai fondurile adecvate, grație gestionării strălucite a banilor mei.

El refuză să muște din momeală și să schimbe subiectul.

- Cu siguranță, nu o să fiu eu primul gentleman care te însoțește de când ai ieșit din perioada de doliu, nu?

- Nu, sigur că nu o să fii primul. Ea râse încet, într-o manieră cu subînțeles care lui nu îi plăcu absolut deloc. Sunt văduvă, Sir Nicholas, și, după cum prea bine știi, de ceva vreme. Cu toate astea, viața mea nu a luat sfârșit după moartea soțului meu. Ea își ridică grațios un umăr. Mi-au plăcut dintotdeauna distracțiile pe care le oferă societatea londoneză, am crezut mereu că e bine să mă distrez puțin și, chiar dacă am ținut perioada necesară de doliu după soțul meu, nu văd de ce mi-aș petrece restul zilelor făcând asta. Lord Langley a murit, dar eu sunt foarte vie.

- Chiar că ești, murmură el.

- În ultimii doi ani, am aflat că este mai mult decât prielnic să fiu însoțită la diverse evenimente de gentlemanii potriviți.

Îl studie lung o clipă, de parcă încerca să-și dea seama dacă el era potrivit sau nu.

- Ei bine?

Ea se ridică în picioare și traversă încăperea până la o masă de lângă perete, pe care se aflau o sticlă și pahare.

- A fost o seară foarte lungă și cred că a venit timpul pentru un pahar de coniac.

- O idee excelentă! El o urmă. Dar eviți chestiunea despre care vorbim.

- Da?

- Nu ai fost de acord cu condiția mea.

- Nu? Ea turnă în două pahare și îi întinse unul. Atunci este nevoie să fiu de acord?

- Da, spuse el hotărât.

- Deși, la drept vorbind, nu am de ales. Ea ridică din umeri. Foarte bine, atunci îți permit să mă însoțești la petrecerea organizată de unchiul tău.

- Și la orice evenimente care o să se mai ivească în următoarele câteva săptămâni, spuse el repede. Dacă voia să câștige inima lui Elizabeth până în Ajunul Crăciunului, trebuia să fie în preajma ei cât mai mult cu putință. Mai ales la balul de Crăciun al familiei Effington.

- Dumnezeuule! Asta s-ar putea să fie mai degrabă straniu. Luă o înghițitură de coniac. Chiar dacă sunt dispusă să accept acest termen-limită, se poate să fi acceptat deja invitația unui însoțitor la balul de Crăciun.

Mâna lui se încordă pe pahar.

- Atunci schimbă-ți planurile!

- Asta ar fi nepermis de nepolitic. Ea clătină din cap cu un aer de regret mimat. Iar eu încerc să nu fiu nepermis de nepoliticoasă.

El pufni.

- În după-amiaza asta, tu...

- Scuzele mele, Sir Nicholas, spuse ea extrem de calmă. Pur și simplu am fost luată pe nepregătite. Apariția ta a fost ceva șocant într-o zi deja plină de surprize, majoritatea fiind dintre cele mai neplăcute.

Privirea lui o întâlnește pe a ei.

- Și eu am fost o surpriză neplăcută?

Ea zâmbi.

- Da.

- Înțeleg. El sorbi zdravăn din coniac. Nick nu era sigur dacă îi întindea vreo capcană, flirta cu el într-un fel ciudat și provocator sau pur și simplu încerca să-l înnebunească. Probabil că toate trei. Ți-ai revenit din șoc?

- Absolut.

Ridică privirea spre el cu un aer nevinovat pe care el nu îl crezu nici măcar o clipă. Ar fi fost dispus să renunțe la mare parte din avere în clipa aceea doar pentru a-i putea citi gândurile.

- Îndrăznesc să te întreb dacă există un anumit însoțitor între toți acei gentlemen care ți se par potriviți și pe care îl preferi în mod special?

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le mai poată opri.

Dacă într-adevăr exista alt bărbat care revendicase deja afecțiunea ei, eforturile lui erau zadarnice. Nu, nu zadarnice, ci doar mai dificile. De-a lungul anilor, învățase că întotdeauna cel mai bine era să știi care erau obstacolele posibile în calea oricărui proiect în care te lansai.

- Bănuiesc că ai îndrăzni să întrebi sau să faci aproape orice, spuse ea cu blândețe.

El o privi o vreme îndelungată și frustrantă. Ce Dumnezeu se întâmpla? El avea avantajul, ba chiar avea toate cărțile, însă ea controla hotărât schimbul de replici dintre ei. Ba, chiar mai rău, putea să-și dea seama după privirea ei că Elizabeth o știa prea bine.

El inspiră adânc ca să se calmeze.

- Și îndrăznești să răspunzi?

Ea râse - un răs sincer pentru prima dată în ziua aceea. Sunetul acela și amintirile îi involburară sângele în vene.

- Chiar îndrăznesc, Sir Nicholas. Și chiar dacă întrebarea ta este absolut nelalocul ei, extrem de personală și, în nici un caz, nu este treaba ta, o să-ți mărturisesc că nu există un domn pe care să îl prefer în mod special în prezent. Deși, cu siguranță, sunt câțiva care și-ar dori să ocupe această poziție în viața mea.

Tot trupul lui fu cuprins de o senzație de ușurare.

- Pot să înțeleg asta.

- Da?

Ea sorbi din băutură și îl privi atentă peste marginea paharului.

- Ești o văduvă bogată, cu o familie și legături sociale formidabile. În plus, ești foarte deșteaptă, iar anii au fost foarte îngăduitori cu tine. Mie însumi mi se pare că ești mai frumoasă, dacă era posibil, decât când erai fată.

- Mă flatezi, Sir Nicholas. Ea lăsă capul într-o parte și îl studie, de parcă ar fi fost o enigmă pe care nu reușea să o înțeleagă. Nu-mi amintesc ca în tinerețe să fi fost așa de lingușitor. Nu mi te amintesc chiar atât de fermecător.

El râse.

– M-am schimbat chiar atât de mult de atunci?

– Da, spuse ea fără șovăială și miji ochii gânditoare. Evident, a trecut foarte mult timp, dar îmi amintesc că erai mai serios decât ești acum. Se poate să fie pur și simplu vorba de trecerea anilor și de maturizare, dar mi se pare că ești un bărbat foarte stăpân pe lumea lui și extrem de în largul lui cu locul pe care îl ocupă în ea. Ai un aer de încredere care nu exista înainte. Nu-mi amintesc să fi fost așa... nu știu exact. Se gândi o clipă. Mulțumit, poate?

El încuviință din cap.

– Poate. Am realizat mare parte din ceea ce mi-am propus în viață, m-am împăcat cu trecutul meu sau, mai bine zis, cu trecutul familiei mele și mi se pare că sunt, într-adevăr, împăcat, dacă vrei.

– Minunat pentru tine, murmură ea și se îndepărtă.

– Tu ești împăcată?

– Ce întrebare ciudată!

– Nu chiar. Dacă preferi să nu răspunzi, sigur...

– Sunt mulțumită de viața mea. Cuvintele ei erau măsurate, de parcă se conturau chiar în timp ce răspundea. Chiar dacă nu sunt eu cea care să fi ales calea asta, nimeni nu se așteaptă vreodată să se trezească văduvă cu doi copii după doar șapte ani de căsnicie...

– Nu, desigur că nu.

Ea se întoarse spre el, și privirile li se întâlniră.

– Dar trebuie să recunosc că, în clipa asta, îmi prețuiesc independența și libertatea.

– Și mă detești pentru că ți le iau.

Erau o întrebare și o afirmație în egală măsură.

Ea arcui o sprânceană.

– Tu nu ai face la fel dacă ai fi în poziția mea?

– Fără doar și poate. El chicoti. Și probabil aș face exact ceea ce faci tu acum.

– Adică?

El zâmbi larg.

– Elaborarea unei căi de scăpare.

Ea îl privi lung un moment, apoi izbucni în râs.

– Excelent, Sir Nicholas, foarte perspicace. Dar m-am gândit deja la o cale de scăpare, după cum spui tu. Ea își învârti coniacul în pahar și îl privi fix. Conform spuselor fratelui meu, finanțele mele nu o să mai fie sub administrarea ta sau a lui dacă mă mărit cu – amuzamentul licări în ochii ei – bărbatul potrivit.

- O măsură mai degrabă extremă, chiar ai putea să scapi complet de mine până la Crăciun, spuse el ironic.

- Chiar este, mai ales că nu am nici cea mai mică dorință de a mă recăsători.

- De ce nu? El se chinui să imprime o notă de nepăsare tonului lui. Am înțeles că tu și Charles ați fost foarte fericiți împreună.

- Am fost, spuse ea puțin prea repede.

Încerca să îl convingă pe el? Sau să se convingă pe sine?

Nick se întrebă dacă nu cumva Jonathon se înșela, dacă, într-adevăr, Elizabeth știa despre indiscrețiile soțului ei. Simți un gol în stomac. Sigur nu. Nu ar fi păstrat un asemenea lucru doar pentru ea. Sau poate că mândria îi dicta că era exact lucrul ce trebuia făcut. Unchiul lui avea dreptate. Nu puteai să știi niciodată se ce petrecea în intimitatea unei căsnicii.

- Chiar foarte fericită. Ea îi surprinse privirea, iar în ochi îi apăru o sclipire, de parcă îl provoca să gândească altceva. Cu toate acestea, nu sunt în căutare de soț.

El își arcui sprâncenele.

- De ce nu?

Tonul îi era ușor, dar, în mod evident, își alese cuvintele cu grijă.

- Am avut un soț și sunt pe deplin sigură că unul este mai mult decât suficient. Am experimentat căsnicia și, indiferent cât a fost de minunată, nu văd care ar fi rostul să o mai fac o dată.

- Înțeleg.

- Chiar așa? Ea își ridică bărbia, și ochii i se aprinseră. Îmi place libertatea de care se bucură o văduvă în lumea asta, Sir Nicholas. Îmi place că pot face tot ce am chef și cu cine am chef. Îmi poți controla finanțele o perioadă sau pentru totdeauna, dar nu o să-mi controlezi viața.

- Nici nu-mi doresc să fac asta.

- Ce anume îți dorești, Sir Nicholas? Ce îți dorești de la mine?

Întrebarea rămase suspendată în aerul dintre ei.

„Pe tine te doresc. Vreau viața pe care ar fi trebuit să o avem. Îmi doresc să te am în pat tot restul zilelor mele. Și în inima mea pentru totdeauna.“

El trase adânc aer în piept. Nu era momentul potrivit să îi spună că anii nu schimbaseră nimic pentru el. Că mințise când o respinsese cu mult timp în urmă. Că în momentul în care o revăzuse își dăduse seama că pierderea ei sau mai degrabă faptul că renunțase la ea fuse se cea mai mare greșală din viața lui.

- Își puse paharul jos și se strădui să vorbească pe un ton nonșalant.
- Pentru moment, îmi doresc să-mi spui Nicholas.
- Ea clătină din cap.
- Ar fi cât se poate de nepotrivit.
- De ce? Stăpânirea lui de sine cedă, iar el se apropie de ea. La naiba cu toate, Elizabeth, de ce nu vrei să-mi spui Nicholas?
- Ea miji ochii.
- Te supără că nu-ți spun așa?
- Da, la naiba, mă supără!
- El se uită urât la ea.
- Excelent. Ea zâmbi dulce. A-ți spune pe numele de botez ar fi mai mult decât nepotrivit și ar însemna că avem o relație pe care nu o împărtășim.
- El își încleștă maxilarul.
- Obișnuiai să-mi spui Nicholas.
- Obișnuiam să am 19 ani și să fiu foarte-foarte prostuță.
- Nu mi te amintesc ca fiind prostuță.
- Memoria este selectivă, *Sir Nicholas*. Eu îmi amintesc de mine ca fiind suficient de prostuță încât să cred, să simt... Ea își flutură nerăbdătoare o mână. Asta nu mai contează. Nu mai are nici o importanță acum.
- Cred că are.
- El veni mai aproape.
- Ei bine, te înșeli.
- Aflată la câțiva centimetri distanță, ridică încruntată privirea.
- Cum ar fi reacționat dacă o lua în brațe?
- Tot ce se întâmplă între noi este important.
- Pe vremuri poate, dar nu în prezent. Acum este doar un moment lipsit de semnificație dintr-un trecut de mult uitat.
- Și ai uitat?
- Dacă își apăsa buzele pe ale ei și o săruta cu pasiunea înăbușită timp de un deceniu?
- Da, se răsti ea, dar nu făcu nici un efort să se îndepărteze.
- Totul? Privirea lui se mută pe buzele ei pline, ferme și irezistibile. Absolut totul?
- Nu a fost nimic important de uitat și nimic important de reținut, spuse ea neclintită. Ești prea aproape, *Sir Nicholas*!
- Nu sunt suficient de aproape.
- Ai de gând să mă săruți?
- Vocea îi era hotărâtă, dar răsufierea părea ușor întretăiată.

- Nu sunt complet sigur care îmi sunt intențiile, Elizabeth.

Parfumul ei îl învălui subtil cu o notă condimentată, amintindu-i vag de Crăciun.

- Lady Langley, dacă ești amabil.

- Sunt amabil, murmură el, sau cel puțin așa mi s-a spus.

- *Sir Nicholas*, sunt șocată!

Chiar și așa, ea păru să se aplece aproape imperceptibil spre el.

- Mai ții minte când ne-am sărutat ultima dată?

Sau tot ce avea legătură cu Crăciunul îi amintea de Elizabeth?

Ea își strânse sprâncenele într-o încruntare.

- Ne-am sărutat?

- O dată sau de două ori.

- Probabil mă confuzi cu altcineva. Nu-mi amintesc să ne fi sărutat.

El putea să citească minciuna din ochii ei.

- Nu-ți amintești cum buzele tale le-au întâlnit pe ale mele? Privirea lui se mută pe buzele ei. Răsufierea ta amestecându-se cu a mea?

- Nu.

Vocea ei era hotărâtă, dar își umezi buzele cu un aer de nervozitate, de parcă vorbele lui îi uscară gura. El simți un nod în stomac.

- Sau felul în care te-am luat în brațe? El observă modul în care pieptul i se ridica și cobora în ritmul alert al răsufierii. Și cum te potriveai perfect în îmbrățișarea mea, de parcă eram făcuți unul pentru celălalt?

- Nu.

Privirea ei nu se abătu nici o clipă dintr-a lui, iar el privi lung în ochii ei verzi, acum întunecați de amintiri pe care le refuza, dar nu le putea uita.

- Sau felul în care un fior de dorință se dezlănțuia între noi atât de puternic încât ne lăsa slăbiți și lipsiți de suflare?

Aceeași dorință care se dezlănțuia între ei era acum ca un arc încordat. Periculos, încântător și irezistibil.

- Nu.

Vocea ei răsună mai slab decât o șoaptă.

- Eu îmi amintesc, Elizabeth. Avu nevoie de mult sânge-rece ca să nu se întindă spre ea și să o cuprindă în brațe. Eu îmi amintesc totul.

- Ei bine, eu nu, pentru că nu există nimic important care să merite a fi amintit. Ea înghiți sec. Și te avertizez, dacă încerci să mă săruți acum, o să...

- Tu o să mă săruți înapoi.

- Nici într-un caz.

- Ar fi mare păcat. Îmi amintesc felul în care îmi răspundeai la sărut. Felul în care te agățai de mine, de parcă te agățai de viață. Felul în care...

- Încetează! Ea inspiră tremurător și se îndepărtă de el. Se întoarce și se apucă de spătarul unui scaun, de parcă avea nevoie de sprijin ca să rămână în picioare. De ce îmi faci asta?

El se chină să păstreze o notă de calm rece.

- Ce fac, Elizabeth?

- Știi prea bine. Încerci să mă faci să-mi amintesc ceva ce nu folosește la nimic. Ceva ce există cu adevărat, rosti ea clătinând din cap, doar în imaginația ta.

- Imaginația mea nu este chiar atât de bogată. El se îndreptă spre masă, ridică paharul, ignoră tremurul ușor al mâinii și bău restul de coniac. Știu că te-am rănit atunci și îmi cer scuze pentru asta.

Ea se întoarce cu fața spre el.

- Este un pic cam târziu pentru scuze, nu crezi?

- Poate. El își umplu paharul. Am avut motive să o fac.

- Da, știu. Vrei să-mi amintești care au fost? Ea miji ochii. Ah, da, ai spus că banii și legăturile mele de familie erau tentante, dar eram mult prea frivolă pentru tine. Ai mai zis că aș fi amuzantă în relația cu un bărbat. Cea mai amuzantă, cred.

- Văd că îți amintești asta, spuse el cu blândețe.

- Vag!

- Mie mi se pare foarte precis.

- Ceea ce îmi amintesc foarte *precis* este că eram foarte proastă, foarte naivă și fascinată de ideea unei vieți pline de aventură în care urma să te arunci. Și... că m-am aruncat în brațele tale în cel mai absurd și penibil mod. Își strânse mâinile la piept, furia fiindu-i imprimată în fiecare linie a corpului. Am fost o mare proastă, asta îmi amintesc foarte limpede. Dar nimic mai mult.

- A fost mai mult decât atât. Noi am fost mai mult decât atât.

Ea își înalță brusc bărbia și se încruntă.

- Nu a existat nici un *noi*.

- Ar fi existat și chiar ar fi trebuit să existe. Tu nu ai fost proastă. Privirea lui o surprinse pe a ei. Eu am fost.

Ei i se tăie răsufierea.

- Nu ar fi trebuit niciodată să renunț la tine. Am făcut o greșea-lă, Elizabeth, una colosală pe care nu am conștientizat-o pe deplin până când nu te-am revăzut. El o privi lung o clipă și se întrebă, așa cum făcuse în repetate rânduri în ziua aceea, cum putuse vreodată să renunțe la ea. Nu își dorea nimic mai mult decât să o ia în brațe și totul să fie bine între ei. Și să nu o mai lase niciodată să plece. Dar în clipa aceea ar fi fost o greșea-lă. Nu o să mai fac încă una, continuă el.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că mi-am petrecut ultimii zece ani realizând tot ce îmi propusesem. Am obținut absolut tot ce mi-am dorit vreodată în viață, cu o singură excepție notabilă. Își bău restul de coniac, așeză hotărât paharul pe masă, apoi se uită la ea. Pe tine.

- Încerci să mă obții? *Pe mine?* Ea îl privi neîncrezătoare. Ca pe o navă sau ca pe o companie?

- Nu aş spune-o atât de grosolan.

- Tocmai ai făcut asta!

El ridică din umeri.

- Scuzele mele. Din nou.

- Nu ți se acceptă! Nu pentru comportamentul tău din seara asta. Nu pentru acum zece ani. Nici azi, nici altă dată. Ea se îndreptă spre ușă. Acum am rugămintea să fii suficient de amabil încât să pleci din casa mea! Imediat!

- Ai dreptate. Este târziu și ne-am încheiat conturile pentru moment. Într-adevăr, mai am câteva lucruri de care să mă ocup astă-seară.

- Ce alte lucruri?

O urmă de suspiciune i se simți în glas.

- Corespondență, în cea mai mare parte. Am descoperit cu mult timp în urmă că am mintea cea mai limpede pentru asemenea treburi seara târziu, după ce - el își drese glasul - mă îndepărtez de tentațiile din timpul zilei.

- Bună seara, Sir Nicholas, spuse ea printre dinții încleștați.

- Bună seara, Lady Langley. El se întoarse spre ușă, apoi se răsuci din nou spre ea. Oh, aş dori să stabilim un program regulat pentru verificarea conturilor tale zilnice. Mă gândesc că ora două și jumătate ar fi un moment potrivit.

- Chiar ai de gând să-mi verifici conturile zilnic?

- Absolut. El schiță un zâmbet amabil. Și mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc pe fiii tăi mâine.

- De ce?

- Mi s-a atribuit responsabilitatea administrării moștenirii lor chiar dacă, în clipa de față, tu ești cea care joacă acest rol.

- Numai sub supravegherea ta atentă, spuse ea cu dezgust în voce.

- Oricum ar fi, mi se pare corect să facem cunoștință.

- Sunt copii, Sir Nicholas.

- Unul este un viconte, iar celălalt e moștenitorul lui. Indiferent de vârstă, merită să îl cunoască pe cel căruia i-a fost încredințat viitorul lor financiar.

- M-au cunoscut pe mine. Aproape că își scuipă cuvintele spre el. Eu sunt mama lor!

- Și o să fi mereu mama lor. Cu toate astea, el clătină din cap cu regret, rămâne de văzut dacă o să le administrezi afacerile pentru totdeauna.

- Este o amenințare, Sir Nicholas?

- Probabil că nu, dar - schiță spre ea un zâmbet malițios - nu se știe niciodată. Pe mâine atunci.

Porni din nou spre ușă.

În seara aceea, lucrurile nu se întâmplaseră deloc așa cum se așteptase. Până în momentul în care cuvintele îi zburaseră de pe buze, el nu avusese de gând să-și mărturisească revelația despre trecutul lor și nici nu plănuiise să-și declare intențiile. Nu că i-ar fi ieșit prea bine. Totuși, chiar dacă nu știa altceva în clipa aceea, era absolut convins că ea încă îl detesta, un lucru mai bun decât indiferența, și era la fel de sigur de faptul că scânteia care mocrise între ei încă ardea. Ambele descoperiri îi sporiră încrederea. Nu avea să fie ușor să câștige inima și mâna lui Elizabeth, dar nimic din ce obținuse până atunci în viața lui nu fusese ușor.

El ajunse la ușă, o deschise, trecu de prag, apoi aruncă o privire înapoi spre ea.

- Încă o chestiune înainte să plec, Lady Langley.

- Ce mai este acum?

- Ar trebui să știi că am realizat tot ce mi-am pus în minte în ultimii zece ani. Nu am eșuat niciodată și nu am de gând să fac asta acum.

- Intențiile tale nu mă preocupă în mod deosebit.

Ea ridică din umeri cu un aer dezinvolt.

- Aș fi fost dezamăgit să aflu că te preocupă. Cu toate astea, ar fi o scăpare din partea mea dacă nu aș menționa un ultim lucru. Nick își trecu privirea peste trupul ei în cel mai flatant dintre feluri, apoi zâmbi larg. M-ai fi sărutat înapoi.

Închise ușa în urma lui și nu așteptă mai mult de o fracțiune de secundă. În bibliotecă răsună o bufnitură, iar el își înăbuși un surâs.

Nu, seara nu evoluase deloc așa cum se așteptase.

Se putea ca totul să fi mers mult mai bine.

Capitolul 8

- Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de al naibii de neajutorată.

Elizabeth se plimba de-a latul sălii de mese, abia evitându-și sora, care se plimba în direcția opusă.

- Nu-mi vine să cred că Charles a putut să-ți facă așa ceva. Indignarea coloră vocea lui Jules. Dacă soțul meu ar îndrăzni să pună asemenea clauze asupra vieții mele după moartea lui, jur că l-aș degropa din mormânt doar din simpla plăcere de a-i rupe gâtul.

- Cum el ar fi deja mort, demersul ar fi mai degrabă inutil, murmură Elizabeth chiar dacă satisfacția unui asemenea gest simbolic era cu siguranță extrem de tentantă.

- Deși îndrăznesc să spun că eu nu m-aș afla niciodată într-o asemenea situație, spuse Jules hotărâtă.

Elizabeth se opri brusc și se uită la sora ei.

- Nu am provocat eu situația asta. Și nici Charles nu a considerat că este nevoie să discute chestiunea cu mine. Cum crezi că ai putea evita toate astea?

- În primul rând... Jules făcu o pauză și îi aruncă surorii ei o privire scrutătoare. Mie nu mi s-a părut niciodată că este nevoie să-mi ascund inteligența. Prin urmare, nimeni, mai ales bărbatul cu care am ales să mă mărit, nu mi-a subestimat vreodată abilitățile. În al doilea rând, eu am învățat din greșeli.

Elizabeth ridică o sprânceană.

- Serios?

Jules încuviință din cap.

- De la moartea lui Charles, m-am concentrat să fiu la curent cu starea finanțelor, investițiilor, administrării proprietății familiei mele. Deși pare greu de crezut, soțul meu a fost mai degrabă mulțumit de interesul meu.

— Ce minunat pentru voi amândoi, spuse Elizabeth crispată. De ce nu ai menționat niciodată asta până acum?

Jules ridică din umeri.

— Nu a fost nevoie. În plus, mi s-a părut destul de arogant din partea mea să spun ceva.

— Asta nu te-a împiedicat niciodată până acum.

— Poate că mi-am corectat, în sfârșit, măcar unul dintre defecte.

Jules zâmbi larg.

În ciuda stării de spirit proaste, zâmbetul surorii ei era molipsitor, așa că Elizabeth îi întoarse cu zgârcenie surâsul.

— Acum, să trecem la problema cu care ne confruntăm. Jules își prinse mâinile la spate și începu să se plimbe din nou. Ce o să facem sau, mai bine zis, ce o să faci în privința lui Sir Nicholas?

— Nu știu dacă pot să fac ceva. O notă de îngrijorare se simți în vocea lui Elizabeth. Începu și ea să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Crede-mă, de aseară nu mă gândesc la nimic altceva.

Fusese o noapte foarte lungă cu puțin somn. Elizabeth reluase la nesfârșit toată întâlnirea cu Nicholas și nu ajunsese la nici un fel de concluzie. Desigur, simțea o oarecare satisfacție la gândul că el recunoscuse că fusese o greșală să o părăsească și chiar fusese șocată când conștientizase că era adevărat comentariul înainte de a pleca. Chiar l-ar fi sărutat înapoi.

Furia trezită de dezvăluirea faptelor lui Charles și de aroganța ulterioară a lui Nicholas o ținuse în alertă în cea mai mare parte a serii. Dar, după plecarea lui Nicholas, în ciuda faptului că aruncase într-un perete o vază deosebit de valoroasă la care ținuse foarte mult, tot nu se simțise mai bine, iar furia ei se transformase într-o stare de confuzie. Sentimente pe care le crezuse de mult apuse se dezlănțuiseră cu răzbunare.

Nicholas o dorea?

O dorea acum și era evident că o dorise cu adevărat cu zece ani în urmă. Atunci de ce alesese să o refuze cu atâta nepăsare? Sigur își dăduse seama că vorbele lui aveau să o rănească profund. Atât de profund încât se putea să nu îl mai ierte niciodată. Îi spusese că avea motivele lui, dar nimic nu avusese logică în opinia ei, lucru care nu făcuse decât să îi accentueze confuzia care îi încețoșase mintea.

— Mi se pare, începu Jules gânditoare, că Sir Nicholas chiar ți-a oferit o cale de ieșire. Trebuie pur și simplu să-ți gestionezi

în continuare banii așa cum ai făcut până acum și o să scapi de el până de Crăciun. Nu mai este foarte mult timp și, cu siguranță, poți fi politicoasă cu el până atunci.

– Este mai complicat. Elizabeth oftă. Nu pare că vrea să-mi controleze finanțele la fel de mult pe cât se pare că mă vrea pe mine.

– Pe tine? Jules se opri brusc și se uită lung la sora ei. Cum adică te vrea?

– Tu la ce crezi că mă refer? Elizabeth oftă adânc. Dacă nu cumva mă înșel amarnic – și tind să cred că a fost clar în privirea lui –, el mă vrea în felul în care că un bărbat dorește o femeie.

– Dumnezeu sfinte, câtă îndrăzneală poate să aibă omul acesta! Jules făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Faptul că poate să-ți administreze banii nu îi dă dreptul să aibă ceva mai personal. Cum poate să creadă că este în măsură să revină în viața ta și să-ți propună asemenea libertăți, mai ales că, deși era prietenul lui Jonathon, nu a fost niciodată mai mult decât o simplă cunoștință de-a ta?

– Se poate să nu-și amintească lucrurile chiar așa, murmură Elizabeth.

Jules miji ochii.

– El *nu* a fost niciodată mai mult decât o simplă cunoștință, nu-i așa?

– Ei bine... Elizabeth își frânse mâinile. Poate un pic mai mult decât atât.

– Lizzie!

– Nu ți-am menționat niciodată asta? întrebă Elizabeth nevinovată.

– Nu, niciodată, nici măcar un cuvânt. Jules își încrucișă brațele la piept. Ești liberă să-mi spui acum. Și să-mi spui totul!

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, acum zece ani, ca să fiu mai exactă, înainte să mă mărit cu Charles. Chiar dacă acum nu i se mai părea deloc cu atât de mult timp în urmă. Într-adevăr, părea că totul se întâmplase ieri. Eu și Nicholas... noi... adică...

– Voi... ce?

Jules ridică vocea.

– Nu este chiar atât de rău. Elizabeth își flutură în aer o mână nerăbdătoare. Am împărtășit o anumită... *prietenie* – cred că așa putea să îi spun așa. Obişnuiam să ne căutăm unul pe altul pe la petreceri sau întruniri ca să ne întâlnim între patru ochi...

– Între patru ochi? Singuri vrei să spui?

- Între patru ochi înseamnă, în general, singuri, da.
- Dumnezeu! spuse Jules în șoaptă. Nimeni nu a aflat vreodată despre aceste întâlniri clandestine?
- Nu le-aș numi chiar clandestine.
- Dacă nu știe nimeni, atunci ele sunt secrete, ceea ce înseamnă, în general...
- Foarte bine atunci, *clandestine*, dar ca să vorbim, Jules, doar ca să vorbim. Aveam discuții lungi și fascinante despre o mulțime de subiecte interesante. Artă, politică și speranțe de viitor. Elizabeth ridică din umeri. Genul ăsta de lucruri.
- Ai purtat discuții lungi despre politică, iar asta cu un bărbat? Tu? Jules clătină din cap sceptică. Un asemenea lucru nu m-ar surprinde azi, dar acum zece ani rareori vorbeai cu un bărbat despre ceva care să nu fie...
- Frivol? Elizabeth strâmbă din nas. Știu. Eram ferm convinsă că o femeie nu trebuia să-și afișeze inteligența dacă își dorea să fie atrăgătoare pentru bărbați.
- Jules pufni.
- Încă una dintre greșelile tale din care eu am învățat.
- Da, în privința asta, probabil ești mai deșteaptă decât mine! se răsti Elizabeth. Recunosc, fără doar și poate, că a fost o atitudine neinspirată și, din multe puncte de vedere, este exact ceea ce m-a adus în situația în care mă aflu azi.
- Nu întru totul, Lizzie. Jules oftă. Ca să fim corecți până la capăt, Charles, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să te cunoască mai bine de atât.
- Eu ar fi trebuit să-l cunosc mai bine de atât.
- Privirea lui Elizabeth o întâlni pe a surorii ei.
- Jules fusese singurul om din lume căruia Elizabeth îi povestise despre indiscrețiile lui Charles. Elizabeth descoperise existența amantei lui Charles cu vreo două zile înainte ca el să moară. Pentru prima dată în viața ei, nu știuse ce să facă și amânase confruntarea cu el până ce fusese prea târziu. Firește, fusese furioasă, mânia fiind dublată de un sentiment profund de trădare, dar și de o doză surprinzătoare de vinovăție și de senzația chinuitoare că, într-un fel sau altul, totul se întâmplase din vina ei. Că nu fusese o soție suficient de bună. Sau că nu îl iubise suficient. Dar îl iubise dintotdeauna, chiar

dacă el nu fusese marea pasiune pe care o descrisese fratele ei. Și poate că asta dusese la eșecul ei.

Până în clipa în care găsisse scrisorile scrise de femeia cu care Charles avusese o relație, Elizabeth nu avusese nici cea mai mică îndoială că aveau o căsnicie perfectă. Cu siguranță, în multe privințe, fiecare avea calea lui și își trăia propria viață. El era ocupat cu chestiuni legate de finanțe și cu alte lucruri de care domnii de rangul lui se ocupau de obicei, iar ea era preocupată de familie, acțiuni caritabile și obligații sociale. Și dacă nu participau întotdeauna împreună la o cină anume, la o petrecere sau la o piesă de teatru, ce cuplu căsătorit nu o făcea? Nu însemna că nu erau fericiți unul cu celălalt. Ea nu bănuise nici măcar pentru o clipă că patul ei nu era singurul pe care îl frecventa. Până la final, crezuse că și acel capitol, la fel ca toate celelalte aspecte ale căsniciei lor, era relativ perfect.

Poate că genul de iubire comodă, blândă și plăcută pe care o împărtășiseră nu fusese suficientă pentru el. Poate că Charles avusese nevoie de o mare pasiune și, probabil, o găsisse cu altcineva.

Oare trecuse vremea când și ea putea să găsească acea mare pasiune?

– Bănuiesc că asta nu mai are importanță acum. Din punctul meu de vedere, Charles te-a trădat în viață, iar acum a făcut-o din nou în moarte. Vocea lui Jules deveni aspră. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi serios la sugestia de a-l dezgropa.

– Indiferent cât de interesantă mi s-ar părea ideea, în clipa asta am alte probleme pe cap.

– Ah, da, Jules zâmbi ștrengărește. Sir Nicholas. Domnul Collingsworth. *Nicholas*. Jules se așeză la masă și își umplu ceașca de ceai. Nu ai terminat povestea despre voi doi.

– Nu prea mai sunt multe de zis.

Elizabeth se așeză și își turnă o ceașcă de ceai.

– Te-a sărutat?

Elizabeth încuviință din cap.

– De două ori.

– Și?

– Și...

Și o făcuse să i se taie genunchii, să simtă durerea unei dorințe abia descoperite și îi atinsese sufletul. Și, în ciuda faptului că negase cu o noapte în urmă, nu uitase nici măcar un cuvânt din ce vorbiseră

sau vreun moment din cele pe care le împărtășiseră. Pur și simplu păstrase amintirile într-un cotlon abandonat din mintea ei, exact așa cum pui lenjeria de vară sau păturile de iarnă undeva în fundul dulapului.

- Și... Elizabeth ridică din umeri. Și asta a fost. Nu a fost nimic mai mult decât atât.

Lui Jules i se tăie răsufarea.

- Minți! Îmi dau seama după fața ta.

- Nu mint, spuse repede Elizabeth și întâlnește sfidătoare privirea surorii ei. Mai fusesem sărutată până atunci, să știi, oftă ea resemnată. Dar nu așa. Niciodată așa.

- Nici măcar de Charles?

Elizabeth scoase un oftat lung.

- Nici măcar de Charles.

Jules făcu ochii mari.

- Dumnezeu, asta este o dezvăluire! Ba chiar una atât de picantă încât o să te iert că ți-a luat un deceniu să-mi povestești.

- Apreciez.

- Deci... Jules luă o înghițitură de ceai și adoptă un ton nonșalant. Cum este Nicholas după toți acești ani? Tot la fel de sumbru și de serios cum mi-l amintesc?

- Nicidecum. De fapt, este absolut fermecător când nu este cumplit de arogant sau de enervant. A fost foarte amabil, mai ales că eu nu am fost prea amabilă cu el. Apucă absentă dantela care acoperea masa. Nu mă așteptam să-l reîntâlnesc ieri sau, la drept vorbind, vreodată. Apariția lui a fost ca un șoc pentru mine.

- Și pe bună dreptate. Jules își studie curioasă sora. Este la fel de chipeș ca întotdeauna?

- Cred că este mai chipeș. S-a maturizat frumos.

Înflăcărarea din ochii lui negri era la fel de intensă cum și-o amintea, poate chiar mai adâncă. De fapt, în aproape toate privințele, Nicholas era mai bun decât își amintea. În momentul în care intra într-o cameră, totul devenea prea mic pentru prezența lui. Natura meditativă pe care și-o amintea dispăruse, iar felul încrezător care o înlocuise era fascinant, chiar irezistibil. Acela era un bărbat care se bucura de viață. Un bărbat în compania căruia voiai să te afli. Un bărbat care o făcea să i se taie genunchii dintr-o singură privire și, chiar

dacă era absolut sigură că nu îi permisesese să își dea seama, era exact efectul pe care îl avusese asupra ei cu o seară în urmă.

– Încă este moștenitorul unui titlu respectabil și, de asemenea, a devenit extraordinar de bogat, nu-i așa?

Elizabeth încuviință din cap.

– Foarte bogat.

Jules își arcui sprâncenele.

– Are soție?

– Nu cred.

– Amantă?

– Abia s-a întors în Londra. Tind să cred că nu a avut încă ocazia să își facă o amantă.

Jules pufni. Infidelitatea lui Charles o afectase pe cumnata lui la fel de tare ca pe soția lui. Acum era ferm convinsă că nici un bărbat, cu posibila excepție a propriului soț, nu era complet de încredere.

– Intențiile lui sunt onorabile?

– Nu știu.

– Contează?

– Cu siguranță. Eu... Elizabeth se uită lung la sora ei. Nici asta nu știu.

– Cât de interesant, murmură Jules. Atunci să vedem! Nicholas este bogat, chipeș, fermecător și interesat de tine, cu intenții care pot sau nu să fie onorabile. Jules își trecu degetul peste marginea ceștii de ceai. În afară de problema asta enervantă a implicării lui în finanțele tale, care se poate să nu dureze mult timp, mă tem că nu înțeleg care este problema ta.

– Jules!

– Firește, cu excepția cazului în care – Jules își arcui o sprânceană – mai sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus.

– S-ar putea să fie mai multe de zis. Elizabeth se ridică în picioare și începu să se plimbe fără țintă prin încăpere. Cu o seară înainte să plece...

– În noaptea balului de Crăciun?

Elizabeth încuviință din cap.

– Cu zece ani în urmă față de balul de Crăciun care se apropie?

– Da.

– Dumnezeule, ce întorsătură interesantă! murmură Jules.

- M-am oferit să plec cu el - Elizabeth se uită la sora ei -, dar nu m-a vrut.

- Înțeleg.

- Nu ești șocată?

Elizabeth se așază la loc pe scaun și își studie nervoasă sora.

- Cred că ar trebui să fiu - și așa fi fost la vremea aceea -, dar nu sunt prea șocată. După cum ai spus și tu, s-a întâmplat cu ani în urmă, iar toată povestea asta nu s-a soldat cu nimic. Jules se gândi o clipă. Așadar, Nicholas ți-a respins oferta, iar tu te-ai măritat cu Charles.

- Îl iubeam pe Charles, replică Elizabeth.

- Toată lumea îl iubea pe Charles. Tonul lui Jules era crispat. Cred că asta a fost problema lui. Ea se opri și o studie pe sora ei. Îl iubeai și pe Nicholas?

- Nu. Ce gând absurd! rosti Elizabeth repede. Cum mă puteam mărita cu Charles dacă iubeam pe altcineva?

- Nu spun că nu-l iubeai pe Charles. L-ai iubit pe Charles o bună parte din viața ta, spuse Jules încet. Dar mă întreb dacă tot ce ai simțit pentru Nicholas nu a fost tot dragoste. Te-ai oferit să fugi cu el.

- Nu a fost dragoste. Elizabeth clătină din cap. Cred că nu a fost altceva decât, nu știu, dorință. O dorință de aventură și de entuziasm. Ceva de genul ăsta.

- Atunci nu ți-a frânt inima?

- În nici un caz inima. Poate mândria, dar nu și inima.

- Ei bine, dacă nu l-ai iubit...

- Nu l-am iubit.

- Și dacă nu ți-a frânt inima...

- Nu mi-a frânt-o.

- Atunci, draga mea soră, pur și simplu nu înțeleg. Jules se aplecă în față și se uită în ochii surorii ei. Mai simți ceva pentru el?

Elizabeth își înalță bărbia.

- Îl detest.

Jules pufni.

- Poate că nu îl detest, dar cu siguranță nu am încredere în el.

- Atunci nu te mărita cu el.

- Să mă mărit cu el? Elizabeth tresări. Nici nu se pune problema de căsătorie. El sigur nu a menționat căsătoria, iar eu nu am nici cea

mai mică intenție să mă mărit cu el. Am acceptat doar să-l însoțesc la petrecerea unchiului lui, și asta doar pentru că nu am avut de ales. De fapt, gândul căsătoriei cu Nicholas, și chiar cu orice alt bărbat, nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

– Ce ți-a trecut prin minte?

– Nimic important. De fapt, absolut nimic.

Ea schiță un zâmbet și își recunosc propriu minciună. În ciuda confuziei, singurul lucru de care își dăduse seama în orele lungi și nedormite ale nopții era că i-ar fi plăcut să facă mai mult decât să întoarcă sărutul lui Nicholas.

Jules o studie gânditoare, dar nu spuse nici un cuvânt.

Elizabeth scoase un suspin resemnat.

– Se prea poate ca și eu să îl vreau pe el.

– Atunci nu văd nici un motiv pentru care nu ar trebui să-l ai.

Jules zâmbi și sorbi din ceai, de parcă sugera o plimbare pe Bond Street în căutare de săpunuri parfumate, nu ceva scandalos, necuviincios și imoral.

– N-aș putea.

Chiar și în propriile urechi, negarea nu părea tocmai adevărată.

– De ce nu?

– Ar fi greșit. La urma urmei, am anumite principii. Este vorba de corectitudine. Anumite reguli de conduită la care trebuie să...

– Bărbații au legături de natură amoroasă tot timpul, spuse Jules pragmatică.

– Eu nu sunt bărbat.

– Nu, dar nu vezi nici un motiv pentru care să nu ți se acorde aceeași importanță ca unui bărbat când vine vorba de abilitățile pe care le ai în domeniul finanțelor. Jules își sorbi ceaiul și făcu ochii mari, cu un aer inocent pe care Elizabeth nu îl crezu nici o clipă. De ce ar fi diferit?

– Nu știu, dar pare complet diferit.

Chiar era? Charles și nenumărați alți bărbați pe care ea îi putea numi bărbați căsătoriți nu avuseseră nici o remușcare când venise vorba să-și facă o iubită. Ea de ce trebuia să aibă?

– La urma urmei, Lizzie, ești văduvă, nu soție. Te bucuri de libertatea pe care ți-o conferă statutul tău. De ce să nu se extindă această libertate și în patul tău?

- Jules! Cum poți spune așa ceva? Nu aveam nici cea mai vagă idee că ești așa de... Elizabeth căută cuvintele potrivite: Liberă în gândire.

Jules râse.

- Ba chiar deloc. Sunt pur și simplu fericită cu viața mea și îmi doresc să fii și tu fericită.

- Am fost fericită.

- Nu, draga mea soră nechibzuită. Ai fost mulțumită. Jules se lăsă pe spate în scaun și își cercetă sora. Când te-ai măritat cu Charles, credeam că viața ta o să fie perfectă. Într-adevăr, credeam că el este perfect. Abia după ce mi-am întâlnit soțul și m-am măritat, mi-am dat seama ce înseamnă fericirea adevărată. Soțul meu este jumătatea sufletului meu.

- O mare pasiune, murmură Elizabeth.

Jules încuviință din cap.

- Exact. Nu cred că Charles a fost o mare pasiune.

Elizabeth se uită lung în gol.

- Crezi că mariajul meu a fost o greșeală?

- Nu sunt sigură că i-aș spune greșeală. Jules se opri ca să-și aleagă cuvintele. De fapt, dacă ar fi să dăm timpul înapoi și să re-trăim acele zile, sunt sigură că te-aș încuraja să te măriți din nou cu Charles. Doar privitul în urmă și experiența sunt cele care mă fac să gândesc altfel. Chiar dacă nu prea mai contează. Ea adoptă un ton vioi. Ai o viață întreagă în față și ți-ai câștigat dreptul de a trăi după bunul-plac. Jules zâmbi sugestiv. Și mi se pare că există un lucru care sigur are darul de a-ți fi pe plac. Un cadou special de Crăciun, dacă vrei.

- Nicholas Collingsworth, murmură Elizabeth.

- Ai spus că îl vrei.

- Mi-e foarte greu să recunosc așa ceva.

Indiferent dacă era dispusă sau nu să recunoască tare și răspicat, îl dorea cu adevărat pe Nicholas, la fel ca în urmă cu zece ani. După cum se putea să-l fi dorit undeva în adâncul minții ei în fiecare zi de atunci până în prezent. Dar dorința era foarte diferită de iubire.

- Atunci ar trebui să-l ai.

- Ar trebui, nu-i așa?

- Gândește-te la el ca la un desert pe care ți l-ai refuzat foarte mult timp.

– Zece ani, spuse Elizabeth în șoaptă. Zece ani foarte lungi.

„Da, de ce nu?”

Din experiență, știa că pofta de dulciuri negată multă vreme doar sporea pur și simplu odată cu trecerea timpului, dulcele devenind din ce în ce mai irezistibil. Să guști puțin, nimic mai mult decât să guști, te putea ajuta să-ți potolești pofta.

„Zece ani foarte lungi.”

Dar și să te înfrupti din dulciuri putea să satisfacă pofta pentru totdeauna.

Desigur, nu ar fi ajutat cu absolut nimic dacă ar fi fost într-adevăr îndrăgostită de el. Dar cum atunci fusese vorba doar de poftă, la fel ca acum, cu siguranță nu exista nici un risc pentru inima ei. Nici posibilitatea de a-l răni dacă lui chiar îi păsa de ea. În ciuda faptului că recunoscuse că făcuse o greșală, dacă ar fi iubit-o, cum ar fi putut să o părăsească vreodată? Și să o lase, fiind sigur că ea se întorcea la Charles?

Entuziasmul o făcu să se ridice în picioare.

– Asta o să fac.

– Excelent! Jules îi zâmbi cu tot dragul surorii ei și se ridică. Și poți conta pe mine pentru a te ajuta oricum crezi că este nevoie.

Elizabeth își arcui o sprânceană.

– Chiar îți apreciez oferta, dar mă îndoiesc că o să am nevoie de ajutor. Nu am mai sedus niciodată un bărbat, dar cât de greu poate să fie? Nu-mi închipui că o să opună mare rezistență. Știu că nu am mai făcut nici un fel de... să spunem *exercițiu* în acest domeniu de la moartea lui Charles, dar tind să cred că o să-mi amintesc cum se face.

– Este ca și cum ai călări un cal, spuse Jules încrezătoare. De îndată ce știi cum se face, nu mai...

– Jules!

Elizabeth râse. Gata, mulțumesc! Ea redeveni serioasă. Cu toate astea, nu am de gând să mă mărit cu el.

– Nici nu ar trebui. Ții prea mult la independența ta.

– Și, chiar dacă mă aștept să simt că îmi este drag, iubirea nu are ce să caute în povestea asta.

– Nu că nu aș fi de acord, Doamne ferește, dar de ce nu?

- Singurul lucru pe care l-am învățat din administrarea finanțelor mele este că nu ar trebui să riști niciodată mai mult decât îți permiți să pierzi, spuse Elizabeth pur și simplu.

- Înțeleg. Jules se opri, apoi încuviință din cap. Dragostea nu este nici necesară, nici așteptată.

- În final, el o să se ducă pe drumul lui, iar eu pe al meu.

- Nu este nevoie să faci nimic altceva.

- Gata, am stabilit! O să mă lansez într-o relație cu Nicholas, bazată doar pe dorință lascivă și plăcere nestăpânită.

- Stai, stai! Jules își înalță ceașca. În cinstea dorinței lascive și a plăcerii nestăpânite!

- Nu plănuiesc să mă răzgândesc - Elizabeth inspiră adânc și zâmbi -, dar nu-mi vine să cred că pun la cale așa ceva.

- Nici eu. Jules râse. Dar ar trebui să fie un Crăciun extraordinar de fericit.

Capitolul 9

– Este o onoare să te cunosc, milord.

Nick adoptă cea mai formală atitudine și încuviință din cap cu un aer politic.

– Și pentru mine, Sir Nicholas.

Viconte în vârstă de opt ani, Christopher, ridică privirea spre Nick și îi răspunde la salut cu un ton care se potrivește întocmai formalității bărbatului mai în vârstă, chiar dacă era considerabil mai subțirel și substanțial mai mic de statură. Se părea că băiatul era extrem de conștient de poziția lui de viconte.

– Și cu mine cum rămâne, Sir Nicholas? îi întrerupsese Adam, în vârstă de șase ani, după cum bănuise Nick că avea să facă. Este o onoare să mă întâlnești și pe mine?

– Cu siguranță, domnule Langley. Nick întinse mâna. O foarte mare onoare.

Adam îi aruncă mamei lui un zâmbet încântat.

– Mă gândeam eu.

Elizabeth schiță un zâmbet îndelung răbdător, dar mândria pe care o simțea pentru fiii ei era evidentă în privirile pe care le arunca băieților și în zâmbetul de pe chipul ei minunat. Cei doi băieți cu păr blond și ochi albaștri semănau foarte mult cu ea. Nick se întrebă dacă aveau să fie înalți ca tatăl lor.

„Ar fi trebuit să fie copiii mei.“

Ignoră gândul. Acum nu era momentul potrivit pentru asemenea regrete.

– Am înțeles ca ai fost prieten cu tatăl nostru, spuse Christopher.

– Da, am fost. Nick încuviință solemn din cap. Tatăl vostru și unchiul Jonathon mi-au fost cei mai apropiați prieteni în tinerețe.

– Și mami? întrebă Adam.

– Și mami.

Nick schiță spre ea un zâmbet scurt, iar ea i-l întoarse cu politețe.

- Mami are nevoie de prieteni, cred eu, spuse Adam cu un aer confidențial.

- De ajuns, Adam.

Elizabeth îi aruncă o privire severă.

Adam făcu ochii mari cu inocență.

- Ei bine, ai nevoie. Unchiul Jonathon spune că nu ai niciodată prea mulți prieteni.

- Unchiul tău este extrem de înțelept, interveni Nick cu blândețe. Mă consider norocos că fac parte dintre prietenii lui, dar și ai voștri acum, sper eu.

Adam schiță un zâmbet trufaș spre mama lui.

- Ești doar în vizită prin Londra, Sir Nicholas? Christopher îl studie curios pe Nick. Am auzit că ai trăit în America.

- Am trăit mulți ani acolo, dar Anglia este casa mea, iar acum m-am întors de tot.

- Tocmai la timp pentru Crăciun. Adam aruncă o privire spre mama lui, apoi se aplecă spre Nick și coborî vocea. Nu poți să ai niciodată prea mulți prieteni de Crăciun, să știi, este mai bine decât în oricare altă perioadă din an. Mă refer la cadouri. Eu sunt întotdeauna fericit să am un nou prieten care ar putea să înțeleagă că un tren este un cadou excelent de Crăciun...

- Adam!

În vocea lui Elizabeth se simți avertizarea.

- Sau altcândva, spuse Adam la repezeală, apoi închise strâns gura, parcă să împiedice ca de pe buze să nu îi mai zboare alte sugestii de cadouri de Crăciun.

- Sigur că îmi dau seama că un tren ar fi într-adevăr un cadou excelent. Nick încuviință din cap în cel mai serios mod și încercă să nu râdă. De Crăciun și pe tot parcursul anului.

- Ai trăit aventuri mărețe în America, Sir Nicholas? O lumină licări în ochii lui Christopher. Ai văzut indieni?

- Și piraiți? adăugă Adam cu nerăbdare.

Nick își înăbuși din nou un zâmbet.

- Se poate să fi văzut un indian sau doi. Poate chiar și un pirat. Aș fi încântat să vă povestesc despre aventurile mele într-o bună zi.

Chipul lui Adam fu traversat de un aer de suspiciune.

- Într-o bună zi?

- Cât de curând. Nick își duse mâna la inimă. Ai cuvântul meu!

- Mătușa Jules spune că ai făcut o mare avere din vapoarele cu aburi și alte lucruri interesante. A venit azi dimineață să discute

cu mama. Spune că ești putred de bogat. Christopher îl studie pe Nick de parcă bogăția putredă se putea observa cumva la persoana lui. Ești?

Elizabeth tresări. Dacă Nick își amintea bine, sora lui Elizabeth nu îl simpatizase niciodată în mod deosebit. Se întrebă ce putea să le mai fi spus băieților.

Nick se gândi o clipă.

– Da, cred că sunt.

Adam își strânse sprâncenele într-o încruntare și se uită la mama lui.

– Noi suntem putred de bogați, mami?

– Nu, dragul meu, nu suntem, spuse Elizabeth hotărâtă.

– Atunci suntem săraci?

Îngrijorarea brăzdă fruntea copilului.

– Nu fi prostuț! pufni Christopher. Bunicul este duce, iar ducii nu sunt niciodată săraci.

Adam scoase un oftat de ușurare.

– Bun. Nu mi-ar plăcea să fiu sărac, să trăiesc într-o lopată și să mănânc terci tot timpul.

Nick miji ochii cu un aer de confuzie.

– O lopată?

Guvernanta băieților se ridică și își dresе glasul.

– Cred că este vorba despre o colibă¹, domnule.

– Desigur, murmură Nick.

– Nu, Adam, nu suntem nici săraci, nici putred de bogați. Cu toate astea, starea finanțelor noastre nu este un subiect de discuție. Vocea lui Elizabeth era o dojană maternă. Și nu se discută despre bani într-o conversație civilizată.

– Tu discuți. Christopher se încruntă. La fel fac mătușa Jules, bunica și aproape toată lumea din familie. Cine are bani, cine nu și tot felul de lucruri de genul acesta. Mie mi se pare că mereu sunt discuții despre oameni care au câștigat o sumă mare de bani, despre oameni care și-au pierdut banii la pariuri sau care i-au risipit iresponsabil pe investiții neinspirate sau femei de natură discutabilă...

– Christopher! Elizabeth îi făcu semn guvernantei. Cred că a venit timpul să reveniți la studiu.

¹ Confuzia vine din pronunție: în engleză, *shovel* înseamnă lopată, iar *hovel* înseamnă colibă. (n.red.)

– Mereu este timpul pentru studiu când conversația devine puțin interesantă, îi spuse Christopher într-o doară lui Nick, ca de la bărbat la bărbat.

– Tu crezi că este nepolitic să discutăm despre bani?

Adam ridică privirea spre Nick.

Nick își alese cuvintele cu grijă.

– Cred că există un moment potrivit și un loc potrivit pentru asemenea discuții.

Băieții schimbă zâmbete triumfătoare între ei.

– Cu toate astea, continuă Nick, cred că tinerii domni trebuie să facă întotdeauna așa cum le cere mama lor.

Într-o clipită, triumful se transformă în dezgust în fața trădării singurului alt bărbat din cameră, după cum dădeau de înțeles expresia de pe chipurile lor și cele câteva mormăieli pe care le scoaseră. Guvernanta făcu un pas în față ca să-i îndrume afară din bibliotecă.

Christopher se opri în ușă și aruncă o privire înapoi.

– Aștept cu nerăbdare să aud aventurile tale, Sir Nicholas!

– Și cât de curând, adăugă Adam. Ai promis!

– Iar eu îmi respect mereu promisiunile făcute. Nick zâmbi larg. Mai ales o promisiune făcută prietenilor.

– Prietenii cărora le plac bărcuțele cu pânze aproape la fel de mult ca trenurile, îi strigă Adam peste umăr, apoi dispăru pe ușă împreună cu fratele lui.

Strigăte de bucurie și râsete răsunară pe coridor în urma lor.

– Sunt foarte perspicace, nu-i așa? spuse Nick cu blândețe.

– Îmi amintesc foarte mult de Jonathon când avea vârsta lor. Elizabeth zâmbi ambiguu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că o avem pe domnișoara Otis. Ea a crescut cu șase frați și nu se supără nici măcar din cauza celor mai infame farse ale copiilor. Majoritatea au tendința de a apărea după o vizită de-a fratelui meu.

Nick chicoti.

– Îmi pot închipui.

– Sunt convinsă.

– Deci Adam o să primească un tren de Crăciun? Sau poate de Sfântul Nicolae?

– O să vedem. Trenul este doar unul dintre nenumăratele obiecte care se regăsesc pe o listă impresionantă pe care au scris-o băieții – și nu o să le primească pe toate. Nu vreau să fie răsfățați. Ea zâmbi ca să se scuze. Totuși, mi-e greu să le refuz ceva.

– La urma urmei, este Crăciunul. Iar pe Sir Nicholas sigur te poți bizui, chiar dacă Sfântul Nicolae fi dezamăgește. Cu siguranță, nu o să fie atât de greu să găsească un fabricant de jucării și să cumpere un tren și o bărcuță cu pânze. Pentru ambii băieți. Și ar trebui făcute excepții. De Crăciun.

– Poate de Crăciun. Acum...

Ea adoptă un ton vioi, fără îndoială, ca să-și ascundă emoțiile și se mută la masa la care stătuseră cu o seară în urmă.

Elizabeth fusese emoționată și vizibil neliniștită încă din momentul în care el sosise. Nick surprinse priviri ciudate și scrutătoare aruncate în direcția lui. Ea ar fi putut să aibă emoții pentru că îi prezenta pe fiii ei, dar el se îndoia că acela era motivul real. Erau doi copii drăgălași și, în mod evident, ea era foarte mulțumită de ei.

Nu, ar fi pus pariu că purtarea nu avea legătură cu copiii, ci cu tot ce se petrecuse cu o seară înainte. Era un început excelent.

Ea făcu un semn spre masă.

– Registrele sunt aici, dar nu au mai apărut lucruri noi de ieri până azi. Câteva facturi care țin de casă și de care m-am ocupat deja. Tind să cred că nu ar trebui să-ți ia mai mult de un minut sau două ca să le verifici.

– O să vedem, spuse el în cel mai pragmatic mod, încercând să nu strângă din dinți la auzul tonului ei pompos și se apropie de masă.

– Da, o să vedem, spuse ea în șoaptă și își împreună mâinile. Mai mult ca sigur, Elizabeth avea emoții. M-am gândit mult la discuția noastră de aseară.

El își înăbuși un zâmbet, se rezemă de masă și își încrucișă brațele la piept.

– Da?

– Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit la altceva și... Ea se opri poate ca să prindă curaj. Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Abia aștept să aud.

Ea îi întâlnește direct privirea.

– Te-aș fi sărutat înapoi.

El zâmbi larg.

– Asta nu prea este o mărturisire.

– De fapt, eu... m-am exprimat greșit aseară.

– Te-ai exprimat greșit?

Lucrurile mergeau excelent.

Ea trase adânc aer în piept.

- Îmi amintesc tot ce s-a petrecut între noi acum zece ani.

- Da?

Chiar era excelent!

- Da. În plus, având în vedere asta - ea își îndreptă umerii -, nu cred că ar fi fost de ajuns doar să te sărut înapoi.

- Nici nu credeam că o să fie, spuse el cu un zâmbet, apoi își dădu seama de semnificația cuvintelor ei. Zâmbetul lui se stinse. Nu crezi că ar fi fost de ajuns?

- Nu. Nu aseară și nu azi.

- Azi? El își îndreptă postura și se uită lung, orice sentiment de satisfacție fiind înlocuit de confuzie. Nu se putea să spună ce credea el că spunea. Ce vrei să spui prin azi?

- Azi, chiar în momentul ăsta, chiar acum. Ea făcu un pas spre el. Cred că este foarte clar ce vreau să spun.

El făcu un pas înapoi.

- Nu pentru mine.

- Serios, *Nicholas*. Ea se apropie, dar el se îndepărtă. Un zâmbet ușor se jucă pe buzele ei. Un zâmbet de *seducție*. Ai spus că mă vrei. Ca pe o navă.

- Nu ca pe navă. Era ridicol ce se întâmpla. În nici un caz ca pe o navă!

- Ca pe o companie atunci. Sau ca pe o achiziție la bursă. Nu contează. Vocea ei era scăzută și îmbietoare. Ideea este că mă vrei. Sunt singurul lucru pe care l-ai dorit vreodată și pe care nu l-ai obținut. După ce m-am gândit foarte mult, de fapt, după ce am acordat chestiunii *atenția cuvenită*, am decis că poți să mă ai. Sau poate că eu sunt cea care poate să te aibă.

Ea veni mai aproape, iar el se grăbi să se îndepărteze astfel încât masa să se afle strategic între ei.

Nick se încruntă.

- Care îți sunt mai exact intențiile, Lady Langley?

- Intențiile?

Ea râse cu o încântare sinceră. În alte împrejurări, râsul ar fi fost mai mult decât molipsitor. Dar, la cum se prezenta situația, îl străfulgeră cu un fior rece pe șira spinării.

- Dragul meu *Nicholas*, m-aș gândi că intențiile mele sunt teribil de evidente. Și nu teribil de onorabile.

- Poate că ar trebui să mi le explici, spuse el încet.

- Sincer, *Nicholas*. Ea își încrucișă brațele la piept. S-ar zice că nu ai mai fost sedus până acum.

- Nu am mai fost niciodată sedus de tine - iată unde se află problema.

- Oh, Dumnezeu! Atunci fac totul greșit?

- Da! Nu! El pufni. Nu știi.

- Cum ai putea să nu știi? Ea îl studie curioasă. Sigur ai mai fost sedus până acum, nu?

- În general, eu am fost cel care a sedus. Își miji ochii. Cu toate acestea, se poate să fi existat, din când în când, câte o doamnă anume care putea să... La naiba, Elizabeth, discuția asta este absolut nepotrivită și mai mult decât stânjenitoare!

- De ce?

- Pentru că tu ești tu!

- Acum cine este neclar? Exceptând cazul în care nu te-am înțeles greșit azi-noapte - și tind să cred că era greu să mă înșel -, asta este exact ce îți dorești. Prin urmare, nu pot să-ți înțeleg șovăiala. Dacă nu cumva... Desigur, trebuia să-mi dau seama. Ea se lovi cu palma peste frunte. Îți faci griji pentru lipsa mea de experiență.

Șocat, el o privi lung.

- Absolut deloc.

- Am fost măritată șapte ani, să știi, și nu am trăit în abțință. El suspină.

- Elizabeth, nu vreau să aud...

- O să vezi că sunt mai mult decât entuziastă. Firește, nu am aceeași experiență pe care probabil că o ai tu cu sexul opus...

- Elizabeth!

- Dumnezeu, Nicholas, nu trebuie să pari atât de revoltat. Voiam să spun că Charles este singurul bărbat cu care am împărțit vreodată patul, în timp ce nu mă îndoiesc că tu ai cunoscut farmecul a nenumărate femei.

Niciodată în viața lui nu negase legăturile amoroase, dar Elizabeth îl făcea să pară ca o cocotă.

- Cu greu aș spune că au fost nenumărate.

- Atunci câte au fost?

- Nu am nici cea mai vagă idee.

În glasul lui se simți indignarea, lucru ce i se păru oarecum absurd. Dar ce anume din toată discuția aceea nu era absurd?

Ea pufni.

- Sigur ai o idee oarecare? O bănuială, poate?

- Nu știi, spuse el cu înverșunare.

- Mii?

- Nu știu! Deși, mormăi el mai degrabă pentru sine decât pentru ea, mii sunt totuși cam multe.

- Atunci o să ne rezumăm la sute.

Ea încuviință hotărâtă din cap.

El se încruntă.

- În orice caz, nu văd de ce te-ar privi asta pe tine.

- Dacă sunt pe punctul de a mă arunca în patul tău, mi-ar plăcea să știu din vreme dacă o să merite împreunarea - ea tresări și se opri -, ca să zic așa.

El se ridică indignat.

- Până acum, nu am mai avut nici o plângere legată de actul împreunării. El se opri. Ca să zic așa.

- Excelent. Ea zâmbi luminos spre el. Nici eu nu am primit vreodată vreo reclamație, chiar dacă sigur nu mă pot lăuda cu marea experiență pe care o ai tu și... Am menționat entuziasmul meu?

- Dumnezeuule, da!

- De asemenea, trebuie să știi că sunt mai mult decât dispusă să învăț. Îmi amintesc limpede că spuneai la un moment dat că, în călătoriile tale, ai învățat multe despre bărbați și femei și despre momentele foarte frumoase pe care le pot petrece împreună. Ea se propti cu mâinile de masă și se aplecă în față. Mi-ar plăcea foarte mult să petrec momente foarte frumoase.

El se dădu înapoi și clătină din cap.

- De ce faci asta?

- De ce? Ea ridică din umeri. Întrebarea mai potrivită ar trebui să fie *de ce nu*.

- Foarte bine atunci. El o privi bănuitor. De ce nu?

Ea își îndreptă spatele și enumeră motivele pe degete:

- Amândoi suntem adulți, trecuți bine de vârsta majoratului. Nici unul dintre noi nu este căsătorit în prezent sau implicat în vreun alt tip de relație. Ea făcu o pauză. Nu ești căsătorit, nu?

- Nu! se răsti el.

Ea miji ochii.

- Ai amantă?

- Nu în clipa asta.

- Bun. Ea încuviință din cap cu un aer care putea fi ușurare. În plus, în timp ce unul din noi este în mod evident mult mai experimentat în domeniu, nici unul nu mai este virgin, ceea ce înseamnă că nu ar trebui să existe momente de stângăcie intensă.

Ea îi aruncă un zâmbet minunat și dădu să ocolească masa ca să se apropie de el.

– Elizabeth!

El se dădu înapoi, se lovi de piciorul unui scaun și ateriză în el.

– Trebuie să recunosc că este o mare surpriză, Nicholas. Elizabeth se opri în fața lui și îi zâmbi. Nu m-am gândit niciodată că tu, dintre toți oamenii, ai fi atât de greu de cap când vine vorba de astfel de chestiuni.

– Nu sunt greu de cap. Sunt pur și simplu confuz. Și șocat.

– Este chiar foarte simplu. Ea își dădu ochii peste cap, de parcă se ruga să aibă răbdare, deși cu siguranță îndrumarea divinității nu juca nici un rol în toată povestea. Mi-am petrecut zece ani din viață păstrându-te undeva în mintea mea. Oh, desigur, nu mi-am dat seama de asta sau poate nu am acceptat până când nu te-am revăzut. Mă vrei și te vreau. Nu mai este nimic de adăugat.

El se chinui să se ridice în picioare.

– Ba mai sunt foarte multe de adăugat.

Ea ridică din umeri.

– Nicidecum.

– Credeam că nu ai nici un gând de căsătorie.

S-ar fi ridicat în picioare, dar ea ar fi trebuit să se dea la o parte – sau el ar fi trebuit să o dea la o parte. Să fie atât de aproape de Elizabeth sau, Dumnezeu, să o atingă în vreun fel în clipa aceea nu era o acțiune care să încurajeze în vreun fel gândirea rațională. Și, cu siguranță, avea nevoie să aibă mintea întreagă.

Ea îi zâmbi în cel mai imoral mod.

– Nu sugerez nici o căsătorie.

Înăuntrul lui, ușurarea se luptă cu dezamăgirea. Ușurarea era de așteptat. Dezamăgirea se ivi ca încă una dintre nenumăratele surprize de care avusese parte în acea după-amiază. Gândurile lui nu se îndreptaseră spre căsătorie, dar de ce nu?

Nick își alese cuvintele cu atenție.

– Ce sugerezi?

– Ceea ce sugerez sau mai degrabă ce propun este un... *aranjament* temporar. Bănuiesc că ar fi cel mai potrivit termen. Gândește-te la asta ca la un fel de contraofertă la propriul tău compromis. De fapt, ceva foarte pragmatic.

El ridică privirea spre ea.

– Și în ce constă această contraofertă?

Ea nu șovăi mai mult de o fracțiune de secundă.

- În următoarele săptămâni, perioada pe care ai propus-o pentru administrarea finanțelor mele, ne întâlnim la ora două și jumătate, înainte să-mi verifici conturile sau, eventual, după aceea. Oricum nu prea contează. În orice caz, până la Crăciun, o să împart patul cu tine de bunăvoie și cu entuziasm...

- Da, cred că ai menționat entuziasmul, murmură el.

- La sfârșitul acestei perioade, o să-mi transferi, cred că în mod legal, tot controlul asupra finanțelor mele. Până atunci, vom fi consumat atracția asta de necontestat dintre noi - plăcerea, dacă vrei. Amândoi o să fim satisfăcuți și, prin urmare, fiecare o să poată să-și vadă de propriul drum.

- De propriul drum?

- Absolut. Fără nici o obligație, fără planuri de căsătorie, nimic permanent. Ba, mai mult, nu mă aștept la dragoste sau la ceva de genul ăsta, și nici tu nu trebuie s-o faci, chiar dacă o anumită afecțiune amicală ar fi cu siguranță bine-venită.

- Afecțiune amicală?

Ea încuviință din cap cu amabilitate, ca și cum ceea ce sugera nu avea mai multă importanță decât o plimbare cu trăsura într-o după-amiază.

- Dar nu dragoste?

Ea clătină din cap.

- Scopul este să ne ocupăm de plăcere. Dragostea nu are nici o legătură cu asta.

- Doar din simplă curiozitate și pentru că prefer să am toate datele înainte de a fi de acord cu orice fel de înțelegere contractuală...

- După cum se și cuvine.

- De ce să eliminăm posibilitatea dragostei?

Ochii ei verzi erau reci și de nepătruns.

- Am motivele mele, la fel cum tu ai avut motivele tale când m-ai refuzat acum zece ani.

- Înțeleg, spuse el încet. Iar la sfârșitul acestei perioade, fiecare pleacă pe drumul lui?

- Exact. Aș prefera să nu te mai văd niciodată.

El clătină din cap.

- Mi-e teamă că tot nu înțeleg.

- Pentru un om care are reputația de a fi atât de strălucit în afaceri, ești mai degrabă încet la minte când vine vorba de o simplă înțelegere de afaceri. Ea pufni. Foarte bine, gândește-te la toată povestea așa. Eu sunt o navă, iar tu ești ceva dulce.

- Poftim?

- Ciocolată, acadea, nuci confiate, budincă de prune, tartă cu fructe... ceva de genul ăsta. Absolut minunat, dar, după ce ai mâncat prea mult, pofta ți-a dispărut. Și se poate să nu mai vrei budincă de prune niciodată în viața ta.

- Ai innebunit?

El se încruntă.

Ea zâmbi.

- Probabil.

El miji ochii.

- De ce ai fi de acord cu așa ceva?

- De ce?

Ea coborî vocea și își propti câte o mână de o parte și de alta a scaunului, prinzându-l efectiv în capcană. O capcană minunată, dar totuși o capcană.

Nick înghiți în sec.

- De ce?

Ea se aplecă mai mult.

- Pentru că îmi amintesc cum mă luai în brațe, felul în care buzele tale le întâlneau pe ale mele și modul în care corpul tău era cald pe al meu. Buzele ei erau la un milimetru distanță de ale lui. Îmi amintesc dorul care se involbura în adâncul meu când intrai într-o încăpere și tensiunea savuroasă ce plutea în aer când eram împreună, atât de intensă încât abia mai puteam să respir. Și felul în care sărutul tău mă făcea să mi se taie genunchii.

Buzele ei șoptiră pe ale lui, iar el tresări, trăgându-se înapoi cu o forță născută din șoc și dorință. Se lovi cu capul de spetează, iar picioarele din față ale scaunului se ridicară. Elizabeth se îndreptă surprinsă și, pentru o fracțiune de secundă, el își regăsi echilibrul, apoi se prăvăli pe spate cu tot cu scaun. Tapițeria atenuă căderea, scutindu-l de o rană serioasă, dar mândria lui fu rănită iremediabil.

Elizabeth încercă în zadar să-și înăbușe un râset.

Nick rămase cu fața în sus pe podea, în felul cel mai enervant și mai umilitor.

- Mă bucur că ți se pare amuzant.

Ea zâmbi larg.

- Cel mai amuzant.

- Amuză-te, Elizabeth! El se chină să se ridice de pe podea și își scutură mânele, vocea fiindu-i politicoasă și rece. Căci este singurul lucru amuzant care a fost spus azi în camera asta.

- Ba dimpotrivă. Dumnezeu, atitudinea ta este cea mai amuzantă! Credeam că o să-mi accepți oferta fără să stai prea mult pe gânduri. Ea se abținu să nu râdă. Sau că o să cazi numaidecât în plasă.

- Nu am acceptat niciodată o propunere, fie ea de afaceri sau personală, fără o analiză corespunzătoare, și nu o s-o fac nici acum.

El încuviință din cap și se îndreptă spre ușă. Avea nevoie de un moment sau de o viață întreagă ca să se gândească la toate implicațiile ofertei lui Elizabeth și la ce însemna ea cu adevărat. Pur și simplu nu reușea să gândească rațional când ochii aceia verzi și senini îl studiau.

- O să mă gândesc serios la propunerea ta și o să te anunț care este decizia mea.

- Și cum rămâne cu conturile mele?

- O să trecem peste verificarea lor azi, spuse el peste umăr.

Conturile ei erau ultimul lucru la care voia să se gândească.

- Și cina unchiului tău? Am primit invitația de dimineață.

- Conform înțelegerii noastre, o să te însoțesc.

Cina pe care îl convinsese pe unchiul lui să o organizeze trebuia să fie primul pas pentru a reintra în grațiile lui Elizabeth. Nu se presupunea că împărțirea patului cu ea trebuia să fie o posibilitate. Încă.

- Cum cina are loc peste fix o săptămână începând de azi, presupun că o să ne mai vedem până atunci, nu? Ea făcu un semn spre registre. Pentru conturile mele, dacă nu din alt motiv.

- Chiar nu pot să-ți confirm în clipa asta, Elizabeth. Nu sunt foarte sigur care sunt planurile mele sau cum anume mă simt după propunerea ta.

Nu se așteptase niciodată la așa ceva. Desigur, sperase să reînvie sentimentele pe care Elizabeth le avusese cândva pentru el, iar dorința era unul dintre ele, dar el voia mai mult de la ea.

- Dacă îți ajută sentimentele rănite, poți să te gândești la povestea asta ca la un cadou de Crăciun. Pentru amândoi.

- Putem să-i spunem cadou de Crăciun sau cum vrei tu, dar asta nu schimbă datele problemei.

El apucă mânerul ușii.

- Nicholas!

Un ton hotărât răsună în vocea lui Elizabeth, iar el se întoarce cu fața spre ea.

Privirea ei o întâlnește pe a lui.

– M-am mai aruncat o dată în brațele tale și te avertizez că nu o să mai fac asta niciodată. Dacă îți dorești cu adevărat nava, trebuie să ridici ancora sau să debarci.

– Înțeleg. El o studiază clipe îndelungate. Atunci o să primești cât de curând răspunsul meu. Făcu un semn din cap și dădu să deschidă ușa din nou, mormăind pentru sine: Cadou de Crăciun.

Ea râse ușor în spatele lui.

Poate că îl tulbură râsul ei, nuanța subtilă de victorie care îi coloră vocea sau simplul fapt că el nu râvnise niciodată la o navă pe care să nu o fi dobândit în cele din urmă, dar brusc confuzia dispăru și mintea i se limpezi. Înțelegerea îl izbi ca o lovitură primită în plex.

Afurisita răsturnase din nou situația. Îi făcuse asta cu o seară în urmă și îi făcea același lucru azi. El avea toate atuurile, dar îl împingea să dea înapoi ca un pui de cerb înspăimântat de un vânător. Ce Dumnezeu era în neregulă cu el?

Doar un idiot ar fi părăsit-o în clipa aceea.

Nicholas Collingsworth nu era un idiot.

Se întoarce pe călcâie, traversă încăperea și, înainte ca ea să mai poată scoate un cuvânt, își înfășură un braț în jurul ei și o lipi strâns de el.

– Sunt dispus să-ți accept propunerea, Lady Langley. O sărută apăsător și febril. Dar am anumite condiții.

– Mă gândeam că trebuie să ai, spuse ea fără suflare și ridică privirea spre el.

– Nu pot să fiu de acord cu condițiile tale.

Ea clătină din cap.

– Nu sunt negociabile.

– Totul este negociabil. Este prima regulă în afaceri.

– Atunci retrag ce am spus. Ea îl împinse, dar el refuză să îi dea drumul. Tot ce am spus.

– Nu poți. Avem un acord verbal. Iar eu am acceptat.

El o sărută din nou, de astă-dată mai încet și lung, până când ea se topi pe nesimțite în brațele lui. El simți cum împotrivirea din corpul ei scade, iar dorința lui se accentuează. Gustul ei era așa cum și-l amintea, așa cum fusese în visele lui, cu o ușoară notă de scortişoară, ghimbir și dorință îndelung ignorată. Dacă mai continua o clipă, i-ar

fi acceptat condițiile – la naiba cu toate consecințele! – și ar fi posedat-o chiar acolo, pe covorul din bibliotecă.

Își despărți buzele de ale ei și o privi lung. Își dorea inima ei, acum știa că își dorise dintotdeauna inima ei, iar tot ce îi oferea Elizabeth era doar trupul. Prea bine atunci. Avea să accepte exact ce îi oferea. Pentru moment.

Ochii ei erau luminați de renașterea unei pasiuni negate prea mult timp, dar se chinui să-și păstreze vocea calmă.

– Care sunt condițiile tale, Nicholas?

– După o analiză corespunzătoare, Elizabeth, ți-am spus că nu am acceptat niciodată o propunere fără o analiză corespunzătoare. El o trase mai aproape și își trecu buzele peste ale ei. O să mă gândesc cum se cuvine la aranjamentul nostru și o să te informez cu privire la termenele mele când o să ne întâlnim data viitoare.

– Când o să fie data asta viitoare?

Ea își odihni ușor mâna pe cămașa lui, iar mușchii pieptului lui se încordară.

O apucă de mână, o duse la buze și îi sărută palma. Ea se cutremură, lipită fiind de el.

Covorul arăta din ce în ce mai bine, în ciuda orei din zi și a evidentei posibilități ca băieții și slujitorii să apară dintr-o clipă în alta. Totuși, pentru asemenea lucruri existau uși care se încuiau cu cheia.

El trase adânc aer în piept și îi dădu drumul, mulțumindu-se cu faptul că ea părea mai mult decât nesigură pe propriile picioare. Excelent. Și el era mai degrabă nesigur.

Experiența lui cu femeile, nenumărate sau altfel, îi spunea că, pentru o femeie ca Elizabeth, actul fizic mergea mână în mână cu dragostea. Nu avea decât să se împotrivescă, dar era ceva care făcea parte din firea ei. El trebuia doar să o convingă de asta.

Desigur, nu putea să impună dragostea. Nu putea să facă din ea o condiție a înțelegerii lor. Deocamdată, accepta ce îi oferea ea, dar nu avea să-și găsească liniștea până când nu avea și inima ei.

– Când o te însoțesc la cina unchiului meu.

– Dar asta o să fie abia peste o săptămână.

– Atunci ne vedem peste o săptămână.

– Dar cum rămâne cu toate conturile: întrebă ea, făcând semn spre registre. Ai spus, fără doar și poate, în fiecare zi, la ora două și jumătate, nu?

– Deocamdată o să te las să te bazezi pe priceperea ta. El se îndreptă spre uşă şi o deschise. Oh, şi trebuie să-ţi spun, Elizabeth, nu am ratat niciodată ridicarea ancorei şi nu am de gând să o ratez acum.

El închise uşa şi se opri. O clipă mai târziu, se auzi o bufnitură, iar el zâmbi larg.

Era uimitor cum o vază spartă din furie şi una spartă din frustrare aveau sunete atât de diferite. Iar unul dintre ele era infinit mai satisfăcător decât celălalt.

Capitolul 10

- Habar nu am ce o să mă fac acum, spuse Elizabeth din colțul gurii, chiar dacă își lipi hotărâtă un zâmbet amabil pe chip.

Ea și Jules stăteau în salonul reședinței lui Lord Thornecroft și îi examinau pe oaspeții care roiau la cina oferită în cinstea revenirii lui Nicholas.

- Nu mi-l închipui pe Lord Thornecroft - de fapt, pe nimeni și în nici un caz un celibatar - fiind în stare să organizeze o adunare de o asemenea amploare într-un timp atât de scurt, spuse gânditoare Jules. Trebuie să fie mai mult de patruzeci de oameni aici.

Elizabeth îl privi pe Nicholas croindu-și drum prin mulțime, sărutând mâna vreunei femei ici și salutând câte un domn colo. Înainta cu o grație bărbătească, subliniată de lățimea umerilor și de siguranța mersului.

- Mă așteptam ca Nicholas să-și fi făcut deja apariția la mine acasă până acum, spuse Elizabeth pentru sine, dar și pentru sora ei.

Nicholas se simțea în largul lui și își purta încrederea ca pe o haină perfect croită pentru el și numai pentru el.

- Cineva trebuie să-l fi ajutat pe Excelența Sa, măcar cu musafirii. Jules încuviință din cap spre buchetele de vâsc și de ilice care atârnavă pe coridoarele de la intrare, spre ghirlandele veșnic verzi care împodobeau fiecare ușă și fereastră, spre panglicile de mătase legate vesel de balustrade și de candelabre. Cineva care a început celebrarea sezonului de iarnă mult mai devreme ca de obicei. Chiar foarte festiv, deși cine s-a ocupat de decorațiuni îndrăgește foarte tare vâscul.

Când el râse, sunetul cutremură inima lui Elizabeth.

- Trebuia să fi venit măcar ca să-mi fi verificat cheltuielile, dacă nu pentru altceva.

- Poate că Lord Thornecroft are o secretară? Sau mama o fi pus-o pe vreuna dintre angajatele ei să-l ajute.

– În orice caz, cât timp să însemne *atenția cuvenită*? Elizabeth îl așteptase pe Nicholas cu o zi în urmă, cu două zile în urmă și în fiecare zi de când discutaseră în biblioteca ei. Dumnezeu, omul nici măcar nu-mi verifică conturile, ceea ce ne face să ne întrebăm ce face!

Privirea lui Jules studie grupul.

– Cu toate astea, chiar cunoaștem pe aproape toată lumea de aici. De fapt, mulți dintre oaspeți ne sunt rude, ceea ce este de înțeles pentru că e o petrecere de bun venit pentru Nicholas, și atât el, cât și unchiul lui sunt apreciați de multă vreme de toată lumea din familie, în special de mama. Cât despre ceilalți, sunt, fără îndoială, prieteni și cunoscuți ai lui Lord Thornecroft. Nicholas nu mi s-a părut niciodată din cale afară de sociabil.

– Probabil că mă lasă să fierb la foc mic, murmură Elizabeth, întrebându-mă când o să se decidă să înceapă înțelegerea noastră.

– Totuși, se poate să-l fi judecat greșit, murmură Jules.

Când Nicholas apăruse exact la ora stabilită la ușa lui Elizabeth ca să o însoțească acasă la unchiul lui, el nu spusese nici un cuvânt care să fi fost altfel decât politicos. Nu menționase în nici un fel propunerea ei, conturile ei și nu scosese nici măcar un cuvânt despre absența lui. Fusese amabil, dar nimic mai mult. Chiar și când o ajutase să coboare din trăsură, nu își lăsase mâna să zăbovească prea mult pe a ei. Ba, mai mult, se așezase în colțul trăsurii nici prea aproape, nici prea departe.

– Fără îndoială, încearcă intenționat să mă înnebunească. Și se descurcă de minune.

Era foarte enervant, mai ales că acum, când recunoscuse pentru sine, dar și în fața lui cât de mult îl dorea, era tot mai greu să se aplece în prezența lui și să nu-și apese buzele pe ale lui, să nu-și treacă mâinile peste pieptul lui ori să îl ia de guler și să-l ducă într-un loc retras ca să-l lase să-și facă de cap cu ea. Sau ca să-și facă ea de cap cu el.

Fusese foarte greu să îi spună toate acele vorbe la ultima lor întâlnire. Chiar dacă nu fusese niciodată deosebit de timidă, nici nu se dovedise vreodată exagerat de curajoasă. Obrajii i se îmbujorau numai când se gândea la asta. Iar acum o viață întreagă în care se purtase cuviincios, pe lângă o mare mândrie, o ținea în frâu. Vorbise serios când îi spusese că nu avea să se arunce a doua oară în brațele lui, însă o înnebunea să aștepte ca el să-i acorde *atenția cuvenită*.

– A fost dintotdeauna al naibii de chipeș, spuse Jules în barbă. Dar acum este ceva complet diferit la el.

În mintea lui Elizabeth, nu exista nici cea mai mică îndoială că el o dorea la fel de mult pe cât ea îl dorea pe el. Dar comportamentul afurisitului era pur și simplu ireproșabil. Nu avea nici un pic de încredere în el.

- Habar n-am care ar putea să fie condițiile lui, dar, oricare ar fi, nu am de gând să le accept.

Era posibil ca Elizabeth să nu poată face nimic în privința administrării finanțelor, dar măcar la capitolul viață personală încă avea de ales.

- Atrăgător și foarte provocator. Practic irezistibil, spuse Jules încet.

Cu siguranță, el îi acceptase propunerea, dar aceasta depindea numai de condițiile ei. Nu doar că el nu înțelegea faptul în sine, dar chiar refuzase să fie de acord cu condițiile ei. Prin urmare, părea logic ca oferta ei să fie lipsită de valoare, chiar dacă Nicholas nu o văzuse deloc așa. Devenea tot mai limpede faptul că Nicholas Collingsworth era obișnuit să-și impună voința în aproape orice privință.

- În ultimii trei ani, mi-am organizat viața cum mi s-a părut de cuviință. Nu am de gând să permit ca un bărbat să o controleze acum, spuse Elizabeth hotărâtă.

- Te face să vrei să-ți treci degetele prin părul lui, murmură Jules exact în același timp.

- Poftim? spuseră surorile la unison.

Elizabeth pufni supărată.

- M-ai ascultat?

- Nu mai mult decât m-ai ascultat tu pe mine, dragă soră. Privirea lui Jules se întoarse spre Nicholas. Chiar dacă pot să-mi dau seama cu ce altceva ar putea să-ți fie ocupate gândurile.

Elizabeth urmări privirea surorii ei. Nicholas se afla în colțul opus al încăperii, lângă unchiul lui, iar în clipa aceea ducea la buze mâna unei femei uluitor de frumoase și vag cunoscute, într-un mod mult prea atent și cu totul fermecător. Gelozia o luă cu asalt, dar o ignoră. Era absurd să simtă chiar și o urmă de gelozie. În fond, tot ce urma să aibă sau nu în curând cu Nicholas avea să fie temporar.

Doamna se aplecă mai aproape de Nicholas și îi murmură ceva la ureche. O expresie uimită îi traversă chipul, iar el izbucni în râs. Femeia îl recompensă cu un zâmbet mult prea îmbietor. Elizabeth strânse din dinți. Totuși, temporar sau nu, avea să adauge fidelitatea pe lista ei de condiții.

- Eu aş face ceva în legătură cu asta dacă aş fi în locul tău, spuse Jules.

- El nu-mi aparține, Jules. Elizabeth ridică din umeri. Nu am nici un drept asupra lui.

- Și eu ar trebui să fac ceva în legătură cu asta. Ea îl studie pe Nicholas o clipă. Este o bucățică pe cinste.

- Dacă ai căuta un somon. Cu toate astea, nu am chef de o partidă de pescuit. Schiță spre sora ei un zâmbet malițios. Doar de desert.

- Păcat, spuse Jules tăios.

Dar nu era păcat. Se putea ca Jules să nu înțeleagă niciodată, din moment ce nu se supusese nimănui niciodată în viața ei. Dar Elizabeth, până la moartea soțului, își petrecuse mare parte din viață lăsând alte persoane, în primul rând pe Charles, să ia deciziile în locul ei. Nu doar legat de finanțe, ci de orice. Până și Nicholas avusese mai multe de spus decât ea când îi hotărâse soarta în noaptea aceea petrecută în urmă cu zece ani. Ba, chiar mai rău, ea nu fusese niciodată deranjată în mod special de asta.

Acum îi plăcea foarte mult să fie o femeie independentă. Îi plăcea să aleagă direcția în care o lua viața ei și să fie responsabilă pentru ea și fiii ei. Într-adevăr, îi plăcea cine și ce era, cine și ce devenise. Nu avea să îi permită lui Nicholas sau altcuiva să îi fure acel lucru.

Și nu exista absolut nimic care să împiedice o femeie independentă să se angajeze într-un aranjament bazat doar pe dorință excesivă și plăcere nestăpânită. Oh, desigur, existau regulile nesfârșite ale purtării cuviincioase, pe care lumea se aștepta să le respecte și o văduvă, dar ea nu avea de gând nici în ruptul capului să-și dezvăluie în public înțelegerea cu Nicholas. Cu toate acestea, cel mai bine era să adauge discreția la condițiile ei.

Femeia care vorbea cu Nicholas își puse o mână ușor pe brațul lui și se aplecă mai aproape cu un aer mult prea intim pentru a fi pe deplin nevinovat. Elizabeth miji ochii. Firește, ea nu avea nici un drept real asupra lui Nicholas, chiar dacă era absolut hotărâtă să-l țină ocupat până la Crăciun, dar nici nu era dornică să-l împartă.

- Știi cine este femeia aceea? își întrebă Elizabeth sora.

- Nu, dar sunt sigură că am mai văzut-o pe undeva. Jules se încruntă. Pur și simplu nu îmi dau seama în clipa asta.

- Cred că mi-ar plăcea să o duc la mare distanță de aici, spuse Elizabeth în șoaptă. Și cred că a venit vremea să discut cu Lord Thornecroft. Ți-ar plăcea să mi te alături?

-Aș prefera să-mi gădesc soțul și să flirtez cu el într-o manieră provocatoare. Jules zâmbi larg. Îi place foarte mult asta.

Elizabeth râse și porni prin încăpere spre Lord Thornecroft, care stătea lângă Nicholas. Ea flirtase vreodată cu Charles? Sigur, nu își amintea să o fi făcut după ce se căsătoriseră. La drept vorbind, nu-și amintea nici să fi flirtat cu el înainte. El fusese mereu în preajmă și o iubise întotdeauna la fel cum îl iubise ea. Dacă era să se uite în urmă, nu existase nici un efort real din partea nici unuia de a se face fericiți. Pur și simplu, se așteptaseră și își asumaseră fericirea. Cu toate acestea, fuseseră fericiți... sau măcar mulțumiți.

Oare căsătoria lor fusese o greșeală bine intenționată? Doar pentru că toată lumea, inclusiv ei înșiși crezuseră că erau meniți unul altuia, nici unul dintre ei nu pusese vreodată la îndoială acest lucru. Chiar și când Elizabeth crezuse că îl iubea pe Nicholas, fusese lângă Charles. Dacă ea și toți ceilalți se înșelaseră?

„Ah, Elizabeth, nu pot să obțin tot ce-mi doresc! Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.“

Dar dacă adevăratul ei destin, viitorul pe care trebuia să-l fi avut dintotdeauna, flirta chiar în momentul acela cu o femeie mult prea frumoasă?

Era o idee fascinantă, la care trebuia să se gândească altă dată. Cândva după Crăciun, poate după ce își potolea dorința pentru Nicholas și se putea gândi rațional la ce ar fi putut împărtăși cândva. De altfel, zilele în care ea avusese vreo pasiune rămăseseră cu mult în urma ei. Acum, singurul ei interes era față de acel bărbat în mod special la acest Crăciun.

- Lord Thornecroft, ce adunare încântătoare!

Ea întinse mâna spre bărbatul mai în vârstă.

- Încântarea stă întru totul în farmecul oaspeților mei.

El îi ridică mâna la buze, fără ca privirea lui să o părăsească o clipă pe a ei.

- Nu-mi amintesc să fi participat vreodată la o petrecere organizată de dumneata, dar sper să mă regăsesc printre invitați pe viitor.

- Draga mea Lady Langley, nu ai mai fost invitată în trecut pentru că nu am mai organizat o asemenea petrecere până acum. O licărire se aprinse în ochii lui Lord Thornecroft. Duc o viață teribil de plictisitoare, dedicată mai ales studiului florei și faunei din Antichitate.

Nicholas își înăbuși un hohot de râs.

Unchiul lui nu îl luă în seamă.

- Cu toate astea, aş organiza petreceri în fiecare seară dacă mi-ai promite că o să ne încânți cu prezența ta minunată.

- Ar fi o onoare, spuse Elizabeth cu un zâmbet.

În mod straniu, nu se gândise niciodată la domnul mai în vârstă altfel decât ca la un prieten al părinților ei și, ca atare, ca la o figură părintească. Scânteierea discretă și cu subînțeles din privirea lui era acum orice, mai puțin părintească. Și nici nu observase vreodată cât de atrăgător era Excelența Sa sau cât de mult îi semăna nepotul lui. Chiar dacă nu crezuse niciodată, își dădu seama brusc că, în mod evident, reputația lui Lord Thornecroft în privința femeilor era întemeiată.

Își retrase mâna dintr-a lui și se întoarse spre femeia de lângă Nicholas.

- Te rog să mă ierți. Am impresia că ți-am uitat numele, deși sunt sigură că ne-am mai întâlnit. Îmi pari foarte cunoscută.

- Sper, Lady Langley. Femeia schiță un zâmbet sincer, iar Elizabeth nu putu să nu o placă numaidecât. Chiar dacă drumurile ni s-au mai intersectat la vreun bal din când în când, nu am făcut niciodată cunoștință.

Elizabeth clătină din cap.

- Mă tem că nu...

- Permiteți-mi să vă fac cunoștință, interveni Nicholas cu blândețe. Elizabeth, Lady Langley, ți-o prezint pe domnișoara Theodora Godwin.

- Actrița? Elizabeth făcu ochii mari când o recunoscuse. Desigur. Te-am văzut în spectacole de nenumărate ori. Ești foarte bună.

- Așa mi s-a zis, spuse domnișoara Godwin cu un râset delicat. Dar îmi place nespuse să o aud de fiecare dată.

Theodora Godwin era bine-cunoscută în Londra pentru talentul ei pe scenă și, spre deosebire de multe actrițe, era considerată o persoană foarte discretă. În timp ce multe actrițe erau la fel de faimoase pentru reputația lor din afara scenei, dar și pentru abilitățile actricești, Elizabeth auzise rareori altceva decât simple zvonuri despre domnișoara Godwin. Femeia era fie extraordinar de virtuoasă, fie extrem de discretă.

Era și extraordinar de frumoasă, cu părul închis la culoare, aproape negru, pielea de porțelan, buzele pline și ochii de un albastru curat. Chiar dacă Elizabeth o văzuse pe scenă timp de ani buni, domnișoara Theodora Godwin trebuie să fi început să joace la o vârstă fragedă. Probabil era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Elizabeth.

- Teddy este absolut extraordinară, după părerea mea. Lord Thornecroft schiță spre actriță un zâmbet plin de afecțiune. Și extrem de generoasă cu timpul ei.

- Teddy l-a ajutat pe unchiul meu cu organizarea acestei serate, spuse Nicholas. Și a făcut o treabă excelentă, având în vedere viteza cu care a rezolvat totul.

- Nicidecum, Nicky.

Domnișoara Godwin îi zâmbi lui Nicholas.

„Nicky?”

- Laudele pentru această seară îi revin personalului lui Frederick. Teddy se aplecă spre Elizabeth cu un aer complice. Menajera, majordomul și bucătăreasa sunt niște adevărate minuni, și tind să cred că nu a profitat niciodată în nici un fel de abilitățile lor. La urma urmei, vine Crăciunul, iar sărmanii își doreau din suflet să fie un aer festiv în casa asta sufocantă.

- Prostii, zise Lord Thornecroft cu înverșunare. Asta este opera ta. Doar tu ai fost cea care a scris invitațiile, a ales meniul, a conceput decorațiunile...

- Vâscul, murmură Elizabeth.

- Nu ar fi fost Crăciun adevărat fără vâsc. Cu un zâmbet mulțumit, domnișoara Godwin aruncă o privire prin încăpere. Mereu mi s-a părut păcat să ne apucăm de decorat abia în Ajunul Crăciunului. Știu că se consideră ghinion, dar, cum Frederick mi-a dat frâu liber să mă ocup de tot ce înseamnă petrecerea de bun venit acasă pentru Nicky, m-am gândit să începem celebrarea Crăciunului odată cu sărbătorirea întoarcerii lui.

- Într-adevăr, de ce nu? spuse Elizabeth plăcut surprinsă. „Nicky?” Este minunat, domnișoară Godwin. Chiar în spiritul Crăciunului. Și sunt de acord. Nu este niciodată prea devreme să începem sărbătoarea.

- Oh, te rog spune-mi Teddy! Domnișoara Godwin - Teddy - își așează mâna pe brațul lui Elizabeth și îi întâlnește privirea. Prefer numele de botez domnișoarei Godwin. Există ceva deprimant în titlul de domnișoară la vârsta mea. Pur și simplu e ca o reamintire a faptului că am eșuat la cea mai ilustră dintre căutările femeilor, aceea a căsătoriei.

- Hai, Teddy, știi că ai avut nenumărate propuneri și ocazii să-ți faci rost de un soț, spuse Nicholas...

„Nicky.”

Teddy râse.

- Am avut într-adevăr nenumărate propuneri, dintre care puține cereri în căsătorie, și ample ocazii ca să fac rost de un soț. Din păcate, nici unul nu a devenit al meu.

Comentariul rămase suspendat în aer.

- Cât de interesant! Elizabeth se uită lung la cealaltă femeie, nefiind prea sigură dacă trebuia să se simtă insultată sau mai degrabă să fie invidioasă. Educația îi dicta să fie șocată, dar, în mod evident, Teddy părea o femeie care își condusesese viața după propriile reguli. Elizabeth trase adânc aer în piept și zâmbi. Iar tu trebuie să-mi spui Elizabeth. Prietenii așa îmi zic.

- Excelent! Lord Thornecroft scoase un oftat de ușurare, îi zâmbi cu tot dragul lui Elizabeth, apoi se întoarse spre Teddy. Nu cred că i-ai întâlnit pe părinții lui Elizabeth, ducele și ducesa de Roxborough, și chiar ar trebui. Mi s-au părut întotdeauna un cuplu remarcabil. Îi oferi brațul lui Teddy. Mergem?

- Desigur. Teddy o studie o clipă pe Elizabeth. A fost o mare plăcere să te cunosc, în sfârșit. Ea încuviință din cap spre Nicholas. Nicky, trebuie să avem o discuție lungă mai târziu.

- Aștept cu nerăbdare.

Nicky zâmbi larg.

Elizabeth îi privi pe cei doi traversând încăperea pentru a-i saluta pe părinții ei. Fără îndoială, mama ei avea să fie încântată de firea directă a lui Teddy. Ducesa de Roxborough era absolut unică printre semenii ei în acel sens. Cât despre tatăl ei, Elizabeth se îndoia că exista vreun bărbat în viață care să nu aprecieze farmecul evident al actriței, inclusiv bărbatul de lângă ea.

Se întoarse spre Nicholas și își arcui o sprânceană.

- Nicky?

El zâmbi larg.

- Ești geloasă?

- Pentru că ți se adresează pe numele unui animal de companie? Nicidecum. Ea ridică din umeri. Dar Nicky? Hai, Nicholas, este numele pe care l-ai folosi pentru un băiețel!

El izbucni în râs.

- Am fost și eu un băiețel.

- Da, dar ai crescut acum. Ea încercă și nu reuși să-și reprime curiozitatea. O cunoști de mult timp?

- Ah! El încuviință din cap într-un mod enervant de înfumurat. Ești geloasă.

- În nici un caz. Ea miji ochii. Dar, dacă aş fi - nu că aş fi, nu-ţi face iluzii -, aş avea motive?

- Dacă ai fi - el îi aşeză braţul în îndoitura cotului lui şi o conduse spre intrare -, nu ai avea motive. Eu şi Teddy suntem pur şi simplu prieteni foarte vechi.

- Cât de vechi?

- Ştiam eu că eşti geloasă. El chicoti. Foarte bine atunci. Ne-am întâlnit o dată, cu ani şi ani în urmă, înainte ca eu şi unchiul meu să plecăm în călătoriile noastre. Juca într-o piesă absolut îngrozitoare, numită *Mireasa banditului* sau ceva de genul ăsta, deşi ea era foarte bună. Am reluat relaţia când a venit într-un tur prin America. Habar nu aveam că îl ştie pe unchiul meu până când el nu ne-a făcut cunoştinţă săptămâna trecută. El coborî privirea spre ea. Te linişteşte să ştii asta?

Cu o săptămână în urmă? Înainte sau după ce ea îi făcuse propunerea? Renunţă să se mai gândească la asta.

- Eram doar curioasă, nu am nevoie să mă liniştesc, îţi mulţumesc. Totuşi, dacă aş fi avut, nu mi-ai răspuns exact la întrebare. Şi pe deasupra... Îşi dădu seama că ajunseseră în foaier, iar ea se opri. Unde mă duci?

El o îndemnă să continue să meargă.

- Vreau să-ţi arăt ceva.

- Ce anume?

- Aici.

El deschise o uşă, apoi o lăsă să treacă pe lângă el şi să intre în ceea ce semăna foarte mult cu biblioteca unui gentleman şi care mirosea foarte mult ca un loc în care domnii se delectau cu coniac şi trabucuri. Nu era un miros agasant, ci mai degrabă o esenţă, o amintire a timpurilor trecute şi deloc neplăcute.

Ea păşi înăuntru şi se întoarse spre el.

- Ei bine?

El închise uşa în urma lui şi se lipi cu spatele de ea.

- Am vrut să-ţi mulţumesc. În privat.

- Oh?

- Pentru că ai fost atât de amabilă cu Teddy.

Înima îi tresări în piept.

- Înţeleg.

- Ai fost foarte amabilă, iar eu îţi sunt peste măsură de recunoscător.

Simţi o greutate ca de plumb în capul pieptului. Deci despre asta era vorba. Cu siguranţă, nu avea nici un fel de legătură, darămite o

înțelegere temporară bazată doar pe plăcere și pe dorință cu un bărbat care era deja implicat într-o relație cu o altă femeie. Indiferent dacă acea implicare era de natură legală sau ceva mai puțin oficial, nu avea să fie ea cea care să distrugă fericirea altei femei. Desigur, era dezamăgită, dar numai atât.

Elizabeth ridică din umeri dezinvolt.

– Nu a fost deloc greu. Părea fermecătoare.

– Este o actriță excelentă, dar i-a fost foarte teamă pentru astă-seară.

– De ce?

– De ce? El își arcui o sprânceană. Este o întâlnire destul de intimidantă. Poate că noi doi nu ne dăm seama, fiindcă aici sunt oameni pe care îi cunoaștem aproape de o viață, dar Teddy este singura din toată sala care nu are un titlu sau, făcând abstracție de asta, o mare avere. Singurul musafir de aici care nu s-a născut cu rang și privilegii este domnul Cadwallender, dar chiar și el este acum Sir Ephraim.

Elizabeth se încruntă.

– Eu nu sunt intimidantă.

– Nu? El făcu un pas spre ea. Ai idee ce fel de reputație ai, Elizabeth?

– Nu, replică ea tăios. Dar atât timp cât nu se spune că sunt frivolă și ușuratică, nu îmi pasă în mod deosebit.

– Ar trebui. El își prinse mâinile la spate și merse încet în jurul ei. M-am întors de mai puțin de o săptămână și am auzit deja comentarii despre Lady Langley, care nu numai că s-a descurcat cu mult curaj după moartea soțului ei, dar i-a gestionat minunat afacerile, și-a continuat operele de caritate și este considerată foarte pricepută în diverse domenii, de la arhitectură la politică.

– Serios? Ea îl privi neîncrezătoare. Se spune asta despre mine?

– Serios, da. El încuviință din cap și continuă să meargă în cerc. De fapt, domnii de la clubul unchiului meu cred că ești inteligentă, fermecătoare, absolut minunată și foarte eligibilă. În ciuda faptului că nu există nici cel mai mic indiciu de purtare necuviincioasă în privința ta, ai un șir nesfârșit de însoțitori potriviți, dar și optimiști. Am dreptate?

– Poate. Ea încercă în zadar să își ascundă un zâmbet. Probabil.

– Ai statut social, avere și independență, iar frumusețea ta a fost doar sporită odată cu înaintarea în vârstă. El se opri în fața ei.

Astfel că îți dai seama de ce, fără nici o intenție din partea ta, poți fi oarecum intimidantă.

- Bănuiesc că îmi dau seama. Nu m-am gândit niciodată la asta așa și nu sunt sigură că ideea de a intimida pe cineva, cu atât mai puțin pe Theodora Godwin, este măgulitoare sau mai curând supărătoare. Ea clătină din cap. Chiar dacă nu te-ai gândi că o femeie ca domnișoara Godwin - ca Teddy -, obișnuită să joace în spectacole în fața unui număr mare de oameni, poate fi intimidată de ceva.

Nicholas coborî privirea spre ea, cu ochi negri gânditori.

- Oamenii au tot felul de temeri pe care nu le-ai bănui niciodată doar la o simplă privire.

- Poate. Ea inspiră adânc. După cum am spus, mi s-a părut fermecătoare și pot cu siguranță să înțeleg de ce ești fascinat de ea.

- Nu sunt fascinat de ea. Buzele lui se arcuiră în sus. Dar unchiul meu ar putea fi.

- Să știi că pentru mine nu ar conta dacă ai fi.

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte, ea își dădu seama că, de fapt, conta. Și că nu era doar o chestiune de fidelitate.

- Nici nu m-am gândit vreodată că ar conta. Expresia lui deveni serioasă. Eu și Teddy ne-am întâlnit în America, într-un moment în care mie îmi era dor de casă, iar ea era distrusă după o poveste de dragoste. Este prietena mea, Elizabeth, și nu a fost niciodată mai mult decât atât.

- Înțeleg.

Se simțea ca o femeie prostuță. O prostuță geloasă.

- Te simți un pic prost acum, nu-i așa?

O notă de superioritate se simți în vocea lui. Avea dreptate și știa asta.

Își dori să-l lovească. Sau să spargă o vază.

- Că te-ai grăbit să tragi concluzii?

Poate chiar în capul lui.

- Asta am făcut acum o clipă. Ea își îngustă privirea. Dar acum nu mă mai simt deloc prost. Dacă nu știam adevărul - sinceră să fiu, poate că nu-l știu -, aș fi crezut că tot ce ai spus în seara asta despre sau lui *Teddy* a fost cu scopul de a încerca să mă faci geloasă.

El făcu ochii mari și i se tăie răsufierea, afișând o expresie excesiv de dramatică.

- Nu aș face niciodată așa ceva.

- Ai face orice te-ar ajuta să obții ce îți dorești. Ea își îndreptă degetul spre el. Nu o să meargă, să știi.

El se încruntă.

- Nu?

- Sigur că nu. Ea își înfipse degetul în pieptul lui și ridică o privire încruntată spre el. *Nicky*.

- Mie mi s-a părut că merge foarte bine.

- Nu se poate ca totul să iasă cum vrei tu.

- Oh, ba da! El se întinse și o cuprinse în brațe. Totul.

Gura lui o întâlnește pe a ei într-un sărut delicat, buzele lui fiind calde și tari pe ale ei. Poate că era un sărut de descoperire sau de recunoaștere. Tandru, dulce și nicidecum de ajuns.

Ea își înfășură brațele pe după gâtul lui, iar el o trase mai aproape de el, și toată reținerea se evaporă. Ea își apăsă buzele mai tare pe ale lui într-un sărut hrănit de negarea unui deceniu. Gura lui era exigentă, insistentă, răvășitoare, iar ea o întâlnește cu aceeași înflăcărare. Buzele ei se întredeschiseră, și limba ei o întâlnește pe a lui într-o frenezie de gust și de pasiune. Totuși, nu era suficient.

Voia să-l atingă, să-l guste, să-și treacă degetele peste trupul lui gol. Mâinile lui se apăsară pe spatele ei, iar ea își dori să simtă acele mâini pe corp, fără a fi despărțiți de straturi de haine. Voia ca gura lui să îi dezmierele sânii, picioarele lui dezgolite să se împletească cu ale ei și să îl simtă adânc înăuntrul ei.

Sângele ei se involbură în vene și simți bătăile inimii lui care alerga în același ritm cu al ei.

El își despărți buzele de ale ei și coborî privirea, ochii lui negri fiind reflecta înflăcărată a propriei ei nevoi.

- Nu este nici momentul, nici locul potrivit.

- Chiar deloc.

Ea înghiți în sec.

- Cina stă să înceapă.

- Eu știu că îmi este foarte foame.

O privi lung, nehotărârea luptându-se cu dorința de pe chipul lui.

- La naiba, Elizabeth!

- Chiar că la naiba!

Elizabeth oftă și îi trase capul înapoi spre al ei. Nicholas avea gust de șampanie, de dorință și de amintiri niciodată uitate. Și doar a-l săruta era în același timp minunat, dar totodată insuficient.

El își retrase buzele și depuse săruturi pe maxilarul ei. Avea vocea scăzută și răsuflarea întretăiată.

- Chiar ar trebui să ne întoarcem la ceilalți.

- Altfel, cineva o să ne observe lipsa. Ei i se tăie răsufierea și lăsă capul într-o parte, preocupată doar de senzația buzelor lui pe gâtul ei. Dar ai vrut să-mi arăți ceva.

- Vâscul, murmură el pe pielea ei.

Ea ridică privirea, buzele lui alunecând spre baza gâtului ei, iar Elizabeth gemu.

- Eu... nu văd nici un vâsc.

- Nu? Greșeala mea. Mâna lui încă era înfășurată în jurul taliei ei. Și scuzele mele.

Cealaltă mână pluti în sus, apoi îi cuprinse ușor sânul. Sfârcul ei se întări sub straturile de mătase și sub corset.

I se tăie răsufierea.

- Se acceptă.

El își trecu gura de-a lungul liniei gâtului ei și o mușcă încet de umăr, dezvăluit de decolteul adânc al rochiei ei la modă, iar ea mulțumi în treacăt Cerului pentru dictatele modei.

- Să înțeleg din asta că ai acordat atenția cuvenită propunerii mele?

Nu că i-ar fi păsat în clipa aceea.

- Nu prea m-am gândit la altceva.

Degetele lui se jucară pe corsajul ei.

Ea răsufiea întretăiat.

- Cum rămâne cu condițiile mele?

- O să le discutăm mai târziu.

- Foarte bine. Nu își dorea decât să se topească într-un abandon înflăcărat la picioarele lui și să îl tragă în jos cu ea. Aș dori să adaug fidelitate.

- Fidelitate, da.

Buzele lui îi înlocuiră degetele, iar ea crezu că sigur avea să moară sub avalanșa acelor senzații.

- Aș prefera să păstrăm discreția. Abia dacă mai reuși să vorbească. Nu mi-ar plăcea să-mi distrug reputația.

- Pe mine nu m-ar deranja deloc dacă mi-ai distruge reputația, murmură el.

- Și sinceritate. Chiar și prin straturile fustei și ale crinolinelor putea să îi simtă excitația. Se apăsă tare în el. Aș dori sinceritate între noi.

- Sinceritate, da, foarte bine... Fără îndoială.

- Nicholas, n-am putea... aici... acum?

El se opri brusc și inspiră adânc și tremurător.

- Nu.

- Nu? Ea ridică vocea. De ce nu?

El înalță capul și se uită la ea. Vocea lui era încordată.

- Nu o să-ți permit să faci ce vrei cu mine aici. De parcă aș fi un ușuratic obișnuit.

- Dar mie mi-au plăcut întotdeauna dulciurile ușoare, mai ales tartele, spuse ea fără să se gândească. Tartele cu gem și cu fructe și... Ridică privirea spre el. Caramellele și budinca de prune.

Nicholas pufni.

Elizabeth zâmbi larg. O clipă mai târziu, izbucni în râs. El i se alătură și o trase din nou mai aproape. Își odihni bărbia pe creștetul ei și răsufală adânc.

- Ce o să ne facem noi cu pofta asta a ta de dulciuri?

- Fii îngăduitor! spuse ea cu un oftat și se retrase cu reticență din brațele lui.

El chicoti.

- Întotdeauna mi-a plăcut să fiu îngăduitor.

- Și ți-au plăcut navele.

Ea își netezi fustele, își aranjă părul și se strădui să își recapete suflul. Chiar dacă bănuia că, atunci când Nicholas se afla prin preajmă, răsufierea ei cu greu putea fi calmă.

- Navele sunt pur și simplu o îngăduință mai mare.

El râse, o luă de braț și porni spre ușă.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Elizabeth în clipa aceea era să se întoarcă la ceilalți și să pretindă că nu se întâmplase nimic între ei. Că înăuntrul ei creștea o nevoie copleșitoare de a-l avea pe acel bărbat în patul ei. Oricum ar fi fost, nu avea ce face. În ciuda dorinței dezlănțuite de sărutul lui, Nicholas avea dreptate. Din nou. Acela nu era locul sau timpul potrivit în care să-și consume înțelegerea. Îl așteptase zece ani pe acel bărbat, cu siguranță putea să mai aștepte câteva ore. Desigur, când avea să o însoțească acasă după cină...

- Spune-mi, Sir Nicholas, tocmai am ajuns la un acord legat de înțelegerea noastră?

- În nici un caz, Lady Langley. El zâmbi larg spre ea. În nici un caz.

- Din multe puncte de vedere, cred că Scrooge a fost doar un om de afaceri abil, spuse Jonathon alene.

Aruncă o privire peste masă spre Nick, și un licăr malițios i se aprinse în ochi.

- Lord Helmsley, cum poți să spui așa ceva?

Șocată, debutantei care stătea lângă Jonathon i se tăie răsufletul. Era destul de plăcută, destul de tânără, foarte dulce și naivă, dar pentru nimic în lume Nick nu putea să își amintească exact cum o chema.

Juliana, care stătea lângă Nick și tocmai purta o discuție animată cu soțul ei și cu un alt oaspete, se întoarse spre ei cu o licărire în ochi asemănătoare cu cea a fratelui ei.

- Excelența Sa rostește aceleași replici în fiecare an de îndată ce se apropie Crăciunul. În vocea ei se simți anticiparea. De obicei, când consideră că discuția de la cină în capătul lui de masă nu este atât de amuzantă pe cât consideră că ar trebui să fie.

Jonathon chicoti și luă o înghițitură de vin.

- Totuși, este o chestiune interesantă. Elizabeth, stând lângă frațele ei, îl studie pe Nick. Tu ce crezi, Sir Nicholas?

Nick își alege cuvintele cu grijă.

- Cred că Scrooge a fost extraordinar de norocos.

- Serios? Elizabeth îl scrută din priviri. De ce?

- A avut o ocazie pe care puțini dintre noi o au în viața asta, spuse Nick gânditor. Să-și răscumpere greșelile. Pentru a doua șansă la fericire, cum s-ar zice.

- Foarte bine, murmură Jonathon.

- Cât de minunat!

Tânăra și drăguța domnișoară debutantă oftă.

- Cu toate astea, putea să evite greșelile de la bun început, spuse Juliana.

- Într-adevăr, putea, dar câți dintre noi o fac? Cunosco multe persoane, inclusiv pe mine însumi, care au făcut serioase greșeli de judecată în tinerețe. Greșeli care le-au afectat întreaga viață. Privirea lui o întâlnește pe a lui Elizabeth. Chiar dacă motivele care au determinat faptele lor păreau să fie, la vremea aceea, nu doar înțelepte, ci și nobile.

Elizabeth își arcuie sprânceana.

- Nobile?

- Uneori, este nevoie să-ți sacrifici dorințele pentru binele altcuiva.

- Nu cred că Scrooge a sacrificat ceva spre binele cuiva. Cred că singura lui preocupare a fost să-și urmărească propriile interese. Juliana clătină hotărâtă din cap. A renunțat la Belle, singura dragoste

din viața lui, dacă citești dincolo de cuvintele domnului Dickens, de dragul propriilor proiecte și nimic mai mult.

– Deși, conform poveștii, spuse Nick cu blândețe, se poate susține că a renunțat la ea pentru că, indiferent câtă dreptate ar fi avut și oricât s-ar fi înșelat, nu a simțit că este în stare, financiar vorbind, să se căsătorească. Mulți consideră această abordare ca fiind înțeleaptă și în zilele noastre. Dacă privești povestea în lumina asta, faptul că și-a sacrificat propriile dorințe pentru bunăstarea ei, zise el ridicând din umeri, chiar poate fi privit ca un gest nobil.

– Aiurea! Juliana pufni. A sacrificat-o de dragul propriei ambiții.

– Ambiția este o amantă exigentă, rosti Nick dezinvolt.

– Totuși, interveni Elizabeth și se aplecă ușor în față, nu putea să-și urmărească ambiția fără să-și piardă sufletul?

– Mă întreb, oare și-a pierdut sufletul? zise Jonathon.

– Da, cred că și l-a pierdut. Elizabeth încuviință din cap gânditoare. În ciuda succesului în afaceri, nu a fost un bărbat fericit. Domnul Dickens sugerează clar acest lucru. Scrooge nu a fost îngăduitor nici măcar – o îmbujorare îi încălzi obrazii la rostirea aceluia cuvânt, iar Nicholas își înăbuși un zâmbet – cu propria sănătate. Lua cina din Ajunul Crăciunului într-o tavernă, cu terci de ovăz în fața unui foc mic. Camerele lui erau ieftine și ponosite, mobilierul era urâcios și sărăcăcios.

– Sigur nu spui că fericirea poate fi cumpărată?

Jonathon își arcui o sprânceană.

– Nu fi ridicol! Bineînțeles că nu, îl luă Juliana peste picior. Dar confortul poate fi cumpărat și este mai ușor să fii fericit când trăiești confortabil decât în condiții jalnice.

– Totuși, nu asta este ideea. Elizabeth se gândi o clipă. Ce a avut sau nu, felul în care și-a cheltuit sau mai degrabă cum și-a economisit banii, bunurile materiale ca atare nu sunt importante. De exemplu, cei din familia Cratchit nu aveau nimic, dar, în mod evident, erau fericiți, în ciuda sărăciei lor.

– Sărmanul și dragul de Micul Tim! oftă tânăra și drăguța domnișoară debutantă.

– Ideea este, continuă Elizabeth, că nu exista nici un pic de bucurie în viața lui Scrooge. Era singur. Nu avea nici familie, în afara nepotului, cu care oricum nu era prea prietenos, nici prieteni, chiar pe nimeni care să îi plângă dispariția. Cred că un om ca Scrooge, absolut singur, lipsit de afecțiune, nu are bucurie. Nici un motiv

de a trăi. Elizabeth se lăsă din nou pe spate în scaun. Cred că și-a pierdut sufletul. Sau, mai exact, l-a aruncat.

- Iar fantomele Crăciunului i l-au dat înapoi, spuse Juliana hotărâtă. Sau mai degrabă i-au oferit șansa de a-l revendica prin înțelegere și acceptarea adevăratului sens și spirit al Crăciunului. Generozitatea față de ceilalți a fost esențială.

- Generozitatea nu doar în privința bunurilor materiale, adăugă Elizabeth. Nu doar că a trimis curcanul familiei Cratchit sau i-a mărit salariului domnului Cratchit, ci și că a dat dovadă de o generozitate a spiritului. Și-a deschis inima. A celebrat Crăciunul tot anul. Și, prin aceasta, și-a recăpătat sufletul.

- Excelent, Lizzie!

Jonathon zâmbi larg.

- Foarte bine, murmură Nick.

Un zâmbet mulțumit arcui colțurile gurii lui Elizabeth. Privirea ei o întâlnește pe a lui și zăbovește acolo, iar în ochii ei se citește mai mult decât un simplu sentiment de victorie. Existau o invitație anume și o promisiune hotărâtă. Nick abia dacă reușea să se abțină să nu sară în picioare și să se întindă peste masă ca să o ia în brațe. Să o tragă peste masă și să-și apese buzele pe ale ei, să-i lipească trupul de al lui. Să dea la o parte lumânările, farfuriile de cristal pline de mâncare ca să îi simtă căldura de satin a pielii ei pe a lui și bătăile inimii ei pe a lui. Să îi sfâșie hainele și să o ia acolo și atunci, în mijlocul peștelui fiert și al cărnii fripte. Să lingă picăturile de vin care se prelingeau peste sfârcurile ei tari și delicate și să deguste sosurile împrăștiate pe...

- Dar tu, Sir Nicholas?

Nick tresări.

- Poftim?

- Te întrebam dacă ai sărbătorit Crăciunul în ultimii zece ani? spuse Juliana.

- Crăciunul? repetă Nick încet.

Crăciunul era ultimul lucru la care să se gândească în clipa aceea în mod special, chiar dacă ideea de prune cu zahăr, caramele, tarte și alte delicii de Crăciun era ispititoare. Trase aer în piept ca să se liniștească și aruncă o privire spre Elizabeth. O sclipire mult prea cunoscătoare ardea în ochii ei. Nu se putea să știe la ce anume se gândise el, nu-i așa?

Se chinui să schițeze un zâmbet amabil.

- Pare culmea sacrilegiului să recunosc în cadrul acestei adunări festive, dar nu prea am sărbătorit Crăciunul. Mărturisesc că de multe ori a fost doar o altă zi pentru mine.

- La fel ca Scrooge, murmură tânăra și drăguța domnișoară debutantă.

- Iar angajații tăi? Elizabeth miji ochii. Și pentru ei este doar o altă zi?

- Nu, milady, nu este. Nick îi întâlnește privirea cu căutătura serioasă și hotărâtă care îi făcuse pe bărbați să se cutremure și să-și regândească imediat pozițiile. Fu ciudat de plăcut surprins de faptul că ea nici măcar nu clipi. Doar cei ale căror posturi necesită o prezență continuă lucrează în ziua de Crăciun și sunt recompensați foarte bine. Fiecare angajat primește un bonus la Crăciun. E o practică mai puțin răspândită în rândul angajatorilor, dar am constatat că muncitorii care sunt bine tratați sunt mai productivi și extrem de fideli. Din multe puncte de vedere, ei sunt responsabilitatea mea, un fel de familie, dacă vrei. Îi consider ca atare și mă comport cu ei în consecință. Ba, mai mult, am anumite standarde morale pe care le respect. Nu permit angajarea copiilor. Văduva fiecărui bărbat care a murit când lucra pentru mine primește o pensie substanțială. Și fac donații generoase organizațiilor de caritate de aici și din America. El se întoarce spre tânăra și drăguța domnișoară debutantă. Astfel că, vezi tu, draga mea, nu există nici un termen de comparație între mine și Scrooge.

Tânăra și drăguța domnișoară debutantă făcu ochii mari.

- Dar el nu sărbătorește Crăciunul în nici un fel și nici dumneata nu o faci.

Juliana pufni.

- L-am sărbătorit prin beneficiile acordate angajaților mei și prin bunăvoința față de cei nevoiași. Cât despre mine, nu am sărbătorit în trecut, dar mă aștept ca asta să se schimbe acum, pentru că m-am întors acasă. Nick îi privi pe toți cei adunați în jurul mesei. Crăciunul este un moment în care te întâlnești cu familia și prietenii, iar în această perioadă din an este foarte greu să stai departe de ei. Singura mea familie este unchiul meu, iar el locuiește aici, în Londra, la fel ca toți cei pe care îi socotesc prieteni. Și, mărturisesc, regret anii mulți petrecuți departe de casă.

- Nu ai avut prieteni în America?

Juliana îl studie curioasă.

- Aveam câteva cunoștințe, în principal din zona afacerilor. Dar cei pe care îi consider prieteni adevărați au fost dintotdeauna aici. El chicoti crispat. Majoritatea se află în această încăpere.

- Și cu femeile, Sir Nicholas? întrebă Juliana. Nu te-ai căsătorit?

Elizabeth zâmbi politicos. Nu ar fi fost deloc surprins să afle că surorile se aliaseră. De fapt, se putea ca întrebările Juliane să fie o ripostă care să o facă pe Elizabeth să creadă, chiar și numai pentru o clipă, că exista ceva mai mult decât o simplă prietenie între el și Teddy. Desigur, nu că ar fi existat, dar probabil că nu descurajase suficient de repede acea impresie.

Jonathon își arcui o sprânceană.

- Ce legătură are cu Scrooge, subiectul discuției noastre?

- Este evident că nu ai observat, Jonathon, dar am epuizat de mult discuțiile de natură literară și am trecut la lucruri mult mai interesante. Juliana îi aruncă fratelui ei o privire autoritară.

Dacă Nick nu i-ar fi cunoscut bine, ar fi putut să jure că erau din nou copii. Ea îi aruncă lui Nick un zâmbet strălucitor.

- Am trecut la Sir Nicholas.

Nick râse.

- Atunci sunt mai interesant decât personajele domnului Dickens?

- Oh, infinit mai interesant! Juliana încuviință din cap. Poți să știi aproape totul despre personajele dintr-o carte, cel puțin până când ajungi la ultima pagină. Dar în realitate este greu, dacă nu chiar imposibil să știi totul despre cineva. Mai ales când nu-ți răspunde la întrebări.

- Poate că nu răspund pentru că sunt întrebări mult prea personale, spuse Jonathon cu blândețe.

Juliana își ignoră fratele.

- Hai, Sir Nicholas, ai de gând să răspunzi la întrebarea mea?

- Este bine de știut că anii nu au diminuat cu nimic felul tău direct de a fi. Nick chicoti. Ei bine, nu m-am căsătorit niciodată. Și anticipând următoarea întrebare legată de motivul acestei decizii, chiar nu-ți pot spune.

- În mod evident, din punct de vedere financiar, ești în măsură să te însori, insistă Juliana. Astfel că motivul pentru care l-ai invocat pentru Scrooge nu este valabil pentru tine.

- Poate că Sir Nicholas este o fire romantică, interveni tânăra și drăguța domnișoară debutantă cu entuziasm, fiind evident că nu îl mai asocia cu Scrooge. Poate că nu a întâlnit niciodată o doamnă care să-i fure inima?

– Sau o femeie de care să-și dorească să se lege pentru tot restul zilelor lui, rosti Elizabeth.

Nick îi aruncă o privire lui Elizabeth.

– Sau poate că femeia care putea să-i fure inima era deja promisă altcuiva.

Juliana îi întâlnește hotărâtă privirea.

– Sau poate... Incepu el și luă mâna Juliane și o duse la buze.

Ochii ei aveau o nuanță mai închisă decât a surorii ei, fiind mai degrabă albaștri decât verzi, și păstrau un licăr de amuzament și poate chiar de apreciere.

– Poate că era mult prea tânără și promisă altcuiva ca să fie o soție potrivită, iar el a ratat șansa. Nicholas apăsă un sărut pe mâna ei. Spre eternul lui regret.

Juliana izbucni în râs și își retrase mâna dintr-ă lui.

– Bine spus, Sir Nicholas.

Ea încuviință din cap hotărâtă. Nick avu impresia clară că ea îl aproba pentru ceva mult mai important decât felul în care vorbea și se întrebă cât știa mai exact despre relația dintre el și sora ei.

– Chiar bine spus, insistă ea.

Juliana se întoarse ca să răspundă unui comentariu făcut de soțul ei. Jonathon schiță spre Nick un zâmbet curios, apoi își îndreptă atenția spre alt invitat, iar o clipă mai târziu, toți ceilalți se lansară în alte conversații.

De partea cealaltă a mesei, Elizabeth se juca cu paharul de vin și vorbea absentă cu domnul de lângă ea.

Mulți ani, Nick refuzase să recunoască față de sine profunzimea sentimentelor lui pentru Elizabeth. Sentimente care fuseseră ignorate, dar rămăseseră neclintite.

Juliana avea dreptate. El nu se însurase niciodată pentru că singura femeie care îi cucerise cu adevărat inima fusese promisă deja altcuiva. Nu se însurase niciodată pentru că nici o altă femeie nu îi atinsese măcar sufletul așa cum o făcea Elizabeth. Nu, ea nu doar că îl atingea, ci îl deținea. Îl stăpânea. La bine și la rău, el era al ei – fusese mereu al ei, acum și pentru totdeauna.

Acum mai trebuia doar să o convingă și pe ea de asta.

În noaptea aceea, grație înțelegerii scandaloase pe care i-o propusese, ea avea să fie, în sfârșit, a lui. El avea de gând să profite din plin de pe urma deciziei ei scandaloase de a se preda, în cele din urmă, dorinței care dăinuise între ei preț de un deceniu. Dar condițiile ei erau absurde și, în afară de fidelitate și discreție, el nu avea nici cea mică

intenție să le respecte. Își petrecuse ultimele șapte zile gândindu-se la propunerea ei și conturând propriile aranjamente.

Nick renunțase la ea o dată, sub pretextul unei nobile greșeli, dar fusese o greșeală. Nu voia să mai renunțe o dată la ea. Nici după Cră-mul timp la dispoziție ca să-și ia revanșa.

Să ajungă în patul ei era partea ușoară. Ca să-și croiască drum spre inima ei, trebuia să depună mai mult efort. Nu era sigur de ce se opunea ideii de iubire, dar el nu permisesese niciodată unui obstacol să îi stea în cale și nu avea de gând să înceapă acum.

Nicholas Collingsworth obținuse întotdeauna o navă pe care și-o dorise, iar acum avea să câștige dragostea și inima singurei femei din lume care era stăpâna sufletului său.

Elizabeth se uită la el și privirile li se întâlniră. El își ridică paharul într-un toast discret și cu subînțeles.

Avea de gând să se distreze de minune în tot acest timp.

Capitolul 11

Nicholas o ajută pe Elizabeth să coboare din trăsură și porniră spre ușa de la intrare. Cina dată în cinstea revenirii lui Nicholas acasă fusese minunată. Mai degrabă *ar fi fost* minunată dacă nu ar fi existat febrilitatea care se cutremura adânc înăuntrul ei, involburându-i-se în pântec și tăindu-i răsuflarea. Iar seara parcă durase o eternitate.

Acum, gata! În seara aceea, probabil peste câteva ore, Nicholas avea să fie în patul ei. Ea își dorea asta, îl dorea pe el mai mult decât își închipuise vreodată că era cu putință. Și aproape la fel de mult pe cât îl dorea, voia să știe *de ce*.

Era într-adevăr vorba despre refuzul de a gusta dintr-un dulce mult dorit sau era ceva mai mult? Ceva ignorat timp de un deceniu? Ceva care putea dura? Ceva pentru totdeauna?

Voia să știe și, în același timp, îi era frică de posibilele explicații despre ea, despre viața pe care o avusese și deciziile pe care le luase.

Elizabeth ridică privirea spre casa din fața ei și se opri brusc din mers.

– Nicholas, vizitiul tău a greșit.

– Ești sigură? spuse el calm. Vizitiul meu nu greșește niciodată.

– A greșit acum. Aceasta nu este casa mea. Ea se dădu înapoi și clătină din cap. A mea este cu o ușă mai încolo.

– Într-adevăr, așa este, dar nu e o greșeală. El o luă de braț și o conduse pe trepte. Ușa se deschise la apropierea lor. El se dădu într-o parte ca să o lase să intre înaintea lui. Aceasta este casa *mea*.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Casa ta? Cum adică este casa ta?

– Adică îmi aparține. El își lăsă haina în grija unui slujitor discret – fără îndoială, un majordom. Am cumpărat-o.

– Cum adică ai cumpărat-o?

Ea își descheie pelerina și i-o întinse majordomului cu un semn de mulțumire făcut din cap. Bărbatul apucă haina și dispăru numai decât în umbrele din foaier.

Nicholas arcul o sprânceană.

- Am crezut că sunt destul de clar în exprimare. Adică exact ce am spus. Această casă îmi aparține, pentru că am cumpărat-o.

Elizabeth îl privi lung și bănuitor.

- De ce?

El zâmbi enigmatic și se plimbă prin salon. Era la fel de enervant pe cât era de misterios. Iar acea ultimă acțiune, precum tot ce făcuse până atunci, nu prevestea nimic bun.

Elizabeth strânse din dinți și îl urmă.

- Nu te cred.

- Crezi ce vrei, dar este adevărat.

- Nu se poate să fie adevărat. Lord Halstrom a locuit în casa asta o viață. Ea mi-ai ochii. Cum te-ai descurcat cu el?

- Cu Lord Halstrom?

- Da, desigur, Lord Halstrom, dragul de el.

Elizabeth ignoră un mic fior de vinovăție.

Ea locuia în casa de alături de când o cumpărase Charles, la scurt timp după căsătoria lor, iar Lord Halstrom locuia lângă ei de mulți ani. Dar, firește, nu era sigură că l-ar fi recunoscut pe domnul mai în vârstă dacă se întâlnea cu el în propriul salon. Era văduv și nu foarte sociabil. De fapt, știa că își petrecea cea mai mare parte a timpului la țară.

- L-am lovit în cap și l-am dat gata, spuse Nicholas cu blândețe și traversă încăperea spre locul în care se aflau o sticlă și pahare aranjate pe o masă. Ah, vād că Edwards este eficient, ca întotdeauna. Se descurcă excelent. Sunt foarte mulțumit de el.

- Oh? Ea își încrucișă brațele la piept. Te-a ajutat să îngropi trupul neînsuflețit?

El o privi cu un zâmbet amuzat.

- Presupun că ți-ar plăcea să bei un coniac.

- Da, desigur, deși ție nu o să-ți facă bine, să știi.

El chicoti.

- Nici nu mă aștept.

- Atunci așteptările o să-ți fie satisfăcute. Ea acceptă paharul. Deci?

- Deci...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Credeam că am răspuns.

- Nicholas!

- Foarte bine, mărturisesc. El ridică din umeri. Nu i-am dat în cap. Dacă, într-adevăr, a existat cineva care să fie vătămat în tranzacția noastră, acela am fost eu.

Ea pufni.

Nicholas sorbi din băutură.

- Chiar dacă Excelența Sa abia aștepta să vândă și să se retragă la moșia de la țară, a cerut o sumă exorbitantă pe locul ăsta. Din fericire, am fost dispus și în stare să cheltuiesc o sumă exorbitantă.

- De ce? întrebă ea tăios, deși era sigură că știa deja răspunsul.

- Bunurile imobiliare sunt întotdeauna o investiție bună.

- Și?

- Și eu caut mereu investiții bune. Nu putea să fie nimic rău în asta. El își învârti coniacul în pahar. Este o locație excelentă într-un cartier minunat.

- E la o ușă distanță de casa mea, interveni ea.

El zâmbi larg.

- Am spus că este o locație excelentă.

Fu traversată de un gând înfiorător și se uită lung la el.

- Sigur nu ai de gând să locuiești aici după Crăciun?

- Oh, ba da! De fapt, locuiesc aici de câteva zile. Sunt foarte surprins că nu m-ai observat.

Nu observase, dar probabil că l-ar fi observat doar dacă ar fi ieșit din casă în același timp.

- De ce nu locuiești cu unchiul tău?

- Țin la intimitatea și independența mea, la fel ca unchiul meu. Sigur poți înțelege asta.

- Continuă!

- M-am gândit, iar el a fost de acord, că pentru noi cel mai bine ar fi să avem reședințe separate.

- Tind să cred că ați putea locui în reședința Thornecroft ani întregi și abia să vă intersectați. Casa este imensă.

- Iar casa asta nu e. El aruncă o privire prin încăpere și zâmbi. Totuși, are o mărime potrivită și e pe placul meu.

Elizabeth abia dacă observase ceva de când intrase pe ușă. Acum privi curioasă prin salon. Proporțiile erau suficient de plăcute, dar greu de definit, dată fiind mobila din cameră. Cuvântul care îi veni

În minte era plin. Sau mai degrabă *inghesuit*. Erau nu mai puțin de șase scaune și cel puțin două canapele, plus mese, birouri, mai multe ceasuri, tot felul de nimicuri și o mulțime de statui. Pe poliță erau aliniate vase și vaze din porțelan, probabil chinezești, și alte asemenea piese erau aranjate în restul spațiului disponibil prin încăpere. Dacă și-ar fi putut închipui un decor pentru Nicholas, nimic nu ar fi fost așa.

- Am cumpărat locul complet mobilat. Se pare că Halstrom nu rata niciodată un obiect de interes îndoielnic pe care să nu-l cumpere. Se credea un fel de colecționar, chiar dacă nu există nici o coerență și nici o noimă în gama variată de obiecte pe care le poți găsi în casa asta. În esență, era la fel de dornic să scape de lucrurile astea pe cât își dorea să vândă casa. Pot să înțeleg de ce. El făcu o grimasă. Nu este pe gustul meu și am de gând să fac multe schimbări, dar merge pentru moment. El făcu un semn din cap spre vasele de pe șemineu. Cu toate astea, porțelanul este al meu.

Ea arcui o sprânceană.

- Colecționezi porțelanuri?

- Nu. Colecționez porțelan din perioada dinastiei Ming din secolele al XV-lea și al XVI-lea. Își lăsă deoparte paharul și se îndreptă spre șemineu, ocolind o canapea, două scaune vechi franțuzești și o imensă statuie Mercury de bronz. Pe lângă vechime, este cu adevărat unică. El ridică o vază mică și cu gât lung, cu un model albastru pe fond alb. Este făcută dintr-un lut special care se găsește într-o singură regiune din China. Era nevoie de vreo doisprezece oameni pentru a face un singur vas sau o vază. Cele cu albastru și alb sunt mai comune decât piesele colorate, chiar dacă am câteva și dintre acelea. Cele mai multe pe care le-am cumpărat au blazon imperial, adică erau destinate doar folosirii la palat.

El întoarse vaza în mâini.

- Indiferent de efortul meșterilor sau de raritatea lutului, dacă vreo piesă avea cea mai mică imperfecțiune, era făcută bucăți și aruncată.

Ea se uită lung.

- Nu mi-am închipuit niciodată că ai colecționa *porțelanuri*.

- Porțelan din perioada dinastiei imperiale Ming, spuse el hotărât. Și nu mi-am propus să o colecționez. Am intrat în posesia unei mici colecții ca plată pentru o datorie, iar istoria și frumusețea

acesteia mi s-au părut fascinante și foarte captivante. El ridică din umeri. Și este o investiție prețioasă.

- La fel cum este și casa asta.

- Exact.

- Investiție. Ea pufni neîncrezătoare. Nu cred nici măcar o iotă. Cred că ai cumpărat casa cu un singur scop.

- Locația?

- Exact. Se află chiar lângă casa mea.

- Locuiești într-un cartier foarte frumos.

- Era un cartier foarte frumos, i-o întoarse ea.

El o studie curios.

- Chiar ai vorbit serios când ai spus că sinceritatea este o condiție în propunerea ta?

- Absolut.

- Foarte bine atunci. Permite-mi să fiu sincer. În următoarele câteva minute, sunt hotărât să te iau în brațe, să te port până la etaj și să te duc la mine în dormitor.

- Nu vreau să fiu luată în brațe, purtată până la etaj și dusă în dormitorul tău. Vreau să discutăm despre motivul pentru care ai cumpărat casa de lângă reședința mea. Vreau să știu exact care sunt intențiile tale.

El continuă de parcă ea nu ar fi spus nici un cuvânt.

- Odată ajuns acolo, am de gând să te dezbrac foarte încet și metodic.

- Nicholas!

Omul era imposibil de ignorat.

- O să încep cu rochia ta, desigur. Sorbi din coniac, cu o privire intensă. Minunată rochie, apropo! Îți scoate în evidență ochii verzi.

- Mulțumesc, murmură ea, alungând imaginile pe care le creau cuvintele lui. Frumos spus, dar...

- Între timp, o să-mi trec ușor gura peste umerii tăi goi. O să-ți sărut linia gâtului și locul acela fermecător de la ceafă.

Vocea lui era scăzută, iar ea aproape că putea să simtă atingerea mâinilor lui.

- Chiar ai de gând să faci asta, nu?

- Da. Abia dacă o să mai observi că rochia ta o să zacă la picioarele tale într-o mare de mătase. Apoi o să-ți trag încet pantalonașii de-a lungul picioarelor.

- Nicholas! În ciuda hotărârii ei, cuvântul răsună mai mult ca un suspin decât ca o împotrivire. Încetează!

El o ignoră.

- Apoi o să-mi întorc atenția spre corsetul tău. Afurisite bătaii de cap, în opinia mea. Nu știi de ce femeile se încapățânează să le poarte. Chiar dacă puține lucruri mi se par mai atrăgătoare decât o femeie îmbrăcată doar în corset. În plus, există ceva absolut înnebunitor când slăbești panglicile de la corsetul unei femei - de la corsetul tău - și să îți simt corpul care se relaxează ușurat sub mâinilor mele, pielea prin țesătura subțire a cămășuței calde sub degetele mele.

- Dumnezeule, Nicholas!

Ea bău restul de coniac, știind că, deși îi ardea gâtul în alunecarea lui, nu era de vină lichidul pentru înflăcărarea care îi traversa întreg trupul. Și era foarte cald în încăperea aceea.

- Corsetul tău o să aterizeze pe podea și abia dacă o să observi, mult prea cufundată în senzația trezită de mâinile mele trecând peste materialul delicat al cămășuței și al pantalonașilor. Mângâindu-ți sânii, alunecând pe linia taliei tale, peste șolduri și peste abdomen, până în locul în care coapsele tale se întâlnesc și...

Ea scăpă paharul din mână, care se rostogoli pe covor și se opri la picioarele ei. El își bău restul de coniac și își așeză paharul în cel mai apropiat loc. Ea înghiți în sec.

Privirea lui coborî alene spre vârful degetelor ei, apoi reveni în sus, încet, deliberat, de parcă era deja dezbrăcată, iar el își trecea deja mâinile peste trupul ei gol.

- Nicholas... Vocea îi era la fel de tremurătoare ca interiorul. Sincer, trebuie să spun că n-am auzit niciodată asemenea lucruri rostite cu voce tare și, în ciuda stilului meu direct de săptămâna trecută, sunt absolut șocată și, pe deasupra, cum a trecut destul de mult timp de când nu am mai fost cu un bărbat, nu cred, adăugă ea șovăitoare, că mai pot să suport să-ți aud planurile fără să sar pe tine.

- Atunci, să începă distracția!

Vocea lui răsună la fel de scăzut și de intens pe cât îi erau ochii de negri.

Orice îndoială ar mai fi avut, orice dubiu, orice considerente legate de situația sau viitorul ei dispărură nu doar când auzi cuvintele lui, ci când îi văzu privirea. Aprinși de dorință, exact așa cum și-i amintea din trecut și din visele ei, dar era vorba despre mai mult,

despre ceva mai profund, o dorință care mergea dincolo de o simplă pasiune. O nevoie a sufletului ce se potrivea perfect cu a ei.

Îl privi lung o clipă, apoi se trezi în brațele lui. Buzele lui le zdrobiră pe ale ei cu o nevoie prea mult timp refuzată. Gura ei se deschise spre a lui într-un bun venit născut din nevoie și dorință. El își îndepărtă buzele de ale ei și îi sărută colțurile gurii, pleoapele închise, tâmplele, de parcă trebuia să guste fiecare părticică din ea. Ei i se tăie răsufierea și se agăță de umerii lui. Capul i se lăsă pe spate, iar gura lui îi exploră febril liniile gâtului. Limba lui desenă săruturi spre adâncitura dintre sânii ei, iar ea își blestemă în gând fustele voluminoase și lenjeria care îi ținea trupul departe de al lui.

Își înfășură brațele în jurul gâtului lui și îi trase gura înapoi spre a ei. Pentru a-l răvăși, a-l revendica, a-l face al ei. Mâinile lui îi mângâiară umerii, iar ea se cutremură sub atingerile lui pe pielea dezgolită. Mâinile lui se mișcară lacom pe spatele ei, chinându-se în zadar cu legăturile corsajului.

Își dorea să-i simtă carnea dezgolită și fierbinte lipită de a ei – așteptase prea mult timp. Când nerăbdarea și nevoia nestăpânită o copleșiră, îi smulse lavaliera de la gât. Îi împinse haina peste umeri, iar el o dădu jos. Trase de nasturii vestei până când se descheiară și îi scoase cămașa din pantaloni. El le dădu pe amândouă peste cap dintr-o singură mișcare și le aruncă într-o parte.

Pentru o clipă, ea nu reuși să facă altceva decât să se uite lung la pieptul lui gol, la mușchii fermi pe care se juca un triunghi de păr întunecat, ce cobora spre abdomen și dispărea în pantaloni. Umerii îi erau mai lați decât își dăduse seama, cu o talie minunat de îngustă. Cu siguranță, la bărbatul acela, nu era totul o creație a croitorului. Ea trase adânc aer în piept și își lipi mâinile de pieptul lui dezgolit. Când mușchii i se încordară sub atingerea ei, el gemu.

– La naiba, Elizabeth!

Fără nici un avertisment, el o întoarse cu spatele și îi descheie abil găicile minuscule de la spatele rochiei cu o viteză și o eficiență necunoscute chiar și celei mai iscusite slujitoare. Exact așa cum îi promisese, rochia ateriză la picioarele ei într-o mare de mătase verde. Trase de legăturile fustelor și, una câte una, alunecară pe podea. Mâinile lui se înfășurară în jurul taliei încorsetate, apoi o trase spre el și începu să o muște delicat de gât. Îi simțea excitația puternică lipită de fese, despărțită de el doar de țesătura subțire a pantaloanelor. Mâinile lui alunecară în sus și îi cuprinseră sânii, susținuți

de cămașuță, iar ea fu uluită de felul în care păreau să se potrivească perfect în mâinile lui. El începu apoi să dezlege legăturile corsetului, iar ea își pierdu răbdarea.

- Dumnezeule, Nicholas! Se întoarse brusc cu fața spre el. Dacă așteptăm până când scăpăm de toate hainele astea afurisite, o să mai treacă zece ani.

- Nu atâta vreme cât există urmă de suflare în corpul meu, mormăi el și o trase înapoi.

Ea îi întâlni buzele încă o dată și se lăsă delectată de gustul lui. Mâinile lui îi mângâiară posteriorul, iar ea își împinse șoldurile mai aproape de ale lui. Putea să îi simtă dorința și înflăcărarea, tare și încordată pe materialul care încă îi despărțea. Se mișcă ușor, ca mâna să îi alunece între corpul lui și al ei, și se chinui cu nasturii de la pantaloni. El gemu și îi dădu mâna la o parte. Se descheie și lăsă pantalonii să cadă la podea. Mădularul lui țâșni liber spre ea și, fără să se mai gândească, ea își trecu degetele peste el. El își strecură mâna între pantalonașii ei și găsi acea parte a ei umedă, dornică și nebună de dorință. Ea tresări la atingerea lui, apoi se împinse spre degetele lui. Mâna lui o exploră, dezmierdă și mângâie, iar ea gemu sub apăsarea senzațiilor splendide pe care i le provoca atingerea lui. Mâna ei se strânse pe mădularul lui, care tresări sub atingerea ei. Iar gemetele lui răspunseră întocmai gemetelor ei.

Fără nici un alt avertisment, el se mută, o prinse de vârful picio-rului și îl ridică pentru a-l înfășura în jurul lui, deschizând-o pentru el. Ea îl călăuzi între picioarele ei, iar el alunecă peste feminitatea ei într-un fel tainic și ispititor, care doar îi accentuă excitația. Ea trase adânc aer în piept și îl cuprinse în brațe, în același timp apăsându-se mai tare în el. El era tare și fierbinte, ea era umedă și pregătită. El alunecă înainte și înapoi între picioarele ei, iar la fiecare mișcare ea se cutremura.

O cuprinse de mijloc cu un braț și îi sprijini fesele cu celălalt, apoi se coborî cu pricepere ca să se așeze pe canapea. Ea îl încăle-că, cu genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui. Privirile lor se întâlneau și se susținură. Ochii lui erau întunecați de nevoie, de promisiune și de ceva mai mult decât o simplă dorință curioasă și o pasiune nestăpânită.

- Nicholas. Ea se întinse spre el și își trecu delicat buzele peste ale lui. Îți dai seama că nu am mai făcut asta de foarte mult timp?

– Da, știi, murmurară buzele lui încet pe ale ei. Iar tu îți dai seama că te doresc de foarte mult timp?

Ea alungă orice urmă de șovăială.

– La fel cum te-am dorit și eu.

Își îndreptă spatele și își găsi echilibrul deasupra lui, fără ca privirea ei să o părăsească vreo clipă pe a lui, apoi coborî încet pe el.

Ea era strâmtă, și el era mai mare decât crezuse. Totuși, alunecă pe lungimea mădularului cu o ușurință temperată de propria încântare și cu un dor ignorat prea multă vreme până când, în cele din urmă, buclele ei se împletiră cu ale lui. Câteva clipe, savură senzația de a-l avea înăuntrul ei – o plenitudine fizică de care își amintea doar vag și un sentiment de împlinire pe care îl știa doar din vise.

El o apucă de talie și o îndrumă în sus și în jos, mișcându-și șoldurile în același ritm cu ale ei. Ea lăsă capul pe spate și închise ochii. Îl apucă de umeri, încordându-și degetele în carnea lui la fiecare penetrare, sub tensiunea care se contura în interiorul ei. Canapeaua de sub ei scârțâia în semn de protest. Sau de sărbătoare.

Se mișcau în acord unul cu altul, de parcă s-ar fi mișcat așa împreună întotdeauna. De parcă trupurile lor se potriveau, erau făcute unul pentru celălalt. Într-un ritm perfect, într-o armonie perfectă. De parcă uniunea dintre ei era inevitabilă. Predestinată. Menită să se întâmple.

Febrilitatea ei se potrivea perfect cu a lui, cu o durere dulce, care pornea din sufletul ei, îi înflăcăra sângele și îl făcea să se involbureze în vene. Ea nu cunoscuse niciodată, nu își închipuisese vreodată o asemenea pasiune. Pură, elementară și brută. Crescând înăuntrul ei, tot mai încordată, ca un arc care stătea să atingă punctul de rupere. Înfrigorant în intensitatea lui. Magnific în puterea lui.

Nicholas gemu și se ridică, într-un ultim efort, arcuindu-se în sus într-o penetrare puternică. Trupul lui se cutremură pe al ei, iar căldura lui se răspândi înăuntrul ei. Unghiile ei se îngropară în umerii lui, iar propriul corp se zgudui într-un mod cu totul neașteptat și extraordinar, care îi tăie răsufierea și îi răpi sufletul.

Iar ea îi strigă numele.

Se prăbuși peste el, se agăță și își îngropă fața în gâtul lui. El o ținu strâns, de parcă încă nu suporta ideea de a-i da drumul.

Undeva într-un colț rațional al minții ei, i se păru într-o clipă ciudat că, deși se bucurase întotdeauna destul de mult de relațiile cu Charles și considerase mereu partea aceea a căsniciei lor ca fiind

foarte plăcută, nu semănase absolut deloc cu ce experimentase acum. Poate că aspectul interzis și clandestin al faptului de a fi cu Nicholas accentua plăcerea. Sau poate că dorința pe care amândoi o ignoraseră timp de un deceniu intensificase experiența. Sau poate că avea legătură mai mult cu faptul că nu se urcase niciodată dezgolită în poala soțului ei. De fapt, putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îl văzuse pe Charles complet dezbrăcat și nu făcuseră niciodată dragoste altundeva decât în patul lor.

- Elizabeth? Nicholas o mângâie agale pe spate, dar o notă de îngrijorare îi răsună în glas. Ești bine?

Era? Nu era deloc sigură. Era oarecum șocată de propria purtare plină de dorință, dar și de reacția corpului ei la al lui, și poate chiar puțin stânjenită de toată situația. Și, în mod ciudat, foarte încântată de sine.

- Elizabeth?

Ea înalță capul și zâmbi, întâlnindu-i privirea.

- A fost cu adevărat... deplin...

- Chiar a fost. El zâmbi larg. Extraordinar.

- Și se pare că încă sunt... Adică tu ești...

Își simți chipul cuprins de un val de căldură.

Zâmbetul lui se adânci.

- Chiar sunt.

Ea se îndepărtă greoi de pe el și se ridică în picioare, recunoscătoare că pantalonașii și corsetul, desfăcute, dar încă pe ea, îi ofereau o doză de decență.

El se ridică încet. Ei nu i se păruse niciodată că era prea înalt, dar acum impresia că era foarte înalt putea fi accentuată de lipsa hainelor. Cu toate acestea, era foarte intimidant să te uiți lung la un bărbat care semăna foarte mult cu o statuie clasică antică. O statuie clasică antică goală.

El o prinse de mâini și le apropie de buze. Privirea lui o întâlni pe a ei, cu ochii negri scăpărători.

- Ești tot ce mi-am închipuit vreodată. Tot ce mi-am dorit vreodată.

Ei i se tăie răsufarea.

- La fel cum ești și tu pentru mine.

Un zâmbet îi arcui colțul gurii.

- Cred că patul meu ar fi un loc mult mai bun în care să continuăm.

Ea lăsă capul într-o parte și îl studie.

- Ce te face să crezi că vreau să continuăm?

- Vrei?

Vocea lui era scăzută și îmbietoare, iar un fior de nerăbdare tremură înăuntrul ei.

Ea se îndepărtă, își ascunse un zâmbet și începu să-și ridice hainele de pe podea.

- Asta înseamnă că nu vrei?

- Asta înseamnă că aș prefera să am hainele la îndemână întrucât, cel mai probabil, o să fie nevoie să mă îmbrac. Ea îi aruncă o privire și își arcui malițios o sprânceană. Presupun că patul tău este la etaj, nu-i așa?

- Permite-mi!

El o ridică în brațe cu tot cu haine, apoi porni spre scări.

- Pantofii mei?

Își strânse hainele cu o mână și o flutură absentă pe cealaltă.

- Desigur, spuse el galant, o sprijini cu un umăr, ridică pantofii, o luă iar în brațe și își văzu de drum, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Elizabeth se uită lung la el.

- A fost foarte impresionant.

El îi zâmbi cu un aer exagerat de arogant și începu să urce scările.

- Știu.

- Crezi că o să ne vadă slujitorii?

- Nu prea îmi pasă.

- Probabil că sunt obișnuiți să te vadă gol-goluț ducând pe scări o femeie pe jumătate îmbrăcată.

- Ba chiar deloc, din moment ce toți abia au intrat în slujba mea. Totuși, odată cu trecerea timpului, mă aștept să se obișnuiască, adăugă el zâmbind larg.

- Nicholas!

Era absolut arogant și nu ar fi trebuit să i se pară deloc amuzant, dar i se părea. Ea râse și se ghemui mai aproape de el. Își dădu seama că, în clipa aceea, era peste măsură de fericită. Poate chiar prea fericită. Se gândi în treacăt că ar fi preferat să existe doar o femeie îmbrăcată pe jumătate pe care să o urce vreodată pe scări, el fiind gol-goluț, dar alese să ignore gândul acela. Se presupunea că povestea dintre ei trebuia să se încheie de Crăciun. La urma urmei, acela era planul ei.

Ajunseră în dormitorul lui, iar el deschise ușa cu piciorul, intră în încăperea și închise ușa tot cu piciorul. Lampa de pe noptieră era aprinsă, dar lumina era slabă. El o puse pe picioare, apoi îi luă hainele și le așeză pe un scaun. Ea privi curioasă prin încăperea.

Mobila era foarte închisă la culoare, părea masivă și, în mod evident, veche. Dar, în afară de câteva piese de porțelan chinezesc, încăperea era relativ goală în comparație cu restul casei.

- Colecțiile lui Lord Halstrom nu se extindeau și în dormitoare?

- Colecțiile lui Lord Halstrom erau îndesate în fiecare cameră din casă. El se opri în spatele ei și o luă în brațe. Pur și simplu n-am suportat să dorm în mijlocul vitrinelor cu armuri japoneze și capete împăiate de animale exotice, astfel că am pus ca totul, cu excepția mobilei, să se mute în altă cameră. El chicoti. Abia dacă mai poți să deschizi ușa în camera aceea.

- Înțeleg, murmură ea, privirea alunecându-i spre pat.

Era mult prea mare pentru o persoană, dar minunat de spațios pentru două. Chiar dacă una dintre ele era nebună de dorință și entuziastă, iar cealaltă, abilă și experimentată.

El își trecu degetele peste partea din față a corsetului ei și îi murmură la ureche:

- La naiba, Elizabeth, porți prea multe haine!

Ea își descheie corsetul și îl aruncă în direcția scaunului.

- Asta nu părea să te deranjeze mai devreme.

- Asta nu m-a deranjat mai devreme.

El o întoarse cu fața spre el. O scrută din priviri cu o lăcomie evidentă în ochi, de parcă ea era ceva dulce, iar el fusese prea multă vreme privat de zahăr.

Elizabeth se simți absolut încântată.

Ea îi surprinse privirea, își duse mâinile la spate ca să-și descheie pantalonașii și îi lăsă să cadă. Apucă tivul cămășutei, o scoase peste cap, o ținu suspendată în sus câteva clipe cu două degete, cu aerul cel mai provocator de care era în stare, și o lăsă să alunece pe podea. Nu mai rămăsese niciodată goală în fața unui bărbat și se minuna că nu era deosebit de agitată. Se părea că era cuprinsă de pofte nestăpânite.

El o privi vreme îndelungată, apoi își deschise brațele, iar ea se cufundă în îmbrățișarea lui. Corpul lui era cald și puternic pe al ei. Sâni i se lipiră de pieptul lui, iar mădularul lui tot mai excitat se împinse în pântecul ei. Mâinile i se plimbară alene pe spatele

ei și coborâră peste fese, iar ea se cutremură sub atingerea lui și a dorinței care o învolbura.

O strânse mai tare, o ridică în brațe și o așeză pe pat. O studie și zâmbi, apoi se urcă în pat și se așeză lângă ea.

Nicholas îi cuprinse sânul în mână și se aplecă să îi ia sfârcul tare în gură, cu un aer blând și la fel de îmbietor precum coniacul. Febrilitatea împreunării lor de mai devreme se stinsese, fiind înlocuită de o plăcere încântătoare și plină de dor. Plăcere pură. El își îndreptă atenția spre celălalt sân, îi prinse cu grijă sfârcul între dinți și își trecu limba peste el. Ea gemu și închise ochii. El își alunecă mâna ușor printre sânii ei și peste pântec, într-o explorare lentă și delicată. O promisiune a pasiunii care urma să explodeze. Degetele lui desenară cercuri leneșe și coborâră tot mai jos.

Ea își arcui ușor spatele ca să-i grăbească atingerea tot mai jos. Degetele lui se jucară cu bucele dintre coapsele ei, iar picioarele ei se desfăcură. Ea își ținu respirația și așteptă. Existența ei se restrânse la acel moment, lumea însăși dispăru, iar ea nu mai cunosc decât atingerea mâinilor lui, căldura trupului lângă al ei. Mâna lui îi tachina și carnea de pe interiorul coapselor. Iar ea așteptă nemișcată. Pentru o clipă sau o eternitate.

În cele din urmă, își strecură mâna între picioarele ei și o mângâie. Un iureș de plăcere splendidă se dezlănțui la atingerea lui și îi copleși fiecare ungher al corpului. I se tăie răsuflarea, se arcui în sus și își dori mai mult. Degetele lui alunecară mai repede peste ea, iar ea se strădui să își tragă suflul sub greutatea încordării extraordinare care creștea din nou înăuntrul ei. Iar mai mult nu era suficient.

– Nicholas. Ea gemu, se agăță de el și îl trase mai aproape. Vreau...

– La fel și eu, murmură el, cu o voce aspră de nevoie.

Se mută ca să se așeze deasupra ei, apoi își croi încet drum în interiorul ei.

Pentru o clipă, nu se mișcă, iar ea se delectă cu simpla bucurie a împreunării lor, cu a fi una cu el. Apoi se retrase, măsurat și reținut, iar ea reuși să îi simtă fiecare centimetru înăuntrul ei. El alunecă din nou încet. Ea își înfășură picioarele în jurul lui, iar el se legănă înainte și înapoi, într-un ritm care se întetea în acord cu bătăile inimii ei. Îi întâmpină penetrările cu propriile arcuiri, cu îndrăzneală, nerăbdare și o nevoie febrilă, care se încorda tot mai aprig în centrul ființei ei.

Darul iubirii

Până când trupul ei se arcui în sus, din proprie voință, și fu trântită de val după val de eliberare și de plăcere neînchipuită. El se prăbuși istovit și epuizat. Inima îi bătea în piept pe inima ei, iar bătăile se potriveau și se împleteau perfect cu ale ei.

Ea avu sentimentul că nu mai putea să ignore faptul că a fi în brațele lui Nicholas, în brațele lui, chiar în viața lui era un lucru potrivit și adevărat.

Și se întrebă dacă se putea sătura de el vreodată.

Capitolul 12

Primele raze ale luminii de dimineață picurau pe ferestrele înalte din dormitorul lui Nicholas.

Elizabeth stătea întinsă cu picioarele peste piciorul lui, bărbia odihnindu-i-se în mâini pe pieptul lui, bătăile inimii lui tremurând sub vârful degetelor ei. Se simțea în același timp extrem de epuizată, încântător de satisfăcută și surprinzător de mulțumită. Nu se simțise niciodată atât de prețuită. Sau atât de iubită, chiar dacă iubirea nu avea nimic de-a face cu tot ce se întâmplase.

– Ar trebui să mă duc acasă, murmură ea.

– Da, poate că ar trebui.

El îi mângâie alene spatele dezgolit.

– Copiii o să se trezească peste ore bune, dar chiar și la ora asta târzie, sau mai bine zis la ora asta matinală, slujitorii sunt deja treji.

– Nu am vrea să-ți distrugem reputația.

– Mărturisesc că, totuși, cumpărarea acestei case s-ar putea dovedi foarte convenabilă.

– Locația, spuse el înțelept.

– Ar trebui să discutăm despre condițiile înțelegerii noastre.

– Nu este nimic de discutat.

– Aiurea, doar pentru că ți-am permis să mă seduci...

– *Mi-ai permis? Să te seduc?*

– Trebuie să recunoști că seducția ți-a aparținut categoric. Toată aiureala aia cu „o să încep cu rochia ta“.

– Nu ți s-a părut o aiureală. El chicoti și îi sărută vârful nasului. Într-adevăr, tind să cred că nu mi-ai permis atât de mult cât m-ai încurajat.

– Asta nu are nici o legătură, spuse ea pragmatic, ignorând faptul că trupul ei dezgolit era încă împletit cu al lui.

– Ba eu cred că are legătură. El îi sărută linia umărului. Cu asta, rosti el. Gura lui murmură la baza gâtului ei: Și sigur cu asta.

Ar fi fost ușor să îi permită să continue. Ar fi fost ușor să închidă ochii și să alunece înapoi într-o stare senzuală pură pe care el se pricepea de minune să i-o creeze. Își alungă din minte gândul că, la urma urmei, se putea să nu fie o simplă poftă, ci o dependență serioasă.

- Totuși, zise ea, îndepărtându-se de el și sprijinindu-se într-un cot, cum este evident că am început înțelegerea noastră, mă aștept să respecti condițiile mele.

El își trecu vârful degetului în jurul sfârcului ei, iar ei i se tăie răsufierea.

El îi zâmbi ștrengărește.

- Nu.

- Nu? Ea îi dădu mâna la o parte. Cum adică nu?

- Adică, draga mea Elizabeth, exact ce am spus. Nu am de gând să-ți respect condițiile.

- Trebuie. Ea zâmbi cu un aer de superioritate. Eu am început deja să-mi îndeplinesc partea de înțelegere. Iar tu ți-ai dat cuvântul.

- În nici un caz. El afișă același zâmbet superior. Am spus doar că o să acord atenția cuvenită propunerii tale. Ceea ce am și făcut.

- Da, dar dat fiind tot ce s-a petrecut între noi... Ea își ridică sprâncenele într-o încruntare și se gândi - într-adevăr, el nu fusese de acord cu nimic. Se ridică și se încruntă: M-ai păcălit!

- Nu am făcut nimic de acest fel.

Se întinse și își trecu degetele printre sânii ei.

Ea îi plesni mâna cu putere.

- M-ai făcut să cred că asta, făcu un semn nerăbdător spre pat, este începutul înțelegerii noastre.

El zâmbi larg.

- Nu este ceea ce îmi amintesc eu.

- M-ai făcut să ajung la concluzia că...

- Poate că te-am făcut să ajungi în nenumărate locuri în ultimele ore, dar nu la concluzia că ți-am acceptat condițiile. El clătină din cap. Dacă într-adevăr ai presupus asta, atunci te înșeli.

Ea se chinui să se ridice din pat, trase nervoasă cearșaful și se înfășură cu el.

- Bineînțeles că am presupus asta. Știi prea bine. Altfel, cu siguranță niciodată nu aș fi făcut...

El își arcui neîncrezător o sprânceană.

- Foarte bine, poate că aș fi făcut, spuse ea tăios. Dar nu cu același entuziasm!

El pufni.

- Nu aş fi putut să-ţi sting entuziasmul nici măcar cu o găleată de apă rece.

Ei i se tăie răsufierea, dar nu putea să îi conteste afirmaţia.

- Eşti un om foarte mârşav, Nicholas Collingsworth.

- Nu, nu sunt. El se ridică, îşi aranjă pernele, puse mâna sub ceaţă, se cufundă înapoi între perne şi o studie. Obişnuiam să fiu exagerat de sobru şi de serios, dar acum sunt absolut fermecător. Toată lumea spune asta.

- Atunci toată lumea se înşală.

- Nu se poate să se înşele toţi.

Zâmbi larg spre ea, arătând cu un zeu grec arogant, care tocmai îşi găsisse satisfacţia cu un sat întreg de fete slabe de inger. Desigur, avea un corp demn de a fi sculptat în marmură, dar în clipa aceea, o frunză de smochin aşezată strategic nu ar fi fost nelalocul ei. Bărbatul nu avea absolut nici o ruşine.

- În cazul ăsta, se înşală. Ea îşi strânse cearşaful cu o mână şi pe cealaltă şi-o puse la ochi. Acoperă-te şi tu.

- Nu văd de ce. Este cam cald aici, iar eu mă simt foarte bine exact aşa cum sunt.

- Ei bine, eu mă simt extrem de *incomod* cu felul în care eşti.

- Nu păreai să te simţi extrem de incomod azi-noapte, spuse el cu blândeţe. Sau în dimineaţa asta. Sau acum doar câteva clipe, dacă tot veni vorba.

- Nu contează, mă simt acum. Ea scrâşni din dinţi. Nu sunt obișnuită să port discuţii serioase cu un bărbat dezbrăcat.

- Ce fel de discuţii eşti obișnuită să porţi cu bărbaţii dezbrăcaţi?

- Nicholas!

El chicoti, iar ea auzi foşnetul aşternuturilor.

- Eşti decent?

- Aceasta e o întrebare la care este extrem de greu de răspuns. Mă consider o persoană destul de morală, deşi o să recunosc că a existat în trecut, din când în când, câte o chestiune de afaceri în care scrupulele mele nu au fost chiar întru totul...

- La naiba, Nicholas, nu te întreb dacă eşti un membru de seamă al societăţii! Vreau să ştiu dacă ți-ai acoperit acele părţi care ar trebui acoperite.

- Ştiam exact ce întreb, însă am crezut de cuviinţă că trebuie să profit de ocazie, dată fiind relaţia noastră, să te pun la curent cu unele aspecte ale caracterului meu.

- Da, da, ești un sfânt, spuse ea nerăbdătoare.

- Am punctele mele forte. Acum poți să-ți iei mâna de la ochi dacă vrei.

Ea lăsă mâna în jos și se încruntă.

El o studie calm.

- Unul dintre așa-zisele mele puncte forte menționate e că mă consider un om de onoare. Ba, mai mult, sunt un om care știe ce vrea și nu mă las până ce nu obțin ceea ce vreau. Iar hotărârea este un alt punct forte.

- Eu nu l-aș numi un punct forte, ci punctul cel mai enervant. Cu toate astea, o să recunosc că, în anumite cercuri, hotărârea este considerată un atu. Foarte bine atunci. Ea miji ochii. Ce vrei?

- Pe tine.

- Atunci ai obținut deja succesul. M-ai avut. De fapt, chiar de mai multe ori.

El clătină din cap.

- Nu este de ajuns.

- Ți-am propus să continuăm...

- Nu o să vin în patul tău la două și jumătate după-amiaza, odată cu verificarea conturilor tale până la Crăciun, pentru ca, mai apoi, să dispar din viața ta. El ridică din umeri. Vreau mai mult decât atât.

Ea se uită lung la el.

- Dar asta e oferta mea și este tot ce sunt dispusă să ofer.

- Atunci trebuie să te mai gândești.

Ea pufni.

- Nu cred.

- Te vreau pe tine, Elizabeth. Privirea lui rămase fixată într-a ei. Întotdeauna și pentru tot restul zilelor mele. Vreau inima ta, dragostea ta și vreau să fii soția mea.

Ei i se tăie răsufierea și spuse primul lucru care îi veni în cap.

- Nu.

- Cum adică nu?

- Adică nu. În nici un caz. Ți-am mai spus că nu mă interesează căsătoria.

- Eu nu-ți propun căsătoria, în general. Îți propun căsătoria cu mine.

- Nu contează. Nu am de gând să-mi pun viața în mâinile altcuiva, cu atât mai puțin în mâinile tale. Îmi place să-mi controlez propria existență.

- O să te măriți cu mine, Elizabeth.

- Ai auzit vreun cuvânt din tot ce am spus?

- Pe fiecare în parte.

- Cu toate astea, ignori ce vreau eu în favoarea a ceea ce vrei tu. Se poate să fii cel mai arogant om pe care l-am cunoscut vreodată și cel mai încrezut.

El schiță un zâmbet malițios.

- Încă unul dintre punctele mele forte.

- Încă unul dintre motivele pentru care aş putea să te împuşc în somn, i-o întoarse ea.

Era revoltător și enervant, dar dintr-odată ea înțelese că lui îi plăcea foarte mult acel război al voințelor care începuse încă de la prima lor conversație. Și fu șocată să-și dea seama că și ei îi plăcea foarte tare. Pur și simplu, Nicholas Collingsworth îi făcea sângele să i se involbureze, inima să-i bată nebunește și îi pompa pasiune prin vene. În pat și în afara lui. O mare pasiune, poate? Merita să se gândească mai mult la asta, dar acum avea probleme mai apăsătoare de care trebuia să se ocupe.

Se uită lung la el un moment, apoi izbucni în râs.

- Ești mult prea sigur de tine, Nicholas. Dar de data asta, o să fii dezamăgit.

- Ți-am spus că am obținut mereu ce mi-am dorit și nu o să dau greș acum. Ascultă bine ce-ți zic, Elizabeth, o să te măriți cu mine!

El schiță zâmbetul acela înfumurat, mulțumit de sine, iar de data asta ea nu își dori să-l plesnească. Ar fi fost mult prea ușor și probabil că i-ar fi plăcut. Dar avea să găsească un mod prin care să i-l șteargă de pe buze.

- Mai vedem noi. Poate că singurul mod de a continua jocul lui era să o facă după regulile lui. Se simți cuprinsă de un sentiment copleșitor de calm și certitudine. Foarte bine, se gândi ea. Când ea îi oferă un zâmbet galeș, cu subînțeles, pentru o clipă, încrederea din ochii lui șovăi. Ea adoptă un aer pragmatic, se îndepărtă și își ridică lenjeria de pe podea. Acum ajută-mă să mă îmbrac. Nu mă descurc singură și ar fi mai mult decât nepotrivit să apelez la una dintre angajatele tale. Și sigur nu pot să mă întorc acasă purtând doar un cearșaf și cu hainele în mână.

În spatele ei, îl auzi cum se ridică din pat cu un foșnet al așternuturilor care, spera ea, lăsa de înțeles că își acoperea minunata, dar atât de dezarmanta goliciune.

- Nu sunt camerista unei doamne, spuse el cu o notă evidentă de indignare. Habar n-am ce să fac.

- Ai reușit să scoți totul. Ea își îmbracă pantalonășii și se încheie la nasturi, apoi își trase cămășuța peste cap. Pur și simplu inversezi procesul.

Se întoarse spre el, recunoscătoare să vadă că își pusese pantalonii. Niciodată nu remarcase cât de ispititor era un bărbat îmbrăcat doar în pantaloni. Și, chiar dacă Nicholas arăta ca un zeu grec când era complet gol, era și mai atrăgător parțial îmbrăcat. I se ivi în minte imaginea unui pirat dintr-un roman romantic.

El ridică brusc corsetul de pe podea și se uită pierdut la el.

- Nu cred că pot.

- Serios, Nicholas. Ea îi smulse corsetul din mâini, îl înfășură în jurul mijlocului, apoi îl încheie în față, după care îl ținu strâns de o parte și de alta și aruncă o privire peste umăr. Trebuie doar să strângi panglicile la spate.

El luă panglicile și trase șovăitor, mormăind tot timpul.

- Nu pot să cred că ai prefera mai degrabă să fii amanta, nu soția mea.

- Mai strâns. Chiar trebuie să intru din nou în rochie, să știi. Oh, și n-am de gând să fiu amanta ta!

- Atunci ce o să fii?

El trase mai tare de panglici.

Ei i se tăie răsuflarea.

- Nu știu, dar o amantă primește de obicei un fel de recompensă, sprijin financiar sau ceva de genul ăsta. Iar eu nu vreau nimic de la tine.

- În afară de faptul că ar trebui să dispar din viața ta după Crăciun, de parcă n-aș fi fost niciodată aici, spuse el în barbă.

Fu străfulgerată de o senzație ascuțită și dureroasă care nu avea nici o legătură cu corsetul. Vină, poate? Îndoială? Regret?

- Strângi prea tare de panglici.

- Acum un minut nu strângeam suficient de tare, mormăi el.

- Nu pot să cred că nu ai mai ajutat niciodată o femeie să-și îmbrace corsetul. Toate pleacă acasă cu lenjeria în mână?

- Da, răspunse el tăios și scoase un geamăt scurt. Dacă refuzi să fi soția mea și nu vrei să-mi fii amantă, cum îți vezi tu poziția în viața mea?

- Nu știu. Ea încercă să-și reprime un zâmbet. Poate prietena ta?

- Prietena mea foarte bună.

El îi strânse panglicile suficient de bine.

- Dacă vrei.

– Prietena mea foarte bună și specială.

Nicholas o sărută pe umăr, iar ea se cutremură. Avea întotdeauna acel efect asupra ei?

– Încetează! Ea îl dădu la o parte și se îndepărtă. Își găsi ciorapii și pantofii, apoi și-i puse, observând că nu-și amintea să-i fi dat jos. Totuși, dacă asta preferi, spuse ea cercetând camera în căutarea rochiei, o să fiu fericită să fiu prietena ta foarte bună și specială.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Elizabeth! El își încrucișă brațele la piept și se uită urât. Vorbești de parcă ai fi prietena invizibilă de joacă a unui copil mic.

– Ceea ce este bine, din moment ce te porți ca un copil mic care insistă să facă exact cum vrea el. Sunt obișnuită să mă ocup de copii mici, să știi, și nu o să permit asta. Își găsi rochia, și-o aranjă pe podea, păși în ea, apoi și-o trase peste brațe. Închide-mă la spate, te rog.

El se chinui cu găicile.

– Este imposibil. Sunt sute. Pot să le desfac, dar să le închei la loc este cu totul altceva. Degetele mele sunt mult prea mari pentru asta.

– Mie mi s-a părut că degetele tale sunt extrem de îndemânatice, murmură ea.

El se opri, apoi continuă într-o liniște enervantă.

– Gata, spuse el în cele din urmă. Ar trebui să fie în regulă.

– Eforturile tale sunt de apreciat. Se întoarse spre el și îi zâmbi amabil. Acum, dacă nu ai de gând să-mi respecti condițiile, îmi retrag propunerea. Poți să îți iei cu totul gândul de la ea. Ea își flutură mâna spre el, de parcă putea să șteargă ca prin minune orice amintire. Uită de toate!

El îi aruncă o privire încruntată.

– Bănuiesc că ar trebui să uit și ultimele ore, nu?

– Ar fi cel mai bine. Ea încuviință hotărâtă din cap, chiar în timp ce își dădu seama că nu putea să își scoată niciodată din minte ultimele ore, nici dacă era să trăiască o sută de ani. Deși le poți prețui ca pe o amintire dragă, dacă vrei. Știu că eu am avut o seară încântătoare.

– O seară încântătoare? întrebă el în silă. Asta a fost? O seară încântătoare?

Ea încuviință din cap.

– Absolut încântătoare.

– Cum vrei tu, Elizabeth. El își încrucișă brațele la piept și o studie. Dacă tu îți retragi propunerea, o retrag și eu pe a mea.

-Și care ar fi propunerea asta? spuse ea ușor. Dacă te referi la cererea în căsătorie, atunci cred că aș fi dispusă să-mi regândesc propunerea.

- Oh, nu, draga mea, cererea mea în căsătorie rămâne în picioare.

- Atunci...

- Vorbesc despre oferta mea inițială, aceea de a-ți administra conturile până la Crăciun pentru ca mai apoi să le transfer în mâinile tale capabile.

Ea îl privi neîncrezătoare, deși ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție.

- Nu ai îndrăzni.

- Ba sigur aș îndrăzni. El clătină din cap cu un fals regret. În timp ce am revizuit situația, am decis să-mi asum pe deplin responsabilitățile puse în mâinile mele de regretatul tău soț. Începând de azi, draga mea Lady Langley, o să mă ocup de fiecare aspect al finanțelor tale. De fiecare cheltuială, fiecare bănuț, fiecare șiling, fiecare liră.

Îi întindea o capcană, așteptându-se ca ea să muște furioasă din momeală. Ei bine, avea să îi facă pe plac. Trase adânc aer în piept și își alese cuvintele cu grijă.

- Trebuie să presupun că, dacă accept să mă mărit cu tine, finanțele îmi vor fi din nou transferate?

- Chiar tragi foarte repede concluzii, dar, în cazul de față, ai dreptate. Firește, la fel ca soțul tău, m-aș aștepta să am un cuvânt de spus și, legal vorbind, bunurile tale ar fi ale mele. În orice caz, ai dovedit că ești mai mult decât capabilă...

- Genială, spuse ea hotărâtă.

El o ignoră.

- ... în ceea ce privește finanțele.

- Atunci aș continua ca până acum? Să gestionez moșia, investițiile și moștenirea băieților?

- Nu chiar. El își prinse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cameră. Ar fi fost absolut impunător dacă nu avea pieptul dezgolit și nu era în picioarele goale. Până la întoarcerea mea în Londra, nu m-am gândit niciodată serios la ce îmi doresc într-o căsnicie. Recunosc, ideea în sine de căsătorie nu mi-a trecut decât vag prin minte, dar acum înțeleg că nu-mi doresc ca o asemenea uniune să fie o dictatură, ci mai degrabă un parteneriat.

Ea ridică o sprânceană.

- Oh?

- Ești competentă și capabilă, deșteaptă și amuzantă. Și o mare provocare, ceea ce consider că este atât stimulant, cât și interesant. Pe scurt, ai tot ce mi-aș dori de la un partener, și aș vrea să fiu partenerul tău, Elizabeth. În finanțe și în viață.

- Parteneri egali?

- Nu fi absurdă! El o luă peste picior. Sunt bărbat, la urma urmei. În ciuda epocii luminate în care trăim, chiar având o femeie pe tronul Angliei, nimeni sănătos la minte nu ar propune să fie partener egal cu o soție. Mă gândesc mai mult la, zise el șovăind o clipă, un parteneriat în proporții de șaptezeci, respectiv treizeci la sută.

- Și eu aș fi partenerul cu treizeci la sută, spuse ea crispată.

El încuviință din cap.

- Este o ofertă excelentă.

- Poate în afacerile cu nave cu aburi sau alte investiții, dar mie nu mi se pare deosebit de avantajos. Ea clătină din cap. Momentan, mă aflu sută la sută în controlul finanțelor și al vieții mele. Deciziile mele sunt doar ale mele și nu depind de aprobarea altcuiva.

- Nu este întru totul adevărat, căci eu o să-ți controlez finanțele.

- Și recunosc că o să fie atât incomod, cât și foarte enervant. Totuși, restul vieții mele încă este în întregime în mâinile mele.

- Nu o să fiu absurd în privința cheltuielilor tale.

- Câtă mărinimie din partea ta!

- Cu toate astea, o să trag linie în privința cheltuielilor frivole.

- Sunt convinsă de asta. Ea se strădui să rămână calmă. Asta se numește șantaj, Nicholas.

- Șantaj e un cuvânt urât, dar da, cred că este.

- Nu îmi dai de ales.

- Mă gândeam eu că așa o să ți se pară. El zâmbi larg. Îți jur că o să te fac fericită, Elizabeth! În fiecare zi, pentru tot restul vieții tale.

- Nu, Nicholas, m-ai înnebuni în fiecare zi pentru tot restul vieții mele și ar trebui să fac față acestei situații. Ea porni spre ușă. Acum, dacă ai bunătațea de a mă conduce până la parter, cu siguranță pot să mă duc singură acasă.

- Elizabeth?

Pentru prima dată, în glasul lui se simțea nesiguranța.

Ea îl ignoră, traversă coridorul până la scări și nu încetini pasul până ce nu ajunse la ușa de la intrare. Pelerina și mănușile ei erau așezate discret și la îndemână pe o băncuță aflată lângă ușă. Edwards chiar era eficient.

- Atunci să mă apuc de aranjamente? întrebă Nicholas, în timp ce o ajută cu pelerina. Pentru nuntă?

Ea pufni.

- Nu fi ridicol!

- Desigur. Probabil că tu ar trebui să te ocupi de asta. Habar nu am câte probleme apar în organizarea unei nunți.

- Chiar nici o problemă, din moment ce n-am nici o intenție să mă mărit cu tine, spuse ea cu răceală.

- Dar ai spus că nu ți-am dat de ales.

- Acum cine trage concluzii pripite?

El o privi cu o neîncredere desăvârșită.

- Ai prefera mai degrabă să renunți total la controlul asupra finanțelor tale decât să te căsătorești cu mine? Îți displac atât de mult?

- Nu-mi displaci deloc. Ea îl luă de gât și îl cuprinse strâns în brațe. De fapt, cred că țin oarecum la tine. Și sunt mai mult decât dispusă să fiu prietena ta foarte specială.

El coborî privirea spre ea și își înfășură brațele în jurul ei.

- Atunci de ce nu te măriți cu mine?

- Femeile se căsătoresc pentru siguranță, din motive sociale și financiare. Eu am deja toate astea. Cât despre căsătoria în sine, adăugă ea zâmbind, am încredere în ea ca instituție și nu am încredere în tine.

El se încruntă.

- De ce nu?

- Ah, Nicholas! Ea își trecu buzele peste ale lui. Aproape că mi-ai frânt inima acum zece ani și nu o să mai permit să se întâmple așa ceva. Ea se retrase din îmbrățișarea lui și își puse mânușile. Cu toate astea, chiar ar trebui să-ți mulțumesc.

- Pentru ce? întrebă el bănuitor.

- Indiferent cât de mult aș ține la independența mea și chiar dacă mi-a plăcut să-mi administrez propriile finanțe, nu a fost ușor. Îi trimise cel mai încântător zâmbet de care era în stare. O să-ți trimit registrele și dosarele contabile chiar în dimineața asta, precum și toate facturile și alte documente de îndată ce le primesc.

- Nu este nevoie...

- Ba este mare nevoie, mai ales că, până la urmă, nu o să împărțim patul.

Ea aruncă o privire spre picioarele lui goale și ridică încet privirea într-o examinare galeșă a diferitelor lui atribute, exact cum o scrutase

el cu o seară în urmă, până când îi întâlnește privirea. În mod clar, nu se simțea în largul lui ca subiect al unei asemenea analize.

Ea scoase un oftat exagerat.

– Mare păcat, dar bănuiesc că nu se poate altfel, deși mărturisesc că niciodată nu o să mă mai pot gândi la ora două și jumătate fără un sentiment plăcut de...

– Elizabeth! strigă el și făcu șocat ochii mari.

– ... de afecțiune, Nicholas. Ea îl privi cu un aer inocent. Urma pur și simplu să spun afecțiune. Tipul de afecțiune pe care îl simți pentru un prieten. Un prieten foarte special.

Ea flutură din gene ispititor.

– Elizabeth!

– Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că o să fie o mare ușurare să nu mai am în grijă conturi, arendași, culturi și orice altceva. S-ar putea să-mi placă să redevin o doamnă cu preocupări mai tihnite. Într-adevăr, s-ar putea chiar să revin la unele abordări mai frivole.

Ea deschise ușa.

– Ce vrei să spui? întrebă el încet.

– Asta pare să fie o problemă permanentă între noi. Nici unul dintre noi nu înțelege foarte bine ce spune celălalt. Am crezut că am vorbit clar, dar poate că mă înșel. Ea ieși pe ușa deschisă și se uită înapoi spre el. Dragă Nicholas, cum probabil este mai mult decât imposibil să te înving la jocul ăsta care se pare că-ți place atât de mult, o să mă alătur.

– Poftim?

Fruntea lui se încruntă confuză.

– Și o să mă distrez de minune în tot timpul ăsta.

Ea îi trimise un zâmbet luminos și îi închise hotărâtă ușa în nas. Și încercă să nu râdă prea tare.

Elizabeth coborî treptele și traversă iute aleea care ducea spre ușa de la casa ei. Nimeni nu era treaz la ora aceea, dar, chiar dacă era, nu îi păsa în mod special de reputația ei în acea clipă.

Răsturnase situația în jocul cu Nicholas Collingsworth. Cu siguranță, el deținea controlul asupra finanțelor ei, dar, în realitate, ea nu putea să facă prea multe lucruri ca să prevină acest lucru. Și poate că el îi oferise chiar arma pe care să o folosească împotriva lui.

În timp ce registrele ei erau minuțioase, și fiecare tranzacție era trecută pe hârtie, ea ținea un cont în minte pentru fiecare bănuț pe care îl cheltuia. Nu se îndoise niciodată de propria inteligență, dar

era un dar pe care nu-l bănuise până când nu începuse să-și gestioneze singură propriile afaceri și care îi fusese de folos până acum. Iar acum știa exact ce avea disponibil cu scopul unic de a-l convinge pe Nicholas să abandoneze ideea căsătoriei, cel puțin ideea căsătoriei cu ea. Parteneriat. Ha!

La apropierea ei, ușa se deschise și intră în casă. Deși se mai întorsese târziu acasă cu alte ocazii, nu fusese niciodată plecată toată noaptea. Totuși, majordomul ei nici măcar nu își arcui o sprânceană la apariția ei matinală. Hammond era excepțional de bine instruit. Ea murmură un salut, îi întinse pelerina și mănușile și porni pe scări.

Nicholas, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să înțeleagă de ce nu era interesată de căsătorie. El ținea la independența lui, își urmase întotdeauna propria cale. De ce ea nu trebuia să țină la a ei? Pur și simplu pentru că era femeie? Aiurea! O femeie conducea țara. De ce nu putea o femeie să-și gestioneze propria viață?

Cu siguranță, se putea ca Elizabeth să fie dispusă să renunțe la condiția de a nu-l mai vedea după Crăciun. După noaptea trecută, era mai degrabă încântată de ideea de a-și continua înțelegerea și în viitor.

„Vreau inima ta, iubirea ta și vreau să fi soția mea.”

Încetini pasul. Își dorea iubirea ei? Chiar vorbea serios sau doar credea că putea să o facă să-și schimbe părerea? Iubirea era o chestiune cu totul separată de căsătorie.

Își petrecuse zece ani crezând cu tărie că nu îl iubise pe Nicholas. Chiar și acum refuza să se gândească la posibilitatea că se înșelase. Dacă se înșelase în privința iubirii pentru Nicholas, poate că o făcuse și în privința iubirii pentru Charles. Și dacă greșise când nu îl urmase pe Nicholas, în ciuda spuselor lui, iar căsătoria ei fusese o greșeală?

Se căsătorise cu bărbatul greșit? Se căsătorise cu bărbatul care poate ar fi trebuit să nu fi fost niciodată mai mult decât un prieten drag, în timp ce permisesese ca marea pasiune a vieții ei să-i alunece printre degete?

Nu, sigur că nu. Alungă gândul acela. Era o idee absurdă. Dumnezeu, ar fi însemnat că mare parte din viața ei se bazase pe o minciună! O minciună plăcută, comodă, dar totuși o minciună. Și pe care nu putea să o accepte niciodată.

Tocmai de aceea era dispusă să împartă patul lui Nicholas o perioadă, dar nu și viața lui. Niciodată viața lui. Cel mai bine pentru toți

cei implicați și mult mai ușor era dacă decideau să aibă o legătură pasională, să-și satisfacă dorințele, ca apoi să-și vadă fiecare de drumul lui. Dorință înflăcărată, plăcerea nestăpănită și nimic mai mult.

Elizabeth nu îl iubise pe Nicholas atunci și refuza să îl iubească acum. A-l fi iubit ridica o întrebare: îl iubea din nou?

Sau și mai rău.

Dacă încă îl iubea.

Capitolul 13

- Ai vorbit cu sora ta în ultima vreme? întrebă Nick, cu o privire hotărâtă și ațintită spre facturile și chitanțele îngrămădite pe biroul din fața lui.

- Poftim? Nici un „bună ziua, Jonathon”? Nici „Sărbători ferice, Excelență”? Nici „Mulțumesc că ai renunțat la propriile preocupări și ai venit în grabă aici ca răspuns la mesajul meu urgent”?

- Bună ziua, Jonathon. Sărbători ferice, Excelență. Mulțumesc că ai renunțat la propriile preocupări și ai venit în grabă aici ca răspuns la mesajul meu urgent.

Nick ridică privirea.

- Ai vorbit cu sora ta?

- Cu sora mea? Sora care locuiește alături? Jonathon zâmbi larg și se sprijini de tocul ușii. Bănuiesc că există o poveste interesantă în spatele cumpărării acestei case și al scopului din spatele achiziției.

- Este o locație bună și reprezintă o investiție bună, murmură Nick.

- Da, mă gândeam eu.

Nick îl ignoră.

- Se pare sora ta mă evită în speranța că o să dispar de pe fața pământului. Cu toate astea, dacă ai vorbit...

- Nu am văzut-o pe Lizzie de la petrecerea unchiului tău, iar asta - Jonathon se opri o secundă - a fost acum patru zile.

O expresie ciudată de uluire se desenează pe fața lui Jonathon.

În ciuda dispoziției proaste, Nick zâmbi larg. Bănuia că aceeași expresie se ivise și pe chipul lui când trecuse pragul acelei încăperi.

- Este mai degrabă impresionant, nu-i așa?

- Impresionant nu este chiar cuvântul pe care l-aș folosi.

Jonathon își îndreaptă spatele și se uită lung.

- Cred că inițial trebuia să fie o bibliotecă. Nick aruncă o privire în jur. Are rafturi și o cantitate rezonabilă de cărți.

- Aproape că îmi pare rău de cărți. Mă refer la numărul lor.

Jonathon păși prudent în cameră, pe sub un arc format din su-lițele încrucișate ale două statui nubiene imense.

Biblioteca lui Lord Halstrom era la fel de înghesuită ca orice altă încăpere din casă, poate chiar mai mult. Într-adevăr, camera părea să fi devenit un depozit pentru tot felul de obiecte bizare vechi, pe care bătrânul gentleman nu reușise să le îndese în altă cameră.

Jonathon își croi drum spre Nick, ocolind o armilară mare montată pe o coloană de marmură și câteva vase antice, până ce ajunse la un fotoliu aproape la fel de vechi, așezat în fața biroului lui Nick. Jonathon se așază cu grijă și observă o farfurie cu tarte de fructe pe ceva ce părea să folosească drept masă, dar care semăna suspect de mult cu piciorul uscat al unui elefant.

– Pot?

– Te rog! Ia-le pe toate dacă vrei.

– Aș vrea, dar ar fi nepoliticos. Jonathon alese o tartă. Îmi plac tartele.

– Se pare că este obicei de familie, murmură Nick.

Jonathon luă o îmbucătură mare, iar încântarea îi făcu ochii mari.

– Nimic mai inspirat ca o tartă bună ca omul să facă pace cu lumea, iar acestea sunt absolut minunate. Bucătăreasa ta trebuie lăudată.

– Bucătăreasa mea nu are nici o legătură cu ele. Sora ta mi le-a trimis.

– Lizzie? Jonathon privi bănuitor tarta. Sunt otrăvite?

– O să vedem, nu-i așa? spuse Nick crispat.

– Moarte prin tarte? Jonathon studie tarta, apoi ridică din umeri și mai luă o îmbucătură. Cred că nu este un mod așa de rău de a părăsi lumea. Cu zahăr pe buze și gust de cireșe pe limbă. Chiar frumos din partea lui Lizzie, mai ales că te ignoră.

– Este un mesaj. Nick făcu ochii mici spre tarte, de parcă ar fi fost cu adevărat letale. A început cu prune cu zahăr. A continuat cu cremă de zahăr ars. Ieri caramelle și acum tarte.

– Ce încearcă să spună?

Jonathon băgă iute restul de tartă în gură.

– Încearcă să-mi arate ce ratez.

– Ei bine, nu trebuie să ratezi nimic, spuse Jonathon, și mai luă o prăjitură. Sunt o mulțime de tarte.

– Nu tartele sunt problema. Astea sunt problema. Nick flutură nerăbdător hârtiile din fața lui. Chitanțele administrate de sora

ta în ultimele zile. Cumpărături extravagante, stupide în cea mai mare parte.

- Nu fi absurd! Jonathon pufni. Chiar dacă nu este deosebit de cumpătată, nu știu să fi fost vreodată extravagantă sau stupidă la capitolul cumpărături.

- Acum este. Uită-te la astea! Nick scotoci prin chitanțe. Facturi de la bijutieri, modiste, croitorese, anticari, producători de dulapuri. Căută prin hârtii. Se pare că a comandat o garderobă complet nouă. Ridică o hârtie și o flutură în aer. De asemenea, a comandat două trăsuri noi. Două!

- Poate că avea nevoie de două trăsuri noi? spuse Jonathon ca să îi vină în ajutor.

Nick pufni.

- Una poate, dar nu două.

- Cât de ciudat și de neobișnuit pentru ea! Nici când trăia Charles nu a fost niciodată necumpătată. Și din momentul în care a început să-și gestioneze propriile fonduri... El se opri și își studie prietenul. Încă o face, nu-i așa?

- Nu chiar.

- Atunci sunt confuz. Jonathon se încruntă. Înțelesesem că ai fost de acord doar să-i supraveghezi conturile.

- Da, dar asta nu a mers așa de bine cum mă așteptam.

Privirea lui Jonathon alunecă de la Nick la tarta pe care o avea în mână și spre hârtiile de pe birou.

- Înțeleg că și asta este un mesaj.

- Mai mult ca sigur.

- Îl înțelegi și pe acesta la fel de bine ca pe cel transmis prin tarte?

- Mă tem că da. Nick scoase un oftat lung și frustrat. Sora ta încearcă să mă convingă că nu este femeia care am crezut că este.

- Și face asta adâncindu-se serios în datorii? Cât de inteligent din partea ei! murmură Jonathon.

- Este inteligent. Chiar diabolic. Nick se lăsă pe spate în scaun și se uită la hârtiile din fața lui. Indiferent cât a risipit până acum, nu este mai mult decât își poate permite să cheltuiască, chiar dacă mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama de asta. Într-adevăr, finanțele ei sunt atât de stabile, încât poate să continue așa luni întregi, fără consecințe grave.

- Atât de mult timp?

- Poate chiar un an, spuse Nick sumbru.

- Și toate astea în efortul de a-ți dovedi că nu este femeia care ai crezut că este?

- Exact. Nick răsufală frustrat. Că nu este genul de femeie cu care vreau să mă căsătoresc.

Jonathon miși ochii.

- Vrei să te căsătorești cu ea?

- Da.

- De ce?

- De ce? Nick își strânse sprâncenele într-o încruntare. Nu știu, pentru că vreau. Clătină din cap. Este inteligentă și amuzantă. Fiecare discuție cu ea este fie un schimb de la egal la egal, fie o luptă a voințelor, iar absolut toate sunt dintre cele mai provocatoare. Afurisita îmi face să mi se involbureze sângele în vene. I-ai auzit comentariile de la cina despre Scrooge?

Jonathon încuviință din cap.

- Elizabeth este singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată și despre care simt că este sufletul meu pereche. Ca și cum am fi amândoi nu exact la fel, Dumnezeu, ci mai degrabă perfecți unul pentru altul. Două mecanisme diferite care se împletesc ca să formeze o uniune fără cusur.

- Fără cusur?

Jonathon arcui o sprânceană.

- Poate că fără cusur nu este expresia potrivită, dar, Nick se gândi un moment, *perfecte*.

- Înțeleg, spuse Jonathon încet. Cu toate astea, în multe feluri, ea este exact aceeași persoană de acum zece ani. Pur și simplu nu-și mai ascunde adevărata fire.

Nick se jucă absent cu penița.

- Da, știu.

- Desigur, tu i-ai cunoscut adevărata fire încă de atunci.

- Bănuiesc că da.

- Și încă o mai iubești.

- Desigur, încă o iubesc. Nu am încetat niciodată să o iubesc. Privirea lui se îndreptă brusc spre Jonathon. Eu nu ți-am spus niciodată un cuvânt despre iubirea pe care o port surorii tale.

- Sunt extraordinar de perspicace.

- Nu prea. Nick pufni. De ce ai spus asta?

- Am văzut privirea ta în prima zi când a intrat peste noi. În plus, Jonathon ridică din umeri, cu zece ani în urmă, ai îndepărtat-o

pe Lizzie într-o manieră prin care te-ai asigurat că se căsătorește cu Charles.

- De unde...

Jonathon ignoră din nou întrebarea.

- Nu contează de unde știu. Este de ajuns să spun că știu. El întâlnește privirea lui Nick. Trebuia să-mi fi dat seama cu mult timp în urmă, dar este nevoie de multă dragoste ca să-ți sacrifici propriile dorințe pentru binele altcuiva.

- Asta am făcut eu? Așa părea la vremea aceea, dar acum nu mai sunt sigur. Nick clătină din cap și se lăsă pe spate în scaun. Am încercat, de-a lungul anilor, să nu mă mai gândesc deloc la Elizabeth și, în mare parte, am reușit, dar când nu reușeam să o gonesc din mintea mea, mă întrebam dacă am renunțat la ea pentru că era cel mai bine pentru ea sau pentru că era cel mai ușor pentru mine. Poate că nu a fost atât dragoste pe cât a fost acțiunea egoistă a unui tânăr prost. Nick zâmbi încordat. Nu mai pare la fel de nobil ca în urmă cu o secundă, nu-i așa?

- Ceea ce pare este că, odată cu trecerea anilor, ai dat acțiunilor tale un motiv pe care nu l-ai avut atunci. Poate că orice urmă de regret dispare când crezi că o greșală este mai degrabă rezultatul unor intenții neinspirate decât ale unora bune. La urma urmei, zise Jonathon îndreptând tarta pe jumătate mâncată spre Nick, dacă ai renunțat la Lizzie din motive egoiste, atunci merita să o pierzi.

Nick se uită lung o clipă, apoi chicoti.

- Încurcată logică, dar cred că are un oarecare sens.

- Mulțumesc. Jonathon dădu să mai muște o dată din tartă, după care se gândi mai bine și aruncă restul înapoi pe platou. Cum pare să fie o după-amiază a mărturisirilor, permite-mi să fac și eu una. La vremea aceea, și eu am crezut că acțiunile tale au fost corecte. Am crezut că lucrul cel mai bun pentru sora mea era să se mărite cu Charles.

- Și acum?

- Acum știu cât de mult nu știu. Este înfricoșător să recunosc asta și probabil e un semn de maturitate, fiindcă obișnuiam să cred că știu totul. Jonathon oftă. Lizzie a părut mereu mulțumită de Charles, apoi și el a părut mulțumit de ea, dar știm că nu a fost întru totul așa. Acum mă întreb dacă nu ar fi fost mai fericită cu tine.

- Poate că ne-am fi potrivit mai bine atunci decât acum, murmură Nick, ignorând senzația ascuțită de regret care îl luase cu asalt din clipa în care ea revenise valvârtej în viața lui. Cu toate acestea,

regretul avea părțile lui bune. Îi hrănea hotărârea de a o recăștiga. Nu mă face să renunț, nici vorbă, dar acum mă tem că o să ne înnebunim unul pe celălalt.

- Ah, dar ce nebunie măreață o să fie!

- O nebunie măreață. Nick zâmbi larg. Îmi place mult cum sună.

- Bine. Jonathon încuviință din cap ferm. Atunci care este planul tău?

- Planul meu?

- Sigur ai un plan.

- Nu am nici un plan.

- Oh, chiar ar trebui să ai un plan!

- Da, cred că ar trebui.

Ce Dumnezeu se întâmplase cu el? Sigur că trebuia să aibă un plan. Nu intrase niciodată în nici un fel de negocieri fără un plan. Și cu siguranță nu permisesese nimănui să aibă avantajul situației, așa cum îl avea Elizabeth, la nesfârșit. Tocmai când credea că o avea exact acolo unde și-o dorea, ea răsturna situația.

- Ai putea să-i blochezi creditul, să-i închizi conturile...

- Chiar nu este necesar. După cum am spus, ar putea să continue în stilul ăsta mult timp, fără să reprezinte o amenințare serioasă pentru finanțele ei. Nick ridică din umeri. Să-i închid conturilor nu ar face decât să o enerveze.

Jonathon zâmbi malițios.

- Și de a-i atrage atenția. Atunci nu o să mai poată să te ignore.

Nick își arcui o sprânceană.

- Ești foarte bun la asta.

Jonathon ridică un umăr cu modestie.

- Este sora mea. O provoc aproape din ziua în care s-a născut.

Nick râse.

- Foarte bine atunci, o să-i atrag atenția prin reducerea fondurilor. Poate că o să îi dau o alocație acum, când vine Crăciunul.

- Îți poți permite să fii milostiv.

- Totuși, simplul fapt de a-i atrage atenția nu pare să fie un plan.

Nick bătu darabana în masă.

- Problema cu Lizzie este că și-a petrecut atâția ani nefind cine era cu adevărat, încât acum îi place foarte mult să fie exact cine este.

- De aici dorința ei de a-și păstra independența.

- Exact. Jonathon se gândi o clipă. Mi se pare că lucrul cel mai bun este să-i arăți care este prețul pentru independența asta. Arată-i cât de multe lucruri ratează!

- Am făcut câteva încercări în direcția asta, murmură Nick.

- Nu sunt sigur că vreau să știu exact la ce te referi. Sunt fratele ei, la urma urmei.

- Da, desigur. Nick își încruntă sprâncenele. Ce ratează?

- O întrebare excelentă. Nu sunt sigur că am un răspuns excelent sau chiar acceptabil. Jonathon tăcu un moment, apoi clătină din cap. Trebuie să ne gândim la asta. Totuși, între timp, ar trebui să-i cucești pe băieți. Îi iubește foarte mult.

Nick pufni.

- Nu știu nimic despre copii.

- Ai fost copil.

- A trecut mult timp de atunci.

- Nu chiar atât de mult. Jonathon clătină din cap. Dumnezeu, Nicholas, nu ai observat nimic la casa asta, în afară de faptul că este cea de lângă reședința surorii mele?

- Ba cu siguranță. E destul de mare. Nick aruncă o privire prin cameră. O investiție bună și o locație excelentă.

Jonathon suspină.

- Și este foarte plină, adăugă Nick.

- Mai uită-te o dată!

El își aruncă privirea prin încăpere și ridică din umeri.

- Este tot prea plină. Nu e loc să te miști.

- Dar există multe locuri în care poți ascunde ceva.

Nick își arcui sprâncenele confuz.

- Probabil.

- Nu pot să cred că ai putut să faci atât de mulți bani și să fii la fel de obtuz. Jonathon își dădu ochii peste cap. Uită-te din nou prin camera asta! De data asta, cu ochii unui copil. Ai unui băiat.

Nick scoase un oftat adânc.

- Foarte bine.

Studie încet camera, încercând să se pună în locul fiilor lui Elizabeth. Cu siguranță, dacă aveai doar șase sau opt ani, capetele de animale exotice atârinate pe pereți ar fi fost fascinante, dacă nu chiar înspăimântătoare, armura medievală din colț, unul dintre nenumăratele din toată casa, ar fi fost foarte atrăgătoare, săbiile amplasate pe pereți, tunul în miniatură, modelele de corăbii cu toate pânzele...

- Dumnezeu! Nick rămase gură cască. Cum să nu fi observat? Locul este proverbialul vis al copilăriei devenit realitate.

Jonathon încuviință din cap înțelept.

- Exact.

- Tot ce trebuie să fac este să-i invit aici și să îi las să umble în voie. Nick se gândi la toate posibilitățile. Desigur, s-ar putea ca Elizabeth să nu fie prea încântată de ideea ca fiii ei să-și petreacă timpul cu mine.

- Cu toate astea, cum ești responsabil de administrarea moștenirii lor, este logic să-i cunoști, spuse Jonathon ușor. În plus, efortul lui Lizzie de a arăta cât este de frivolă probabil îi cere să petreacă mult timp plecată de acasă. Am constatat că femeile nu pot cumpăra la potențialul lor maxim când sunt ținute între pereții propriilor case.

- Sugerezi să-i câștig pe acești copii fără știrea mamei lor? Să le câștig afecțiunea înainte ca ea să se poată împotrivi?

- Exact.

- Mi se pare că aș întinde coarda.

- Oh, cu siguranță!

Nick zâmbi larg.

- Totuși, îmi place.

- Mă gândeam eu. Jonathon zâmbi galeș. După copii, trebuie să obții sprijinul restului familiei. De fapt, se poate să-l ai deja, căci ai fost mereu foarte apreciat printre noi.

- Cu toate astea, cel mai mare obstacol în calea câștigării mâinii lui Elizabeth rămâne chiar ea.

- Eu pot să te ajut cu copiii și cu familia, dar nu sunt sigur că te pot ajuta cu ea. Jonathon trase adânc aer în piept. Totuși, sunt sigur că surorii mele i-a păsat la un moment dat de tine și aș pune pariu că încă îi pasă foarte mult.

- De ce spui asta? întrebă Nick încet.

- Vehemența cu care neagă că a simțit ceva pentru tine și felul în care își apără ce avea cu Charles. Cred că îi este foarte frică să recunoască faptul că încă îi pasă de tine, dar și că, de fapt, căsnicia ei nu a fost atât de perfectă pe cât a crezut întotdeauna. Ambele constatări s-ar putea să ducă la concluzia că s-a măritat cu bărbatul greșit.

Nick clătină din cap.

- Nu i-am dat de ales.

- Vorbim despre sora mea. Jonathon își arcui o sprânceană. Chiar și atunci, încăpățânată și frivolă, nu însemna că era supusă și fără minte. Din câte știu eu, Elizabeth Effington Langley a avut mereu de ales.

Nick încă putea să-și amintească privirea ei.

- Nu și atunci.

- Aiurea! Jonathon pufni. Putea să insiste să o iei cu tine în loc să accepte liniștită tot ce ai spus și să pretindă că nu îi păsa. De fapt, putea să te urmeze. Însă nu era suficient de sigură de sentimentele ei, așa că a ales siguranța și, se putea spune la vremea aceea, calea cea mai înțeleaptă pentru viața ei.

Nick își îngustă privirea.

- Știi foarte multe despre ce s-a petrecut între mine și Elizabeth. Mi-e greu să cred că ți s-ar fi destăinuit. Nu în privința asta.

- Nu este important cum am aflat, ci doar că știi. Jonathon ignoră comentariile lui Nick cu o fluturare a mâinii. După cum spuneam, a fost alegerea lui Lizzie, la fel de mult pe cât a fost a ta.

- Totuși, era tânără, și eu i-am frânt inima.

- Nu o să recunoască niciodată asta. Asta este problema ta.

Nick pufni.

- Doar una?

- Poate că are nevoie să-și accepte sentimentele din trecut și, chiar mai mult, propriile greșeli...

- Și pe ale mele.

Jonathon încuviință din cap.

- În mod cert, pe ale tale. Indiferent de intențiile tale, ai fost un prost.

- Îți mulțumesc că mi-ai spus-o atât de direct, rosti Nick încordat.

- Plăcerea este de partea mea. Jonathon se aplecă în față. Nu ai încetat niciodată să o iubești și bănuiesc că există toate șansele ca nici ea să nu fi încetat să te iubească. Dar această recunoaștere schimbă totul în viața ei. El își studie prietenul. I-ai spus?

- Ce să-i spun?

- Că o iubești?

- Nu, din câte îmi amintesc.

- Cum i-ai spus că vrei să te însori cu ea?

- Am spus că ar fi o parteneră bună, răspunse Nick.

- Parteneră?

Jonathon își arcui o sprânceană.

- Părea lucrul potrivit în acel moment.

- Te-ai fi descurcat mai bine dacă menționai analogia cu mecanismele. Jumătățile unui întreg.

- Fără îndoială, dar sunt nou în afacerea asta cu cererea în căsătorie. Nick scoase un oftat frustrat. Nu m-am gândit niciodată prea mult la acest lucru, dar mi-am închipuit întotdeauna că motivul

unei cereri în căsătorie nu este la fel de important precum cererea în sine.

- Nu știi nimic despre femei, nu?

Jonathon îi aruncă o privire plină de milă.

- Ba dimpotrivă, știu foarte multe despre femei, replică Nick cu înverșunare, apoi făcu o grimasă. Pur și simplu nu știu nimic despre cererile în căsătorie. Și nu știu de ce te ascult. Nu te-ai aflat niciodată în poziția asta. Nick miji ochii. Și de ce nu ai făcut-o niciodată? Suntem cam de-o vârstă. De ce nu ești însurat?

- Vai! Jonathon scoase un suspin excesiv de dramatic. Încă nu am găsit femeia visurilor mele. El zâmbi larg. Sau ea încă nu m-a găsit pe mine.

Nick ridică o sprânceană.

- Vin dintr-o familie cu femei încăpățânate și inteligente. De fapt, cei din familia Effington sunt cunoscuți pentru asta. Mult timp, am crezut că vreau o soție care să fie complet diferită. O soție docilă, supusă și care să-mi satisfacă toate poftele, dorințele și nevoile primordiale.

- Sună remarcabil de...

- ... de plictisitor? Este. Jonathon încuviință din cap. Spre surprinderea mea, am aflat că farmecul unor asemenea femei este mai mare în teorie decât în realitate. Nu pot să concep să-mi petrec tot restul vieții cu o femeie care se gândește doar cum să fie o soție perfectă. Jonathon ridică din umeri. Se pare că și eu vreau o femeie care să fie o provocare.

- Viața nu o să fie niciodată plictisitoare cu Elizabeth, murmură Nick.

- Rămâne întrebarea legată de modul în care ajungi să obții viața asta. Până acum, planul constă în - Jonathon numără pe degete - a o determina să îi fie imposibil să te ignore, blocându-i conturile.

- Mă împrietenesc cu copiii ei.

- Dar și cu restul familiei. Îi spui ce simți pentru ea.

Nick încuviință din cap.

- Ce am simțit întotdeauna.

- Recunoști că ai făcut o greșeală enormă acum zece ani...

- Mi-am recunoscut deja greșeala.

- Dar ai recunoscut și enormitatea ei? Că a fost cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o în viața ta?

- Poate că nu, murmură Nick.

-Umilește-te, Nicholas, umilește-te cu entuziasm și cu sinceritate, spuse hotărât Jonathon. Și, în final, trebuie să-i arăți prețul pe care îl plătește pentru independență.

Nick arcui o sprânceană.

-Asta este tot?

-Probabil că nu, dar e un fel de plan. Jonathon zâmbi larg. Nici organizat, nici scurt, dar rămâne un plan. Ochii lui se făcură mari când își dădu seama de un lucru. Am înțeles.

-Ce anume?

-Ce pierde Lizzie rămânând independentă.

-Continuă!

-Iubirea, rosti Jonathon cu un zâmbet fercheș. O mare pasiune.

-Pe care am crezut-o o mare nebunie?

Jonathon pufni.

-Există puține diferențe între iubire și nebunie. Arată-i că o iubești, Nicholas, și, mai mult decât atât, arată-i că te iubește!

-De fapt, are sens ce zici. Nick se uită lung la prietenul lui. Ești destul de înțelept când vine vorba de femei.

-Nu. Jonathon râse. De fapt, sunt un idiot de zile mari când vine vorba de femei. Habar n-am despre ce vorbesc. El redeveni serios. Dar o cunosc pe sora mea. Și bănuiesc că, până când nu o să-și accepte sentimentele din trecut și din prezent atât pentru tine, cât și pentru Charles și până când nu o să accepte că și ea a făcut o greșală acum zece ani, nu poate să existe nici un viitor pentru voi doi.

-Este un gând prea sumbru, spuse Nick liniștit. Elizabeth e o femeie remarcabil de încăpățânată.

-Totuși, aș paria pe hotărârea ta în fața încăpățânării ei în orice zi a săptămânii.

Nick scoase un oftat lung.

-Mulțumesc. În orice caz, este ceva.

-Nu-mi mulțumi. Jonathon zâmbi larg. S-ar putea să greșesc.

Capitolul 14

Elizabeth se strecură în foaierea casei lui Nicholas în clipa în care Edwards deschise ușa. Domnișoara Otis o urmărea la un pas sau doi distanță.

– Unde este el? întrebă Elizabeth tăioasă, observând și ignorând vestimentația ciudată a lui Edwards.

– El, milady?

Tonul lui Edwards era calm, rece și rațional.

– Sir Nicholas. Unde... începu Elizabeth și se uită lung la majordom.

Ochii domnișoarei Otis se făcură mari și gura i se deschise ca să formeze un „O” perfect.

Edwards răspunse fățiș privirii, de parcă nimic nu era ieșit din comun. De parcă nu și-ar fi schimbat obișnuita ținută rezervată care i se impunea unui majordom în favoarea unor haine de o natură mai stranie.

Nu purta haină, ci era îmbrăcat într-o vestă din brocart auriu, care îi ajungea până la genunchi, într-un stil care nu se mai văzuse de mai bine de un secol. Mânețile cămășii albe erau mult prea ample, cu o urmă de dantelă la încheieturi. Purta cizme înalte și largi, cu margine din blană, iar Elizabeth ar fi putut să jure că bărbatul avea un plasture pentru ochi care îi atârna la gât. Iar la brâu...

– Ce este asta? Elizabeth arătă cu un deget tremurător. Sigur nu este o sabie, nu?

– Ba este, milady, răspunse Edwards, fără măcar să clipească pentru a da de înțeles că purtarea unei săbii era un lucru cel puțin neobișnuit pentru un slujitor în Londra acelor vremuri.

– Arată ca un pirat cutezător, milady, spuse domnișoara Otis, uimită sau poate șocată de tremurul din propria voce.

– Un pirat bătrân, replică Elizabeth tăios.

Fruntea lui Edwards zvâcni. Elizabeth își îngustă privirea.

– Ce se întâmplă aici, Edwards, și unde sunt copiii mei?

- Numele lui, în acest moment, este *domnul* Edwards. Secundul Regelui piraților. Vocea lui Nicholas răsună dinspre umbrele din capul scârilor. Iar eu...

Elizabeth ridică privirea și rămase cu gura căscată.

Nicholas coborî jumătate din balustradă alunecând pe un șold, apoi sări peste balustradă și se aruncă ceva mai mult de un metru ca să aterizeze cu o plecăciune ușoară în fața ei.

- Eu sunt Regele piraților. Își scoase de pe cap o pălărie cu boruri largi și o pană și se adânci într-o plecăciune exagerată. Și sunt la dispoziția ta.

- Maiestate, spune domnișoara Otis în șoaptă și făcu o reverență.

- Nu este Regele piraților! se răsti Elizabeth.

- Arată ca Regele piraților, murmură domnișoara Otis.

- Mulțumesc, spuse Edwards.

- Ei bine, nu este. Elizabeth își dădu ochii peste cap. Este un nebun.

- Dar, trebuie să recunoști, arăt ca Regele piraților. Nicholas zâmbi malițios. Ba chiar unul al naibii de chipeș.

Chiar arăta foarte impresionant într-un mod fantezist. Haina lui era la fel de veche ca a lui Edwards, îi ajungea până la genunchi, era de un albastru ușor decolorat și înfrumusețată cu fir de aur și șiruri de nasturi aurii. Cămașa de dedesubt era descheiată până la jumătatea pieptului. Pantalonii îi erau băgați în cizme asemănătoare cu ale lui Edwards și avea și el o sabie la brâu. Semăna foarte mult cu un pirat care parcă tocmai ieșise dintr-o carte de povești și, într-adevăr, stilul i se potrivea. Chiar era al naibii de chipeș, iar Elizabeth întotdeauna fusese atrasă de ideea de pirați chipeși și diabolici. Se chinui din răspuțeri să facă față celui mai enervant impuls de a se arunca în brațele lui când își dădu seama cât de mult îi simțise lipsa.

- O să recunosc partea legată de „al naibii“ din afirmație. Ea flutură bilețelul pe care îl ținea strâns în mână. Acum, explică-mi asta!

El i-l smulse din mână și citi în treacăt rândurile scurte.

- Pare că ar fi o invitație.

- Știi bine că este o invitație. Este de la tine. Îl smulse din mâinile lui și se uită lung. Datat acum trei zile și adresat vicontelui Langley și onorabilului Adam Langley. Pentru ceai și explorare. Ceai și explorare?

Nicholas ridică din umeri.

- Este adevărat că au preferat o băutură din fructe destul de dulce, cu care bucătăreasa mea a înlocuit ceaiul.

Elizabeth mijii ochii.

– Și explorarea?

– Uită-te în jur, Elizabeth! Nicholas făcu un gest cu un aer măreț, cu pălăria aceea ridicolă încă în mână. Ai văzut vreodată o casă mai potrivită pentru a fi explorată de niște băieți?

Elizabeth se încruntă.

– Domnișoara Otis mi-a dat de înțeles că băieții și-au petrecut aici ultimele trei după-amiezi, în timp ce eu eram plecată de acasă.

– Chiar îmi pare foarte rău, milady, spuse în grabă domnișoara Otis. Sir Nicholas a venit în compania fratelui dumneavoastră. Excelența Sa, fratele dumneavoastră, a jurat că vizitele lor erau în regulă pentru că Sir Nicholas este tutorele lor financiar și...

– Da, da, știu, domnișoară Otis, mi-ați explicat deja. O să mă ocup mai târziu de fratele meu.

Elizabeth flutură o mână și se întoarse spre Nicholas. Cât despre tine, o să ai foarte multe explicații de dat în legătură cu o chestiune care mi-a atras atenția, dar mai întâi îți cer să-mi dai copiii înapoi. Acum!

– Copiii? Nicholas își încruntă sprâncenele. Ai văzut vreun copil, domnule Edwards?

– Nu, Maiestate, spuse Edwards cu o voce calmă. Numai pe oamenii Reginei.

Îngrozit, lui Nicholas i se tăie răsufierea.

– Oamenii Reginei! El aruncă o privire dintr-o parte în alta, de parcă oamenii Reginei menționați anterior stăteau să năvălească în foaier în orice moment. Da, sunt pe urmele noastre!

– Nicholas!

Bărbatul era cu siguranță nebun și, dacă ea nu ar fi fost atât de supărată, poate că era ușor amuzant.

– Ce zici, domnule Edwards? Nicholas își aruncă pălăria în aer în direcția lui Edwards, care o prinse cu ușurință. Să o luăm la fugă? Sau – privirea îi alunecă de la Elizabeth la domnișoara Otis și înapoi – să luăm ostatici?

– Aș spune mai degrabă ostatici, domnule, răspunse Edwards calm.

– Exact ce credeam și eu. Eu o s-o iau pe aceasta, tu pe cealaltă. Nicholas o apucă de mână pe Elizabeth, o cuprinse în brațe și o lipi strâns de el. Da, aceasta este o frumusețe!

– Dacă faci un singur pas spre mine, domnule Edwards, o să mă văd obligată să ripostez. Domnișoara Otis își ridică bărbia și se uită

la majordomul pirat, care nu se mișcase nici un centimetru. Am frați și sunt obișnuită să mă ocup de ei. O să-ți fie greu să-ți folosești sabia aceea dacă ești pus în genunchi și te ții de...

- Domnișoară Otis, gata! Sunt sigură că Edwards nu are de gând să te ia ostatică. Ea se uită urât la Nicholas. Spune-i!

- Este adevărat, fetiço. Nicholas i se adresă domnișoarei Otis, dar privirea îi rămase ațintită cu hotărâre spre Elizabeth. Mă tem că nu o să ai aceeași soartă cu a stăpânei tale.

Domnișoara Otis rosti iute:

- Asta cred și eu.

- Da. Nicholas își strânse prinsoarea și se uită lung în ochii lui Elizabeth. O să ne mulțumim doar cu aceasta. Este o fetișcană frumușică foc!

- Ba nu sunt! se răsti Elizabeth, chinuindu-se să nu uite motivul prezenței sale acolo. Și chinuindu-se să ignore cât de încântător era să se regăsească din nou în brațele lui și să nu ia în seamă impulsul de a-i alunga pe Edwards și pe domnișoara Otis afară din casă și să se joace, doar o clipă sau două, de-a Regele piraților și fetișcana frumușică foc. Adică nu sunt o fetișcană. Acum dă-mi drumul!

- Ah, milady, acum ești ostatica Regelui piraților. Schiță spre ea un zâmbet libertin. Delectează-te!

- Cu siguranță nu o să mă delectez în nici un fel! Dă-mi drumul numaidecât! Mă înțepi cu sabia ta afurisită.

Înainte să-și dea seama, el se dădu în spate, iar ea fu obligată să se agățe de el ca să nu cadă. Apoi ea ridică privirea, iar el se aplecă mai aproape.

- Nu este sabia mea.

Ea răsufală șocată.

- Nicholas! Dă-mi drumul chiar în clipa asta sau o să...

- Sau o să ce?

Vocea lui era scăzută și menită să fie auzită numai de urechile ei.

Ea coborî glasul.

- O să te prind de sabie și să ți-o răsucesc în teacă până când o să ai lacrimi în ochi și o să implori îndurare.

El tresări.

- Oh, nu sună deloc... El făcu o pauză, apoi ridică din umeri. Desigur, ar putea să fie distractiv.

- Nicholas!

- Nu-ți face griji, mamă, o să te salvăm, răsună de undeva de sus vocea lui Christopher.

- Venim, mami! strigă Adam.

Nicholas o lăsă jos, dar își păstră un braț ferm strâns în jurul ei. Ea ridică privirea spre capătul scării. Înainte să apuce să rostescă vreun cuvânt de împotrivire, două corpuri mici, înveșmântate în roșu, își făcură apariția alunecând cu spatele pe balustradă cu o viteză îngrijorătoare.

Inima i se opri în piept.

- Coborâți de pe balustrada aia imediat!

Ea porni spre scări, dar Nicholas o trase înapoi și îi vorbi încet la ureche.

- Te asigur că nu ai de ce să-ți faci griji. Sunt foarte pricepuți la asta. În plus, nu coboară nici pe departe atât de repede pe cât pare.

- Dar sunt copii!

- În clipa asta, sunt oamenii Reginei și au venit să te salveze. Nu le strica plăcerea! Acum, pregătește-te să fii salvată, adăugă el și își strânse prinsoarea, și zâmbește!

Părea o balustradă extrem de lung și părea foarte înaltă chiar dacă o parte rațională din mintea ei știa că nu era așa. În plus, băieții nu coborau nicidecum atât de repede pe cât crezuse inițial. Christopher ajunse primul, alunecând cu o grație absolut surprinzătoare, și se lovi de stâlpul aflat la baza scării. Abia atunci observă perna legată de stâlp. Se părea că balustrada devenise un traseu foarte folosit. Christopher sări de pe balustradă cu o secundă înainte ca fratele lui să alunece imediat după el, chiuind până ce ajunse la capăt. Adam se lovi de stâlpul din capăt și, în ciuda căptușelii, Elizabeth tresări la auzul bufniturii.

Ea scoase un oftat de ușurare, se chină să-și lipească un zâmbet luminos pe față și îi vorbi în șoaptă lui Nicholas din colțul gurii.

- Când o să se termine toată povestea asta, o să ai nevoie de cineva care să-ți sară în ajutor.

Nicholas își înăbuși din nou un hohot de râs.

Adam coborî greoi de pe balustradă și își aranjă uniformă. Purta o haină roșie și foarte veche de ofițer, care se purta în urmă cu peste o sută de ani și care îi ajungea până aproape de glezne. Mânele fuseseră suflecate, și o betelie largă, din mătase aurie, îi era legată în jurul mijlocului pentru a adapta haina uriașă la vârsta lui de șase ani. Costumația lui Christopher se potrivea cu cea a fratelui mai mic și, chiar dacă nu era la fel de coplesit de haina lui pe cât era Adam, ambii băieți semănau foarte mult cu niște caricaturi ale ofițerilor britanici

din secolul trecut. Erau în același timp absurzi și foarte-foarte drăguți. Elizabeth nu știa dacă să râdă sau să plângă.

- În numele Maiestății Sale, îți poruncesc să o eliberezi imediat pe Excelența Sa! îi porunci Christopher cu toată autoritatea Coroanei pe care o reprezenta.

- Dă-i drumul de îndată, demon cu inimă neagră ce ești! spuse Adam cu dârzenie, apoi aruncă o privire scurtă, cu ochii mari, spre mama lui, când își dădu seama că „demon cu inimă neagră” se putea să nu fie un limbaj acceptabil.

Elizabeth arcui o sprânceană, dar își ținu gura, iar fiul ei cel mic zâmbi ușurat.

- Niciodată!

Nicholas o mută de cealaltă parte și își scoase sabia din teacă. Numaidecât, și băieții își scoaseră săbiile și le fluturară cu sălbăticie în aer.

Lui Elizabeth i se tăie răsufierea, dar își menținu vocea scăzută.

- Săbii? Le-ai dat săbii? Cum ai putut să le dai săbii?

- Draga mea Elizabeth, nu le-aș da niciodată săbii adevărate. Nicholas îi aruncă o privire dezgustată. Săbiile lor nu sunt decât hârtie rulată și vopsită.

- Totuși...

- Edwards a făcut o treabă excelentă, chiar dacă băieții nu ar păcăli pe nimeni că sunt săbii, și sunt relativ inofensive.

- Ar putea să-și scoată ochii, murmură ea.

- Ți-am spus să-i dai drumul! Ochii lui Christopher se îngustară. Sau o să mă văd obligat să iau măsuri.

- Iar eu o să fiu obligat să-l ajut.

Adam își flutură sabia amenințător într-un fel în care numai un băiețel putea să o facă. Elizabeth își reprimă un zâmbet.

- Niciodată! urlă Nicholas încă o dată. Este a mea. El o trase mai aproape și îi vorbi în șoaptă la ureche. Dacă eram un pirat adevărat, te sărutam lung și apăsat, dar, fiind sigur că o asemenea acțiune i-ar șoca pe oamenii Reginei, o să renunț la asta. El îi dădu drumul, o împinse în spatele lui și li se adresă băieților: Vă avertizez, sunt expert la mânăitul sabiei.

- Poate. Christopher își flutură sabia. Dar nimeni nu este la fel de bine instruit ca...

- Oamenii Reginei! încheie Adam.

Cu un țipăt, Christopher și Adam se avântară spre Nicholas. Lup-ta cu sabia care urmă avu tot dramatismul unei piese interpretate

prost, dar cu entuziasm, zgomotul surd al hârtiei rulate lovind hârtia rulată, un inlocuitor sigur pentru ecoul de lamă de oțel lovind lama de oțel. Chiar dacă era în minoritate, Nicholas se ținu tare, lăsându-i totuși pe copii să iasă în avantaj.

În ciuda furiei care o adusese acolo, să vadă cum băieții și acel bărbat, poate doar un băiat mai mare, lovind săbii de hârtie, urlând și distrându-se foarte mult îi încălzi inima. Nu-și putea aminti de Charles jucându-se așa cu fiii lui. Desigur, Christopher avea doar cinci ani când tatăl lui murise. Totuși, nu și-l putea închipui pe Charles purtând vreodată un costum absurd și prefăcându-se că era Regele piraților. Erau copiii lui, dar nu s-ar fi gândit niciodată să pună la cale o luptă cu săbii în foaier pentru a le face pe plac. Nu însemna că fusese un tată rău; pur și simplu nu făcea așa ceva. El, la fel ca majoritatea bărbaților cu poziția lui, își vedea copiii, mai ales fiii, drept ceva ce trebuia realizat în viață.

Faptul că Nicholas era dispus să facă acel efort și, de fapt, că părea să îi facă plăcere să se joace cu băieții spunea multe despre ce fel de bărbat era.

În timp ce combatanții erau mai mult decât pregătiți să se lupte, săbiile slăbiră. În doar câteva minute, sabia lui Christopher era deja îndoită, a lui Adam atârna fără vlagă de mâner, iar a lui Nicholas se stricase de-a binelea. În mod evident, săbiile lui Edwards nu erau concepute pentru lupte serioase.

Nicholas se prăbuși pe spate pe podea și fu numaidecât înconjurat de băieți, care îl țintuiră cu ceea ce rămăsese din armele lor, într-o manieră care ar fi fost amenințătoare dacă armele lor ar fi păstrat realmente mai mult decât o urmă a gloriei lor demult apuse.

- Te predai? întrebă Christopher.

- Predă-te imediat, fiu de lup-de-mare ce ești!

Adam aruncă o privire spre mama lui și zâmbi larg.

- Fiu de lup-de-mare ce ești, murmură domnișoara Otis cu o urmă de suspin în voce, fără îndoială anticipând faptul că trebuia să se ocupe de oamenii triumfători ai Reginei pentru restul zilei.

- Da, da, mă predau. Nicholas scoase un oftat excesiv de dramatic. Dar o să mai auziți de mine, amicilor!

- Dar el a auzit destul despre voi pentru azi, le spuse Elizabeth hotărâtă copiilor ei. Bănuiesc că Sir Nicholas...

- Maiestatea Sa, te rog. Nicholas se ridică în picioare și își puse mâinile în șold. Regele piraților.

Băieții zâmbiră larg.

Chiar semăna foarte mult cu imaginea pe care un băiețel – sau poate fantezia mamei lor – putea să o aibă despre Regele piraților. Elizabeth alungă gândul acela. Totuși, el era remarcabil de atrăgător în costumul lui absurd.

- Fără îndoială, Maiestatea Sa trebuie să se mai ocupe de foarte multe treburi de pirat, oftă ea în semn de capitulare. Domnișoara Otis o să vă ducă acasă. Eu mai am de discutat câteva lucruri cu Sir Nicholas.

- Dar mami... Sprâncenele lui Adam se strânseseră într-o încrunta-re. Încă nu am găsit comoara.

- A furat-o de la Regină, mamă! Christopher aruncă o privire suspicioasă pe coridor. Este aici pe undeva și am jurat pe ce avem mai sfânt să o recuperăm pentru ea! Ar fi un cadou excelent de Crăciun.

- Deși ea ar prefera mai degrabă un tren decât o comoară. Adam se uită cu subînțeles la Nicholas. Probabil că are o grămadă de comori.

- În altă zi, băieți. Comoara o să rămână aici, așteptându-vă la următoarea vizită. Acum, faceți cum vă spune mama voastră.

Vocea lui Nicholas era hotărâtă, dar nu dojenitoare – tonul perfect pentru a face față unor băieți. Elizabeth se întrebă cum Dumnezeu învățase omul acela de afaceri să aibă de-a face cu copiii.

- Mergeți cu domnișoara Otis, spuse Elizabeth. Sunt sigură că are nenumărate lucruri să vă povestească despre pirații adevărați, cum erau demni de dispreț și însetați de sânge și cum nu trebuie imitați.

- Într-adevăr. Domnișoara Otis încuviință din cap. Chiar erau oameni foarte răi. Jefuiau, prădau și ucideau fără să stea pe gânduri.

- Serios? Ochii lui Adam se făcură mari. Dar unchiul Jonathon a spus că membrii familiei Effington au fost pirați.

- Corsari, adăugă Christopher cu aerul acela de superioritate pe care îl aveau frații mai mari față de cei mici. Ei erau pirați buni. În serviciul Coroanei.

- Data viitoare o să fim corsari, spuse Nicholas solemn.

- Cu săbii noi? Adam și-o ridică mâhnit pe a lui. A mea s-a rupt. Nicholas aruncă o privire spre Edwards.

- O să mă ocup, domnule, spuse Edwards cu vocea lui monotonă.

Redeveni dintr-odată absolut cuviincios și cel mai neobișnuit slujitor pe care îl întâlnise ea vreodată. Nu putea să-și închipuie că Hammond ar fi făcut vreodată săbii pentru fiii ei.

- Excelent, domnule Edwards.

Adam zâmbi din tot sufletul.

- Mulțumim pentru o după-amiază minunată, Sir Nicholas, spuse Christopher în modul lui cel mai formal.

- Plăcerea a fost de partea mea, Excelență, răspuse Nicholas pe același ton.

- Și de partea mea, adăugă Adam în grabă. El se aplecă spre mama lui și coborî vocea cu un aer confidențial. Este foarte distractiv, mami! Ieri ne-am costumat ca indienii cu vopsea pe fețe și pene în păr. A fost grozav!

- Sunt convinsă. Elizabeth zâmbi crispată. Și v-a învățat să coborâți pe balustradă?

- Nu fi prostuță, mamă, pufni Christopher. Asta nu e ceva ce poți învăța doar într-o după-amiază. Unchiul Jonathon spune că este o abilitate, cum e mersul călare. El ne-a învățat, vara trecută când eram la casa de la țară a bunicului.

O imagine cu scara principală de la reședința Effington i se ivi în minte și simți un nod în stomac.

- Chiar trebuie să am o discuție serioasă cu fratele meu.

- Haideți, copii!

Domnișoara Otis îi îndemnă pe oamenii Reginei spre ușa deja deschisă de Edwards.

Vocea lui Adam răsună în urma lui.

- Probabil este bine că nu i-am spus că unchiul Jonathon ne-a arătat cum se face corect când...

Edwards închise hotărât ușa în spatele lor.

- O discuție foarte serioasă. Ea clătină din cap, apoi își întoarse atenția spre Nicholas. Uită-te ce i-ai făcut domnișoarei Otis! Ai distrus o guvernantă absolut perfectă.

- Aiurea!

- Era îngrozită. Elizabeth ignoră faptul enervant că poate domnișoara Otis fusese ușor tulburată la începutul întâlnirii lor cu piratii, dar sigur nu fusese în nici un caz îngrozită. Se poate să-și prezinte demisia după povestea asta. A fost angajată să aibă grijă de copii, nu să se ferească de pirati.

- Uneori, mă gândesc că e același lucru. Ești absurdă, și tu știi asta. Cred că domnișoara Otis s-a distrat foarte mult și, în plus, eu n-am atins-o și nici unul dintre oamenii mei nu s-a apropiat de fetișcana frumușică foc, spuse el zâmbind.

- Încetează! Încetează chiar în clipa asta!

Ea se împotrivi impulsului de a-l călca pe picior.

- Să încetez ce? întrebă Nick făcând ochii mari și nevinovați.

- Să vorbești ca un pirat.
- Nu vorbesc ca un pirat. El se îndreaptă spre salon, obligându-l să-l urmeze. Își scoase haina și o agăță de mâna întinsă a unei nimfe de grădină din marmură. Vorbesc ca Rege al piraților.
- Un Rege al piraților enervant, se răsti ea.
- Totuși, Regele piraților. Nicholas se duse agale spre sticla de coniac și își turnă un pahar. Ți-aș oferi un coniac, dar aș detesta să fac ceva pentru a-ți alina supărarea pe mine.
- Supărare justificată.
- Probabil. Luă o înghițitură de coniac. Îmi plac copiii tăi. Comentariul o luă pe neașteptate.
- Pari surprins.
- El chicoti.
- Sunt. Oh, mă așteptam să fie politicoși și bine-crescuți – ceea ce sunt, apropo.
- Mulțumesc, murmură ea.
- Dar nu mi-am închipuit niciodată că o să-mi placă realmente. Că o să mă bucur de prezența și de compania lor. Am avut puține experiențe cu copiii. Combinația asta de copii și Crăciun este extraordinar de puternică. Mă simt aproape la fel de încântat ca ei pe măsură ce se apropie marea zi. iar Adam avea dreptate, să știi.
- Oh?
- Nicholas zâmbi larg.
- Ne-am distrat de minune.
- Evident. Ea zâmbi fără să vrea. Chiar apreciez cât de bun ai fost cu ei. În afară de fratele meu, care este unic în felul lui, puțini bărbați ar fi atât de dispuși să o facă.
- Eu nu sunt precum cei mai mulți bărbați, rosti el disprețuitor, apoi ridică din umeri. Știu că nu este la modă să acorzi o asemenea atenție copiilor sau să li te alături la joacă, dar îmi amintesc că în copilărie tatăl meu se juca tot felul de jocuri stupide cu mine. Nu îmi fac iluzii în privința lui, fiindcă avea nenumărate defecte. Dar poate pentru că nu era un om pragmatic și a fost, de fapt, un fel de copil etern, m-a tratat întotdeauna ca pe un egal, ca pe cineva important, de preț pentru el. Am trăit clipe minunate împreună, spuse el zâmbind. Încă port în minte acele amintiri.
- Înțeleg, spuse Elizabeth încet. Nici măcar în urmă cu zece ani, Nicholas nu împărtășise cu ea ceva atât de intim. Atunci trebuie să-ți mulțumesc pentru că le-ai oferit o zi pe care nu o s-o uite curând.

- Sunt băieți buni și foarte deștepți. El învârti coniacul în pahar și îi întâlni fățiș privirea. Ar fi trebuit să fie ai mei.

Inima ei se opri în piept și îi veni în minte câteva răspunsuri. Despre alegerile pe care le făcuse, calea pe care o alesese și viața pe care o pierduse. Le alungă și adoptă un ton rece.

- Ei bine, nu sunt.

- O să fie când o să te măriți cu mine. Îmi place foarte mult ideea de a începe o căsnicie în care am deja doi fii. El o studie gânditor. Totuși, mi-aș dori o familie foarte numeroasă. Cred că încă un fiu sau doi și mai multe fiice. Șase sau poate opt copii cu totul.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă.

- Ești nebun.

- Câți copii are Regina?

- Opt, dar cum eu nu sunt o regină...

- O să fii de îndată ce te măriți cu Regele piraților.

- Se poate ca Regele piraților să se trezească aruncat în mijlocul unui ocean înainte să aibă timp de produs urmași, cu atât mai puțin șase sau opt. Indiferent cât de mult apreciez atenția pe care le-o acorzi fiilor mei...

- Cred că este important ca familia ta să-l placă pe bărbatul care are de gând să intre în rândul lor. Cred că este deosebit de important ca fiilor tăi să le placă de bărbatul care are de gând să fie noul lor tată.

Ea îl ignoră.

- Faptul că voiam să văd unde sunt copiii mei a fost doar unul dintre motivele vizitei mele astăzi. Ea își încrucișă brațele la piept. Mi-ai blocat conturile la aproape fiecare comerciant cu care am de-a face. Ai vrea să-mi explici de ce?

- Nu în mod special. El ridică din umeri. Cu toate astea, doar prin bunăvoința mea, reține, o să-ți spun că am considerat că e datoria mea, ca administrator legal al finanțelor tale, să te salvez de propria ta natură.

Ea ridică o sprânceană.

- Natura mea frivolă?

- Nicidecum. Amândoi știm că nebunia cheltuielilor nechibzuite în care te-ai lansat în ultimele zile nu este altceva decât o strategie care să-mi demonstreze că nu ești genul de femeie cu care vreau să mă căsătoresc. Femeia cred că ești realmente, femeia care știu că ești acum și ai fost dintotdeauna.

- Acum zece ani mi-ai spus că sunt frivolă.

- Cred că am stabilit deja că am fost un prost acum zece ani.
- Totuși, nu mă plictisesc niciodată să aud asta. Ea îi zâmbi luminos. Acum, în ce privește conturile mele, mi-ar plăcea ca totul să fie rezolvat numaidecât.

El clătină din cap.

- Nu cred.

- Știi că a-mi bloca toate conturile în perioada Crăciunului este un lucru pe care l-ar face Scrooge.

- Probabil.

- Aveți multe lucruri în comun.

- Numai faptul că era un om de afaceri abil. El își învârti coniacul în pahar. Și amândoi suntem bântuiți de fantomele Crăciunurilor trecute.

Ea nu luă în seamă comentariul. Refuza să-l lase să-i distragă atenția de la scopul ei și nu își permitea să-și arate furia. Lui i-ar fi plăcut prea mult.

- Cum Crăciunul este aproape, mă așteaptă multe cheltuieli pe care nu pot să le evit.

- Ar fi trebuit să te gândești la asta.

- Sunt mult prea frivolă ca să mă gândesc la asemenea lucruri. Se apropie de el, îi smulse paharul de coniac dintre degete, luă o înghițitură și îl privi în ochi. Cu toate astea, obligațiile mele rămân în picioare.

Un zâmbet ușor se desenă pe buzele lui.

- Chiar așa?

- A devenit un fel de tradiție în rândul femeilor din familia mea să organizeze o întâlnire la ceai în preajma Crăciunului. Mâine, o să organizez evenimentul. Mama mea, *ducesa*, o să fie acolo, la fel sora mea, toate mătușile mele și nenumărate verișoare. În total, aștept să participe aproape treizeci de doamne.

- Ar trebui să fie foarte plăcut, spuse el blând.

- Întotdeauna este. Totuși, bucătăreasa mea, chiar dacă este capabilă să răspundă cerințelor normale ale gospodăriei mele... Ea făcu o pauză și se uită la el. Ți-au plăcut tartele?

- Au fost excelente.

- Prăjiturile cu fructe?

- Absolut gustoase.

- Caramellele?

- Potrivite.

Ea își arcui o sprânceană.

- Numai în sensul că îmi place mai mult foitajul decât bomboanele. Un zâmbet dansă în ochii lui. Am preferat întotdeauna tartelele caramelelor.

- La fel ca noi toți, murmură ea. În orice caz, nu are cum să se ocupe de dulciurile pe care le cere o ocazie specială cum este asta. Prin urmare, am ales, la fel ca mătușa mea Rebecca anul trecut, mătușa mea Jocelyn cu un an înainte și sora mea cu un an mai înainte, să comand o selecție de delicatese pentru întâlnirea de mâine de la Fortnum and Mason. Din păcate, acesta este unul dintre nenumăratele mele conturi pe care ai considerat de cuviință să le blochezi.

- Pur și simplu o să fii nevoită să te descurci.

- Da, oftă ea, bând ultima gură de coniac, apoi puse paharul în mâinile lui. Bănuiesc, deși cred că toată petrecerea o să fie distrusă.

- Trebuia să ai în vedere și asta. El mijii ochii. Ce faci?

- Nu sunt absolut sigură. Ea își trecu ușor degetele de-a lungul marginii deschise a cămășii lui de pirat. Flirtez, poate?

- Nu cred că este doar un flirt, murmură el.

- Probabil că nu.

Mâna ei alunecă încet spre zona expusă a pieptului lui.

El trase adânc aer în piept.

- Nu este deloc ce aveam de gând, murmură ea, savurând felul în care căldura cărnii lui se simțea sub degetele ei. Sunt furioasă pe tine, să știi.

Lui i se tăie răsufierea.

- Da, mă gândeam eu că o să fii.

Ea își înfășură mâna în jurul gâtului lui.

- Ar trebui să știi că sunt complet sigură că mama mea, *ducesa*, nu o să fie deloc încântată de faptul că se distruge o tradiție de familie. Îi place această adunare a surorilor și a rudelor ei femei și nu o să vadă cu ochi buni acțiunile tale. S-ar putea să-i schimbe complet părerea despre tine.

El își aruncă paharul deoparte și o cuprinse în brațe.

- Cu toate astea, sunt la fel de sigur că tatăl tău – el se aplecă și o mușcă ușor de gât –, *ducele*, precum și fratele tău – îi sărută un loc deosebit de sensibil aflat chiar sub ureche –, *marchizul*, o să fie încântați că nu ți-am permis să-ți irosești banii pe ceva ce poate fi descris doar ca frivol.

Elizabeth se aplecă mai aproape ca să-și treacă buzele peste ale lui.

- Se pare că suntem într-un impas.

- Așa se pare.

- Mi-a fost dor de tine, Nicholas.

Ea îl mușcă de buza de jos.

Brățele lui se strânseseră în jurul ei.

- Și mie mi-a fost dor de tine.

- Mi-a fost dor de tine foarte tare.

Degetele ei se jucau în părul lui de la ceafă.

- Și mie.

- Sunt dispus să-mi regândesc - ea își apăsă buzele pe ale lui într-un sărut lent și delicat, care încercă să ignore dorința ce se contura înăuntrul ei -, să zicem, una dintre condiții.

- Oh?

Buzele lui desenară o linie de săruturi pe maxilarul ei.

Ea închise ochii și oftă sub plăcerea atingerii lui.

- Nu trebuie să dispari din viața mea după Crăciun.

- Câtă mărinimie din partea ta!

Buzele lui șoptiră pe gâtul ei.

- Deci?

- Nu am nici cea mai mică intenție să dispar din viața ta vreodată, din moment ce am de gând să-ți fiu soț.

Ea oftă în gând, își adună toată voința și se retrase din brațele lui.

- De ce insiști cu povestea asta?

- De ce refuzi să te gândești măcar la asta?

- Pentru că prefer...

- Da, da, îți place foarte mult independența ta, îți conduci propria viață, iei propriile decizii și așa mai departe. Am mai auzit asta și, serios, chiar dacă gândești astfel, apreciez preocupările tale. Și sper ca o căsătorie - căsătoria dintre noi doi - să nu însemne neapărat că o să-ți schimbi felul de a fi. Ți-am propus căsătoria ca un fel de parteneriat, îți amintești? Nu am de gând să te închid într-o temniță și să te păstrez doar pentru plăcerea mea. El se opri. Deși asta ar putea să fie foarte distractiv.

- Pentru unul dintre noi.

- De ce refuzi să înțelegi? Sprâncenele lui se încruntară de frustrare. Firea ta independentă, încrederea în sine, inteligența ta sunt exact trăsăturile pe care le consider atât de irezistibile la tine. Nu vreau să schimb nimic din toate astea.

- Atunci de ce să schimbăm aranjamentul absolut minunat pe care l-am putea avea cât timp vrem noi? De ce să-l stricăm cu căsătoria?

- Eu vreau să-l stricăm cu căsătoria.

Ea ridică o sprânceană.

- Nu asta am vrut să spun, și o știi. El clătină din cap. Nu m-am gândit niciodată la căsătorie, dar acum îmi dau seama că îmi doresc asta și tot ce presupune căsnicia. Familie, copii, tot. Și o vreau cu tine. Doar cu tine. Te vreau ca soție, iubită și, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, parteneră. El o prinse de mână și o trase înapoi în brațele lui. Acum și când o să fim amândoi bătrâni și slăbiți.

Ea ridică privirea spre el. Ar fi fost atât de ușor să cedeze, să fie de acord cu căsătoria și orice altceva își mai dorea el! Chiar în clipa aceea, părea că viața și viitorul cu Nicholas nu puteau să fie decât perfecte. Dar ea avusese perfecțiunea și se dovedise a fi doar o iluzie.

Se retrase din îmbrățișarea lui și se îndepărtă.

- Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple, Nicholas.

- Iar altele sunt. El păși spre ea. La naiba, Elizabeth, am fost un prost acum zece ani, trebuie să plătesc tot restul zilelor mele pentru asta?

- Să plătești pentru asta?

- Am făcut o greșală în urmă cu zece ani și acum vreau să o îndrept.

- Eu nu sunt o greșală care trebuie îndreptată.

- Nu am vrut să spun asta.

- Ce ai vrut să spui?

- Nu știi! El oftă. Nu sunt deloc sigur ce știu sau nu când sunt în preajma ta. Nu sunt obișnuit să fiu refuzat când fac oferte bune și întemeiate. Este extrem de stânjenitor. El miji ochii. Majoritatea femeilor ar sări cu brațele deschise să se mărite cu mine. Sunt bogat, cavaler și o să moștenesc un titlu respectabil. Își desfăcu larg brațele, într-un gest de neputință. Ce Dumnezeu este greșit la mine?

- Nimic, murmură ea.

„Mai ales când nu ești îmbrăcat ca un pirat.“ Ea alungă gândul din minte, odată cu iureșul dorinței înflăcărate care o copleși.

- Atunci trebuie să discutăm rațional.

- Putem? Exista ceva mai ridicol decât să discute subiectul căsătoriei cu un cavaler îmbrăcat ca un pirat? Nu este o propunere de afaceri, e o căsnicie și implică sentimente.

- Totuși, putem să ne gândim la asta rațional.

Ea își înăbuși un zâmbet.

- Beneficii contra dezavantaje? Ceva de genul ăsta?

- Exact. El își împreună mâinile la spate și începu să parcurgă un traseu haotic prin încăperea înghesuită. Mi-ai spus că nu ai încredere în mine și că nu ai încredere în instituția căsătoriei. Cu siguranță pot înțelege prima parte. El îi aruncă o privire curioasă. Sau ți-am recâștigat încrederea?

- Nu.

Când rosti acel cuvânt, știi că nu era într-un tot adevărat. Cum să nu aibă încredere într-un bărbat dispus să se îmbrace ca un pirat și să protejeze copiii altcuiva punând o pernă pe stâlpul de la baza scării? La urma urmei, existau modalități mult mai ușoare prin care un bărbat înstărit putea să distreze niște copii, fără să se joace neapărat cu ei.

- Pot să accept asta pentru moment. Foarte bine, trebuie să-ți câștig încrederea. El o studie curios. Acum de ce nu ai încredere în căsnicia în sine?

Ea se gândi la întrebare. Cum să-i povestească lui Nicholas, dintre toți oamenii, despre defectele căsniciei ei? Că nu reușise să-l facă fericit pe Charles. Că nu împărtășiseră ceea ce fratele ei numise o mare pasiune. Că se putea ca soțul ei să fi găsit marea pasiune alături de o altă femeie.

Totuși, cu mult timp în urmă, Nicholas fusese singura persoană din viața ei, în afară de propria familie, care înțelesese că ea era mult mai mult decât părea. Atunci avusese încredere să îi arate adevărata ei fire. Primul pas pentru a avea încredere în el în prezent poate că era să-i mărturisească trecutul ei. Poate că simțea asta grație căldurii pe care o găsisese deja în brațele lui, bunătații neașteptate pe care le-o arătase fiilor ei sau felului în care o făcea să râdă în ciuda propriei voințe, dar în clipa aceea simțea nevoia să facă primul pas.

- Charles a avut o amantă, spuse ea simplu.

Pe chipul lui se citi surprinderea.

- Îmi vine greu să cred.

- Nu mai mult decât îmi vine mie, spuse ea crispată. Sincer, habar nu aveam.

- Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

- Oh, fără îndoială!

- I-ai spus lui Charles despre bănuielile tale? întrebă el încet.

- Nu erau simple bănuieli, Nicholas. Ea inspiră adânc. Singura persoană căreia îi povestise vreodată despre infidelitatea lui Charles era Jules, iar asta se întâmplase imediat după moartea lui.

Să-i dezvăluie lui Nicholas acel secret în clipa aceea era mai dificil decât crezuse. Charles era o fire foarte sentimentală și a păstrat scrisorile acestei femei. Deși a fost stupid din partea lui, de multe ori, m-am întrebat dacă nu cumva a vrut să le găsec.

- Și le-ai găsit, interveni Nicholas.

- De fapt, cu câteva zile înainte de moartea lui.

- Ce a spus Charles?

- Nimic. Ea ridică din umeri. Nu am mai avut niciodată ocazia să-l confrunt. Am fost o lașă în privința asta. Ea se opri ca să-și adune gândurile. Când descoperi că soțul ți-a fost infidel, problema este amalgamul de emoții pe care o asemenea descoperire le dezlănțuie. Eram furioasă, desigur.

El încuviință din cap.

- De înțeles.

- Și rănită. Am simțit un sentiment copleșitor de trădare.

- Da, desigur.

- Urmat de o anumită vinovăție.

- Vinovăție? Fruntea lui se încruntă. Dar ai spus că nu ai avut ocazia să-i spui.

- Nu vinovăția lui. Ea râse încordată, oarecum încântată să observe că acum putea să vadă ironia, chiar umorul din povestea aceea. A mea.

- Aiurea, spuse el hotărât. Nu aveai de ce să te simți vinovată. Nu ai greșit cu nimic.

- Oare? Nu sunt deloc sigură de asta. Ea își trecu degetul de-a lungul marginii unei tăvi mari și rotunde de aramă, pe o bază din lemn sculptat. Nu am pus niciodată la îndoială... perfecțiunea vieții noastre împreună. Am crezut întotdeauna că amândoi suntem mulțumiți de viața noastră. Evident, cel puțin în cazul lui Charles, m-am înșelat.

- Charles a fost un prost, spuse Nicholas liniștit.

- Oare? Nu știu. Ea clătină din cap. Nu mă îndoiesc că m-a iubit întotdeauna, dar poate că genul de dragoste pe care l-am împărtășit noi nu a fost - ea se gândi o clipă - de ajuns. Fratele meu vorbește despre o mare pasiune.

- O mare nebunie, murmură Nicholas.

- Unul și același lucru, fără îndoială. Ea îl privi. Mă întreb dacă pasiunea asta mare sau nebunia este ce a găsit Charles la cealaltă femeie. Ce a avut cu ea se pare că a fost foarte intens și de durată, oftă ea. Cel puțin conform scrisorilor ei.

- Știi cine era?

- Își semna scrisorile doar cu un alint. Habar n-am cine era. Este doar o curiozitate macabră din partea mea, dar mi-ar plăcea să-i știu numele. Desigur, acum nu mai contează. Totuși, mă întreb dacă, știind cine era, ar fi ultimul lucru de care aș avea nevoie ca să scriu „Sfârșit” pe ultima pagină a capitolului final al cărții căsniciei noastre. Este o idee ciudată, știu, dar ea a fost o parte importantă din viața lui. Până la urmă, era surprinzător de ușor să discute cu Nicholas despre acel subiect. La fel de ușor cum fusese pe vremuri, când vorbea cu el despre orice. Ea inspiră adânc. Scrisorile se întind pe aproape patru ani.

- Patru ani? El o privi neîncrezător. Dar asta este...

- Mai mult de jumătate din durata căsniciei mele. Ea ridică din umeri. A fost, poate, cel mai șocant lucru.

El o studie o clipă.

- Se pare că l-ai acceptat destul de bine.

- Acum da. Au trecut trei ani, până la urmă. Elizabeth izbucni într-un râset scurt și resemnat. Nu trebuie să mă privești așa. Nu sunt vreo sfântă.

- Nu am bănuit niciodată că ai fi vreo sfântă, spuse el cu un zâmbet vag. De aici și surpriza mea că nu mai ești supărată pe el.

- Viața merge mai departe. Ea scoase un suspin resemnat. La început, am fost prea șocată ca să reacționez în vreun fel, și Charles a murit la două zile după aceea. Nu am avut niciodată ocazia să mă confrunt cu el. Regret foarte tare că rămân atât de multe lucruri nespuse și nerezolvate între noi, dar poate a fost cel mai bine așa.

- De ce?

- Se poate ca femeia aceasta să fi fost marea dragoste a vieții lui, marea lui pasiune. Nu sunt sigură dacă, la momentul respectiv, aș fi putut să înțeleg asta, cu atât mai puțin să accept. Știu că și pe mine m-a iubit, deși nu în același fel, dar probabil nici asta nu aș fi acceptat. Trecerea timpului mi-a permis să privesc totul cumva din perspectivă. Acum cred că se poate ca eu să fi fost mai degrabă cea mai dragă prietenă a lui, nu cea mai mare dragoste. Păcat că nu ne-am dat seama că dragostea pe care o împărtășeam, genul senin de iubire lipsită de pretenții pe care o cunoșteam încă din copilărie, nu a fost, la urma urmelor, de ajuns.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

- Pentru nici unul dintre voi?

Ea își înalță ușor bărbia și își dădu seama că ceea ce urma să spună era o mărturisire pe care nu o mai putea lua înapoi.

– Poate.

– Poate că nu este prea târziu. El trase adânc aer în piept. Pentru o mare pasiune.

Inima ei bătea nebunește în piept.

– Sau o mare nebunie.

– Cel mai bun tip de nebunie. Se apropie de ea. Eu ți-aș fi credincios, Elizabeth.

– Da?

– La capitolul ăsta, cel puțin, poți să ai încredere în mine. El se opri. În realitate, ți-am fost credincios. Mereu.

Sinceritatea felului în care vorbi se izbi de absurditatea hainelor și a cuvintelor lui.

– Poftim? Ea pufni cu neîncredere. Oh, fii serios, Nicholas! Sigur nu te aștepti să cred că nu ai fost cu nici o femeie în zece ani, nu? Ai recunoscut că ai avut și alte femei în viața ta.

– Dar nu în inima mea, spuse el fără nici o șovăială. Ți-am fost credincios în inima mea, în sufletul meu.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Este ușor să fi credincios în inimă și în suflet când pantalonii îți sunt în vine.

– Cu toate astea, nu am iubit niciodată altă femeie așa cum te iubesc pe tine, spuse el hotărât.

Ea se uită lung.

– Mă iubești?

– Te-am iubit mereu.

Inima îi tresări și avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să nu se arunce în brațele lui. Prudența înăbuși impulsul.

– Ești sigur că nu confunzi iubirea cu plăcerea? Dorința de a avea o nouă navă sau încă o tartă cu fructe?

– În nici un caz. Indignarea i se simți în glas. Te iubesc acum, te-am iubit atunci și sunt foarte sigur că nu am încetat niciodată să te iubesc. Desigur, este diferit, căci amândoi suntem diferiți acum față de cum eram atunci, dar este tot iubire.

Iubirea nu fusese menționată până acum în relația lor, iar ea își petrecuse atât de mult timp spunându-și că nu îl iubise, încât mărturisirea lui și propria ei reacție trebuiau analizate în detaliu înainte de a acționa în vreun fel.

- Serios? Ea miji ochii. Și totuși mi-ai permis... nu, ai făcut totul ca eu să mă mărit cu Charles!

- Am crezut că așa era cel mai bine. Credeam, la fel ca toți ceilalți, aș putea să adaug, că ție și lui Charles vă era scris să fiți împreună. Credeam că o să te facă fericită.

- Am fost fericită. Am dus o viață plăcută, deloc complicată, comodă, în care toate deciziile legate de traiul meu erau luate pentru mine. O viață perfectă, în care fericirea și, de fapt, perfecțiunea în sine au fost o iluzie.

- Când descrii lucrurile așa... spuse el neliniștit.

Ea se apropie de el și se uită în ochii lui negri.

- Ce aș fi avut cu tine?

El oftă adânc și nehotărârea îi străfulgeră privirea.

- Nu știu.

- Și acum?

- Totul.

Ea clătină din cap.

- Am devenit prea independentă și obișnuită să mă ocup de viața mea după regulile mele. Tu ești prea încăpățânat și prea obișnuit să iasă totul ca tine. Ne-am înnebuni unul pe altul.

El zâmbi galeș.

- Ah, dar ce mare nebunie ar fi!

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

- Redeschide-mi conturile și o să mă gândesc la căsătorie.

El clătină din cap.

- Nu cred că ar fi deosebit de înțelept.

- Atunci nu mai avem nimic de discutat azi. Ea se întinse spre el și îl sărută. Cred că este mare păcat, pentru că mi-a fost dor de tine. Când el întinse mâna spre ea, Elizabeth se îndepărtă. Totuși, în afară de declarația ta de dragoste, la care, apropo, o să mă gândesc, mă fascinează toată problema legată de încredere. Chiar pot să am încredere în tine?

- Absolut, spuse el fără nici o șovăială.

- Mama și restul familiei o să fie la mine mâine la ora patru și jumătate. Ea porni spre ușă. Cum nu ai crezut de cuviință să-mi redeschizi conturile, las pe mâinile tale ce o să găsească mâine și am încredere că nu o să fiu dezamăgită.

- Poftim?

El o privi încurcat.

- Consideră că este un test. De încredere și de credință. Ea ridică nonșalant din umeri. Posibil chiar și de dragoste.

- Și dacă trec?

- Întrebarea, dragul meu Rege al piraților, nu este care este premiul dacă treci, ci ce anume pierzi dacă nu treci.

- Nu am de gând să pierd.

- Încrederea ta este impresionantă.

El ridică din umeri.

- Și pe bună dreptate.

Ceva din vocea lui îi atrase atenția, iar ea se opri să-l studieze cu atenție. Chiar când își rosti întrebarea, îi fu teamă de răspuns.

- De ce?

- Este simplu, draga mea Elizabeth. A fost nevoie de trei ani ca să-l ierți pe Charles pentru greșelile lui. Chiar dacă au fost cumplite, se pare că nu mai ești supărată pe el.

- Da? spuse ea cu precauție, știind dinainte că era adevărat răspunsul lui.

- Totuși, au trecut zece ani și, după tot acest timp, pe mine, în mod evident, nu m-ai iertat niciodată și nici furia ta față de mine nu s-a potolit semnificativ. Este mai mult decât sugestiv; indiferent dacă ești dispusă sau nu să recunoști, nu prea contează. Unele lucruri au fost pur și simplu menite să se întâmple, draga mea Elizabeth.

Un zâmbet arogant, cu subînțeles, se ivi pe chipul lui - și chiar semăna foarte mult cu un Rege al piraților. Un Rege al piraților energic și practic irezistibil.

- Iar tu și eu suntem unul dintre acele lucruri.

Capitolul 15

- La drept vorbind, sunt în mare impas.

Elizabeth își sorbi ceaiul la fel de nonșalant cum vorbi. De parcă nu discuta despre ceva de mare importanță.

- Aș fi foarte surprinsă să nu fi fost, murmură Jules.

Surorile stăteau una lângă alta, urmărind cum doamnele se adunau în salonul lui Elizabeth, toate în clipa aceea așezate în grup pe scaune sau stând în picioare în grupuri de trei, patru sau mai multe. Toate erau angajate într-un fel de discuție animată, punctată din plin de râsete încântate și, din când în când, de vreun oftat de neîncredere sau de surprindere, care apărea când femeile care se plăceau într-adevăr erau ținute prea mult timp departe una de alta. Împărtășirea ultimelor vești și, mai important, celor mai recente bârfe, atât în cadrul familiei, cât și în afara ei, era o ocazie de neratat. Desigur, toată lumea era prezentă acolo: mama și surorile mamei, mătușile Emma, Jocelyn și Rebecca. Sora tatălui ei, mătușa Gillian, o soră sau două de-ale bunicii și nenumărate verișoare. Între mătuși și diferite alte rude, era un spectacol impresionant al femeilor din familia Effington.

Și, în timp ce fiecare doamnă dintre cele prezente ridicase câte o sprânceană la vederea farfuriilor simple de prăjituri cu fructe și biscuiți dulci pe care bucătăreasa îi pregătise frenetic de când Elizabeth descoperise starea conturilor ei cu o după-amiază în urmă, nimeni nu comentase cu voce tare oferta sărăcăcioasă, chiar dacă era absolut sigură că existau mai mult decât câteva simple observații și, probabil, o anumită îngrijorare legată de abilitățile ei de gazdă. Ceaiul de Crăciun al doamnelor Effington era, în mod tradițional, o afacere extravagantă cu o rivalitate prietenoasă între rude - cine putea să organizeze cea mai încântătoare și impresionantă după-amiază.

Ceaiul din acest an era mai mult decât discret.

Cel puțin până în acel moment.

- Chiar crezi că o să-ți sară în ajutor? Că o să te salveze de la un dezastru social? Jules își studie sora. La urma urmei, este deja trecut de cinci.

- Da, spuse Elizabeth fără șovăială și observă ușor surprinsă că vorbea serios. I-am prezentat ajutorul ca pe un test. Un fel de provocare. Nicholas este un om care nu poate niciodată să refuze o provocare.

„Și susține că mă iubește. Că m-a iubit dintotdeauna.”

- Totuși, este doar un bărbat. Ar putea prea bine să creadă că o întâlnire la ceai între doamne, zise Jules încuviințând din cap spre adunare, este ceva relativ nesemnificativ și că nu merită efortul lui.

- Nu contează, vrea ca familia mea să-l placă. Jumătate din familie - unii chiar ar putea susține că jumătatea cel mai greu de mulțumit - se află în această cameră.

- Din câte îmi amintesc, familia l-a plăcut încă de când a venit prima dată să locuiască împreună cu Lord Thornecroft. În orice caz, cei mai mulți dintre noi îl plac, iar eu cu siguranță mi-am schimbat părerea.

- Vorbește mai încet, Jules. Aș prefera ca detaliile vieții mele să nu devină subiect principal de discuție pentru fiecare femeie din familie!

- S-ar putea să fie prea târziu. Jules pufni zeflemitor, dar cobori totuși vocea. Fiecare femeie de aici se întreabă de ce ți s-a părut de cuviință să oferi la ceai doar biscuiți și prăjituri, iar cele mai multe își dau cu presupusul în privința motivelor din spatele deciziei. Unele sigur pun la îndoială starea finanțelor tale, dar mama și surorile ei bănuiesc că este vorba despre ceva mult mai interesant decât banii.

- Bănuiesc, nu-i?

Elizabeth aruncă o privire spre mama ei. Ducesa îi surprinse privirea și îi zâmbi amabil, dar avea o privire scrutătoare. De parcă încerca să pună cap la cap piesele unei enigme fascinante. Mamei ei îi plăcuseră dintotdeauna enigmele.

Privirea lui Jules o urmări pe a surorii ei.

- Tind să spun că nu ar fi prea încântată să știe că ai împărțit patul cu Collingsworth, deși, dat fiind modul neobișnuit al mamei de a privi lumea și slăbiciunea ei pentru povești romantice, bănuiesc că nu o să fie teribil de critică.

- Aș prefera să nu aflu, mulțumesc.

- Totuși, curiozitatea mamei, poate chiar părerea ei pălesc în comparație cu întrebarea legată de ce o să faci cu Sir Nicholas. Nu poți

să continui jocul ăsta cu el pentru totdeauna. Jules se opri gânditoare. Poți?

- Bineînțeles că nu. Nici nu vreau.

Exact ceea ce își dorea bântuise constant mintea lui Elizabeth încă de la întâlnirea cu Nicholas din după-amiaza precedentă.

Firește, declarația lui de dragoste era esențială în gândurile ei. Nu era complet sigură dacă schimba totul sau nimic. În orice caz, crea înăuntrul ei cel mai încântător sentiment care semăna mai degrabă cu bucuria. Dar ce nu îi dădea pace era observația lui cu privire la atitudinea ei față de Charles și de el însuși.

De ce iertase infidelitatea lui Charles după doar trei ani, când era evident că încă simțea furie față de Nicholas pentru că o respinsese cu un deceniu în urmă? De față cu Nicholas, respinsese observația, ca fiind neimportantă, dar adevărul cuvintelor lui o afectase profund. La urma urmei, nu era ca și cum i-ar fi făcut vreo promisiune. Nu era ca și cum ar fi fost logodiți.

De fapt, în afară de câteva săruturi și câteva discuții sincere, relația lor nu ar fi putut fi numită altfel decât prietenie. Furia și resentimentele pe care le simțise în toți acei ani nu cântăreau nicicum cât greșeala lui. Într-adevăr, dacă ar fi comparat păcatele, al lui Charles fusese mult mai condamnabil. Cu toate astea, în anii scurși de la descoperirea amantei lui și de la moartea lui, ea nu numai că îl iertase, dar poate chiar îi înțelesese indiscreția. Ajunsese să creadă, întemeiat sau nu, că se putea ca soțul ei să fi găsit alături de acea femeie necunoscută ceva ce nu găsisese cu ea. Iar lui Elizabeth poate că îi păsase de el mai degrabă ca de un prieten foarte drag decât ca de un iubit pentru a-i mai purta pică.

Totuși, chiar dacă se chinuise cu inverșunare timp de zece ani să și-l scoată cu totul din minte pe Nicholas, nu reușise niciodată să îl ierte.

Poate că venise vremea să înfrunte adevăratele motive.

- Dacă mă întrebi pe mine - nu că ai vrea, dar ar trebui -, cred că ești nebună dacă nu-l iei pe sus chiar acum și nu-l duci la altar, rosti Jules cu hotărâre.

- Nu vreau să mă mărit, spuse Elizabeth fără să se gândească.

- Căsătoria este pe lângă subiect. Tu îl mai vrei?

Elizabeth își sorbi ceaiul.

- Cred că m-am exprimat deja limpede în privința asta.

- Pentru tot restul zilelor tale?

Îl voia? Putea să se gândească la tot restul vieții ei fără el? Nu trecuse deja prea mult timp fără el? Ea scoase un suspin resemnat.

- Da.

Jules îi aruncă un zâmbet infumurat.

- În zilele noastre, asta înseamnă căsătorie.

- Totuși...

- Ai încredere în el?

- În ce privește finanțele, chiar și copiii mei, da... Elizabeth inspire adânc și întâlnește privirea surorii ei. Dar mi-a frânt inima, Jules.

- Știu. Jules ridică din umeri. Am știut încă de prima dată când am vorbit despre el.

- Ai fi putut să menționezi, spuse Elizabeth încordată.

- Ai negat prea mult timp. Nu m-ai fi crezut. Așa că... Jules se opri să-și bea ceaiul, apoi rosti pe un ton fals nonșalant: Acum îl iubești?

- Întrebarea nu este dacă îl iubesc, ci când l-am iubit. Elizabeth clătină din cap. L-am iubit cu adevărat acum zece ani? Și, dacă da, când am încetat să-l iubesc? Sau am încetat vreodată? M-am căsătorit cu Charles iubindu-l în tot acest timp pe Nicholas? Știi ce spune asta despre mine și despre întreaga mea viață?

- Nimic important din câte văd eu. Jules se uită la sora ei. Puteai foarte bine să te fi măritat cu un bărbat când inima ta aparținea cu adevărat altuia. Totuși, Charles a bănuțit vreodată ceva?

- Cu siguranță, nu. În vocea lui Elizabeth se simți indignarea. *Eu* nu am bănuțit.

- Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri ca să fii o soție bună?

- Absolut. Am fost o soție excelentă.

- În opinia mea, ai fost o soție mult mai bună decât a fost Charles ca soț, Lizzie. Jules se aplecă mai aproape de sora ei. Ai face bine să lași trecutul în urmă. Iar cel mai bun mod de a face asta, zâmbi ea larg, este să-l iei pe Nicholas pe sus în momentul ăsta și să-l duci la altar.

Elizabeth se uită la sora ei o clipă, apoi râse.

- S-ar putea să fie soluția perfectă.

- Soluția perfectă pentru ce? se auzi vocea mamei lângă ele.

Elizabeth tresări. Ea și Jules fuseseră prea cufundate în discuție ca să mai observe apropierea mamei lor.

- Nimic serios, mamă, spuse Jules imediat. Doar că Lizzie avea în plan o tratație mult mai bogată, dar, din motive obiective, aceasta încă nu a ajuns de la Fortnum and Mason.

- Da, asta este.

Elizabeth scoase un oftat de ușurare.

-Serios? De obicei, sunt eficienți. Vocea mamei era gânditoare.

Totuși, asta explică aerul intens al discuției voastre.

-Așa e, murmură Jules.

-Chiar spuneam că ar trebui să trimit numaidecât pe cineva să se intereseze, zise Elizabeth.

-O idee excelentă, dragele mele fiice! Mama zâmbi cu drag. Deși bănuiesc că Fortnum and Mason ar putea să nu livreze nici o comandă dacă avem contul închis.

-Oh, uite, mătușa Jocelyn îmi face semn! N-am mai vorbit de mult. Chiar ar trebui să mă duc să discut cu ea.

Jules porni spre mătușa ei.

Elizabeth o apucă de braț și o trase pe sora ei înapoi lângă ea, apoi își înălță bărbia și întâlni privirea ducesei de Roxborough.

-Ce vrei să spui, mamă?

Mama ridică o sprânceană.

Elizabeth suspină resemnată.

-De unde știi?

-Fratele tău i-a scăpat câte ceva tatălui tău, care apoi a insistat să afle toată povestea, iar el, desigur, mi-a spus.

Elizabeth făcu schimb de priviri cu sora ei.

-Ce a spus mai exact Jonathon?

-Ne-a povestit despre clauza din testamentul lui Charles care îi permite lui Sir Nicholas să-ți gestioneze finanțele. Trebuie să spun că sunt foarte dezamăgită de răposatul tău soț. Ducesa clătină din cap. Este ridicol să creadă că nu-ți poți gestiona propriile afaceri.

-Mulțumesc, mamă.

Elizabeth ar fi trebuit să știe că aceea avea să fie reacția mamei ei. Totuși, era minunat să o audă.

-Mi-ar fi plăcut să ți se pară de cuviință să-mi destăinui toate astea.

-Sincer, a fost foarte umilitor. Am preferat să păstrez totul pentru mine. În plus, Elizabeth nu era sigură că mărturisirea ultimelor dorințe ale lui Charles nu ar fi dus la alte destăinuiri despre relația ei cu Nicholas. Destăinuiri pe care prefera să nu i le facă mamei ei. Jonathon a mai spus ceva?

-Doar că, de la întoarcerea lui în Anglia, tu și Sir Nicholas v-ați contractat pe tema gestionării fondurilor tale, culminând cu o serie de cheltuieli iresponsabile din partea ta și blocarea conturilor din partea lui. Ochii mamei ei se îngustară gânditori. Ar mai fi și alte lucruri?

Elizabeth clătină din cap.

– Nimic important.

– Vrea să se însoare cu ea, spuse Jules cu un zâmbet larg.

– Cu tine și Jonathon, este o minune că mai am vreun fel de intimitate, mormăi Elizabeth.

– Serios? Minunat! Un zâmbet de încântare luminează chipul mamei. Întotdeauna mi-a plăcut Nicholas Collingsworth, să știi. Sigur, era mult prea serios în tinerețe, întotdeauna mi s-a părut prea emotiv. Dar acum îl consider încântător.

Elizabeth inspiră adânc.

– Nu știu dacă vreau să mă mărit din nou.

– Seamănă cu mama ei, spuse mătușa Rebecca pe un ton scăzut, dar care tot se auzi în încăpere.

Elizabeth privi în spatele ducese și oftă. Fusese atât de concentrată la discuția cu mama ei, încât nu observase tăcerea care se așternuse în salon. Și nici că atenția fiecărei femei din încăpere era îndreptată asupra ei.

Mama își arcui sprâncenele.

– Pot să înțeleg perfect de ce simți asta, draga mea. Știu că eu însămi am fost reticentă la ideea de căsătorie. Aveam planuri de aventuri grandioase. Într-adevăr, l-am trimis pe tatăl tău la vânatoare de himere. Ea zâmbi când își aminti. A fost foarte amuzant, din câte îmi amintesc. Expresia ei redeveni serioasă când prinse mâinile fiicei ei. Scumpa mea, trebuie să-ți continui viața. Charles nu mai este și nu poți să plângi după el pentru totdeauna.

Jules pufni.

– Nu-l jelește pe Charles, mamă. Pur și simplu nu vrea să renunțe la independența pe care i-a oferit-o moartea lui.

– Cu siguranță este ceva de înțeles, murmură mătușa Gillian.

– Ba chiar deloc, este o aiureală, spuse cu hotărâre mătușa Jocelyn. Sir Nicholas are o avere impresionantă, o să moștenească un titlu de renume și este arătos. Ar trebui să se mărite cu el numaidecât.

– Chiar și așa, este foarte greu să îți obții independența, spuse o verișoară din colțul opus al camerei.

Altă rudă pufni:

– Ar fi o prostie să-l lase să scape.

– Căsătoria este condiția preferată pentru orice femeie, adăugă altcineva.

De îndată, salonul explodă într-o dezbatere animată legată de motivele pro și contra nunții lui Elizabeth cu Sir Nicholas. Fiecare

mătușă sau fiecare verișoară avea o părere clară și nu era una care să nu fie exprimată. Într-adevăr, volumul vocilor din cameră crescuse la un nivel demn de luat în seamă.

Jules zâmbi larg spre sora ei.

- Mie nu mi se pare deloc amuzant, spuse Elizabeth sumbră. Fiecare femeie de aici este convinsă că știe cel mai bine cum trebuie să-mi trăiesc viața. Nu le poți opri, mamă?

- Încă nu, draga mea, toată lumea se simte minunat. Mama chicoti și scrută adunarea din priviri. Nu există o singură femeie care să nu creadă că numai ea știe care este calea corectă de urmat. Și nu există mod mai plăcut pentru femei, în special pentru femeile Effington, decât acela de a-și exprima opiniile. Cred că le-ai oferit cea mai bună întâlnire la ceai de Crăciun. Nimic nu este mai antrenant decât să decizi ce ar trebui să facă altcineva cu viața sa.

Elizabeth oftă.

- Da, bănuiesc, dar...

- Și bănuiesc că distracția tocmai a început.

Mama o înghionti ușor și făcu un semn din cap spre ușă.

Nicholas rămase în ușă, studiind doamnele cu o expresie clară de amuzament. Când privirea lui o întâlni pe a ei, zâmbetul lui se lărgi.

„Te iubesc acum, te-am iubit atunci și sunt convins că nu am încetat niciodată să te iubesc.“

Inima i se opri, iar pentru prima dată nu mai ignoră sentimentele pe care prezența lui le trezea înăuntrul ei.

Mama se aplecă spre ea și spuse cu vocea joasă, numai pentru Elizabeth:

- Căsnicia nu este întotdeauna o mare aventură, draga mea. Privirea mamei o căută pe a ei, de parcă ar fi știut că lucrurile în căsnicia lui Elizabeth cu Charles nu fuseseră așa minunate pe cât păruseră. Dar cu un bărbat pe care îl iubești poate fi cea mai mare aventură dintre toate. Și merită orice compromis. Ea își întoarse atenția spre ușă și ridică vocea. Sir Nicholas, ce plăcere să te revăd!

Nicholas se îndreptă spre ele. Peste încăperea se așternu dintr-odată liniștea, toți ochii fiind ațintiți spre un cavaler înalt și chipeș, care traversa încăperea ca să li se alătore. Elizabeth putea cu siguranță să înțeleagă de ce multe dintre rudele ei credeau că ar fi fost o prostie să-l lase să scape.

- Excelență. Nicholas luă mâna mamei ei și o duse la buze. Arătați la fel de fermecătoare ca întotdeauna.

– Bravo, Sir Nicholas! Tu și fiul meu aveți foarte multe în comun. Bănuiesc că ați exersat împreună manierele fermecătoare în tinerețe, spuse mama cu subînțeles.

Nicholas râse.

– Numai pentru a vă face mândră de noi, Excelență.

– Sunt mândră, Nicholas. Privirea mamei o întâlnește pe a lui. De amândoi.

– Asta înseamnă foarte mult pentru mine, doamnă, spuse Nicholas încet.

Își zâmbiră o clipă, de parcă schimbau secrete pe care Elizabeth nu trebuia să le afle; sau poate că ajungeau la un acord.

Mama ei ridică o sprânceană.

– Bănuiesc că aceasta nu este o simplă vizită de curtoazie.

– Nu întru totul. Nicholas schiță spre Elizabeth un zâmbet scurt, dacă nu absolut arogant. În mod ciudat, pe ea nu o deranjă deloc. Cu toate astea, trebuie să îmi cer iertare pentru întârziere. A fost inevitabil.

El se întoarse spre ușă și încuviință din cap. Dintr-odată, un alai de chelneri intră în salon, fiecare purtând câte o tavă de la Fortnum and Mason.

– Oh, Dumnezeule! murmură ducesa.

– Bine, Sir Nicholas, spuse Jules cu un zâmbet larg. Chiar foarte bine.

Erau felii delicate de carne de rață învelite în foitaj, salată de homar, bucățele de potârniche și trufe în aspic. Tăvile erau pline vârf cu prăjituri delicioase, biscuiți fantezie și spumă de ciocolată. Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, mai erau cremă bavareză de vanilie, tarte și fructe de pădure extraordinar de scumpe și foarte exotice pentru anotimpul în care se aflau.

– Am auzit de *dilema* lui Lady Langley, își drese el glasul, și m-am gândit că măcar atât puteam face – să o ajut cum îmi este cu putință.

Elizabeth își arcui o sprânceană.

– Chiar că măcar atât să faci, din moment ce tu...

– Cred că este încântător și foarte atent din partea ta. Ducesa îi zâmbi fascinată lui Nicholas, care avu bunul-simț de a nu părea prea mulțumit de sine. Și impresionant. Aș fi putut să pun pariu că un domn nu are nici cea mai vagă idee ce să aducă la o asemenea întâlnire de doamne.

- Nu pot să-mi asum laudele pentru totul, căci am avut un ajutor excelent, dar și fonduri nelimitate, ambele putând realiza o mulțime de lucruri într-o perioadă relativ scurtă. Vocea îi era la fel de politicoasă pe cât îi era atitudinea. Nu mi-ar plăcea deloc ca întâlnirea la ceaiul de Crăciun să fie o dezamăgire.

Jules își înăbuși din nou un râset.

Mama ei îi aruncă o privire întrebătoare, apoi îi zâmbi lui Nicholas.

- Apreciem foarte mult. Ea făcu un semn din cap spre fiica ei mai mică. Bănuiesc că noi două ar trebui să gustăm câte ceva din ce ne-a adus Sir Nicholas înainte ca totul să fie devorat. Ducesa își aruncă privirea în colțul opus al încăperii și oftă. Pare un grup peste măsură de infometat, mai ales de Crăciun. Îngăduința plutește în aer, iar noi - cu siguranță, mă includ și pe mine - suntem cele mai sensibile la ea. După douăsprezece noaptea, toate trebuie să ne strângem corsetele un pic mai tare. Totuși, adăugă ea, zâmbind larg, cu un aer malițios, excesul în această perioadă de sărbătoare a anului merită efortul.

Nicholas chicoti, dar avu înțelepciunea să tacă.

Ducesa încuviință din cap, iar ea și Jules se duseră să li se alăture celorlalte.

Nicholas se așază în dreptul lui Elizabeth și își studie opera.

- Ei bine? Am trecut testul tău?

Numai „Oh! și „Ah!“ se auzeau prin cameră la descoperirea fiecărui nou deliciu. Totul era exorbitant, dar și impresionant și servea mai multor scopuri - acela de a le oferi ceva de mâncare musafirelor lui Elizabeth, precum și un alt subiect de conversație. Sau mai degrabă o perfecționare a subiectului anterior. Și, judecând după frânturile de discuție pe care le surprindea, se părea că membrele familiei care susținuseră inițial mai degrabă independența decât căsătoria, încuviințau acum că o căsnicie cu Nicholas putea prea bine să merite sacrificiul.

Cu siguranță, el avea toate motivele să se arate arogant.

Elizabeth se predă.

- Fără îndoială.

- Și?

- Și ce?

Totuși, era un pic enervant.

- Cred că s-ar impune un cuvânt de mulțumire. În vocea lui se simți o notă de pioșenie. O urmă de recunoștință. Ceva de genul acesta.

– Sunt cea mai recunoscătoare, spuse ea cu răceală. Sau, mai degrabă, aş fi dacă vina pentru *dilema* mea nu ți s-ar fi datorat ție de la bun început. Dacă nu te-ai fi decis să-mi închizi conturile doar pentru a-ți afirma autoritatea.

Ea îi zâmbi dulce.

Zâmbetul lui se desenă la fel de plăcut.

– A fost un răspuns direct la argumentul absurd în privința firii tale pe care ai încercat să-l susții printr-un exces de cheltuieli imprudente și inutile.

Ea își încleștă dinții.

– Ceea ce a fost necesar, dată fiind poziția ta de neclintit cu privire la controlul finanțelor mele – de fapt, la controlul vieții mele.

– În multe feluri, par deja căsătoriți, pluti agale până la ea vocea uneia dintre mătuși. Încă o dată, Elizabeth nu reușise să observe tăcerea care se așternuse în cameră.

Își simți fața în flăcări.

Nicholas se aplecă mai aproape.

– Aș spune că pare inevitabil.

Ea îi întâlni privirea, ochii lui negri umbriți de amuzament și ceva mai adânc, ceva important, ceva pentru totdeauna.

Doamnele din încăperea și încăperea însăși dispărură. Ea nu mai exista decât în privirea lui, în bătăile inimii ei. Și chiar în acel moment, ea capitulă în fața a ceea ce era într-adevăr inevitabil și atât de clar. Pentru prima dată în zece ani foarte lungi, privi în față adevărul pe care, undeva adânc înăuntrul ei, probabil îl știuse tot timpul. Îl iubise atunci, îl iubea acum și nu încetase să-l iubească vreodată. El era și fusese mereu soarta ei. Marea ei pasiune.

Elizabeth trase adânc aer în piept și zâmbi ușor nesigură.

– Poate că unele lucruri au fost într-adevăr menite să se întâmple.

O expresie de surprindere traversă chipul lui Nicholas, care o privi lung preț de o clipă. Apoi zâmbi și arătă de parcă și-ar fi dorit să o cuprindă în brațe chiar atunci și acolo. În schimb, îi luă mâna și o duse la buze. Ar fi fost oarecum dezamăgitor dacă nu era promisiunea din ochii lui.

Vocea lui era joasă și menită să fie auzită doar de ea.

– Iei cina cu mine în seara asta, Lady Langley? Pe la opt și jumătate, mă gândesc.

Ea înghiți în sec și îl privi în ochi, știind prea bine că, indiferent ce se petrecuse între ei, cina din seara aceea chiar urma să fie începutul a ceea ce era menit să se întâmple.

O mare pasiune.

O mare nebunie.

- Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Sir Nicholas, spuse ea încet.

- Ei bine, pot să spun că nu aud nici un afurisit de cuvânt, murmură una dintre verișoarele ei undeva departe. Ce spun?

- N-am idee, murmură altcineva. Dar, după expresiile lor, pun pariu că este de bine.

El zâmbi larg spre ea, iar ea râse, fără să îi pese ce putea crede cineva.

- Atunci pe diseară, spuse el încet, îi eliberă mâna și se întoarse spre mama ei. Trebuie să plec, Excelență.

- Deci nu vrei să ni te alături? Un licăr scânteie în ochiul mamei ei. La ceai, vreau să zic.

Nicholas clătină din cap.

- Nu cred. Sincer, este o adunare formidabilă și m-aș simți ca un lup într-o turmă de miei.

- Nicholas, ești o încântare! râse mama. Adevărul este că, în acest grup, lupului trebuie să îi fie frică de miei.

El schiță zâmbetul lui dezarmant.

- Exact ce am vrut să spun și eu, doamnă. Se întoarse spre adunare, doamnele așteptându-i cu sufletul la gură fiecare cuvânt, și se adânci într-o plecăciune impresionantă. Doamnelor, toate cele bune! Vă doresc tuturor cel mai fericit Crăciun!

- O să ne vedem la balul de Crăciun al familiei Effington, nu-i așa? întrebă ducesa.

- Nu l-aș rata pentru nimic în lume. O zi bună, Excelență. El încuviință din cap spre Elizabeth. Lady Langley.

- Sir Nicholas, spuse Elizabeth cu o încuviințare rece, ignorând fiorul dinăuntrul ei, fără îndoială trezit de acceptarea propriilor sentimente și de nerăbdarea a ceea ce urma să fie.

În seara aceea și în fiecare seară după aceea.

El ieși din salon, privirea ei și ale tuturor doamnelor prezente urmărindu-l până când se făcu nevăzut. Ca la un semnal, ieșirea lui provocă o creștere imediată a vocilor înflăcărâte de femei, toate hotărâte să descrie și să laude farmecul, atenția și înfățișarea lui Sir Nicholas.

- Mă întreb cine l-a ajutat, murmură Jules de undeva din spatele lui Elizabeth.

- Fără îndoială, oamenii de la Fortnum and Mason, spuse mama. Deși nu prea contează. Important este de remarcat că a sărit în ajutorul lui Elizabeth. Ceea ce vorbește în favoarea lui.

- Da, nu-i așa? spuse Elizabeth incet, continuând să privească absentă spre ușă.

- Îți dai seama că tu și Charles nu v-ați certat niciodată? spuse mama gânditoare.

Jules pufni:

- În timp ce tu și Nicholas vă certăți în permanență.

- Cred că este ceva de luat în seamă. Ducesa se opri o clipă. Și cred că este foarte important.

- Ai absolută dreptate, iar eu ar trebui să fac ceva în acest sens. Elizabeth se întoarse spre mama și sora ei cu un zâmbet strălucitor, care părea să vină de undeva din adâncurile ființei ei. Din inima sau poate din sufletul ei. Într-adevăr, chiar ar fi o prostie dacă nu aș reuși să-l iau pe sus chiar acum și să-l duc la altar.

Capitolul 16

Nick se lăsă pe spate în scaunul din spatele biroului și privi fără să vadă ușa bibliotecii.

Ce naiba trebuia să facă?

Bătu darabana absent în birou. Elizabeth spunea că își dorea sinceritate între ei, dar sinceritatea era un lucru vag și evaziv, supus interpretării fiecăruia. Câtă sinceritate își dorea cu adevărat? Era ceva ce trebuia să știe? În plus, totul se terminase și aparținea acum trecutului. Oare nu ar fi rănit-o pur și simplu, poate profund, orice revelație a adevărului?

Și totuși, putea el – cu bună-știință și în numele sincerității – să-i ascundă așa ceva? Dacă aveau să aibă o viață împreună, iar aceasta fusese intenția lui de la bun început, nu trebuia să se bazeze într-adevăr pe sinceritate? Nu ar fi trebuit să-și înceapă viitorul fără secrete? Mai ales secrete de o asemenea amploare.

Aruncă o privire spre ceasul vienez de pe șemineu. De obicei, mecanismul de la baza ceasului, care înfățișa atelierul unui cizmar, pe cizmarul și ucenicul lui care se mișcau în acord cu bătăile ceasului, îi aducea un zâmbet pe buze, însă în seara aceea el era preocupat doar de timp. Era abia trecut de ora șapte. Avea la dispoziție mai mult de o oră până când sosea Elizabeth. Suficient ca să se îmbrace pentru cină. Deloc suficient ca să găsească un răspuns.

La naiba! Nu părea să existe un răspuns. În orice caz, nu unul bun. Nick scoase un oftat lung, frustrat. Nu-și putea aminti ultima dată când fusese atât de nesigur de ceva. Fără îndoială, din cauza faptului că era îndrăgostit. Fapt care înceteșă mintea unui om și anula orice posibilitate de gândire rațională.

Habar nu avea cum Dumnezeu să-i spună, dar știa prea bine că, dacă tăcea, iar ea afla, nu avea să înțeleagă niciodată că singurul lui interes fusese să o protejeze. Și se putea să nu-l ierte niciodată.

Se uită lung la atelierul cizmarului – ciocanul ucenicului bătea secunde pe talpa unui pantof. Una, două, trei...

Sigur trebuia să îi spună. Dar nu era nevoie să îi mărturisească în ziua aceea. Simți că se luminează. Și nici a doua zi. Îi zâmbi ucenicului. De ce să nu aștepte până când celebrau cinci ani de fericire maritală petrecuți împreună? Sau, și mai bine, zece. Chiar douăzeci. Așa, totul avea să fie pus bine în perspectivă. Exista o șansă foarte bună ca, odată cu trecerea unei perioade lungi, ea să considere că dezvăluirea lui devenise relativ interesantă.

O bătaie ușoară se auzi în ușa bibliotecii, urmată aproape imediat de Edwards.

- Îmi cer iertare, domnule, dar Lady Langley este aici.

- Deja?

Nick se ridică în picioare. Sincronizarea ei era neprevăzută. Cu doar câteva minute mai devreme, și ar fi fost mai mult decât straniu. Chiar și așa...

El zâmbi larg. Sosirea timpurie a lui Elizabeth putea prea bine să însemne că era atât de dornică să-l vadă încât abia aștepta să îi plece musafirii. Cu siguranță, el nu își dorea decât să fie cu ea. Să o ia în brațe. Să îi accepte recunoștința, bineînțeles, cu grație, pentru succesul seratei, oricum ar fi vrut ea să și-o exprime. El spera să o facă dezgolită și întinsă în patul lui, purtând doar un corset. Roșu, dacă era foarte norocos, deși nu și-o putea închipui pe Elizabeth având un corset roșu. Purtând unul, da, dar nu având unul. Poate că se impunea un cadou? De Crăciun. Oferit în privat, desigur. Și ciorapi. Categorie ciorapi. Cei mai buni de pe piață și nimic care să fie mai puțin practic.

- Nicholas!

Elizabeth se strecură în cameră cu un semn scurt din cap, bărbia înălțată, umerii drepti, sânii subliniați sub țesătura rochiei. Oh, da, cu siguranță putea să și-o închipuie pe Elizabeth într-un corset roșu!

- Ai ajuns devreme.

- Abia așteptam.

Cuvintele erau potrivite, dar era ceva ciudat în tonul ei.

El își îngustă privirea.

- Oaspeții tăi s-au simțit bine?

- Da, răspunse ea cu răceală.

El o studie cu atenție. Corsetul din mintea lui dispăru, fiind înlocuit de unul folositor, practic, de culoare albă. Era evident energizată de ceva. Sau mai degrabă supărată pe el din pricina unui lucru. Se chinui să găsească motivul, dar chiar nu făcuse nimic. Încă nu.

- Elizabeth, spuse el încet, s-a întâmplat...

- Ai ceva să-mi spui?

Vocea ei era exagerat de nonșalantă, nepăsătoare. Privirea îi era atintită cu hotărâre spre el, dar ridică absentă o bombonieră Ming.

- Ce faci cu ea?

Ea aruncă o privire spre vasul din mâini, de parcă nu era conștientă că îl ținea.

- Am crezut că m-am vindecat de obiceiul ăsta. Sprâncenele ei se încruntară. Până când te-ai întors tu.

- Ce obicei? zise el, deși aproape că îi fu frică să întrebe.

- M-am specializat la aruncat vase, Nicholas.

Ea ridică din umeri, de parcă ar fi ținut o bucată de ceramică lipsită de valoare, și nu o piesă neprețuită.

- Da, am observat. El își privi bomboniera. Numai vase?

- În primul rând vase. Uneori, câte un vas, veselă, alteori câte o farfurie, din când în când câte un pahar.

- Ah, atunci, ca să fim exacti, aceea este o bombonieră.

Ea zâmbi.

- Bombonieră.

- Nu-mi amintesc de tine ca fiind expertă la aruncat vase.

- Nu eram obișnuită să arunc vase. Fruntea i se încruntă. Nu-mi amintesc când am început să arunc vase. Când viața a devenit destul de frustrantă, bănuiesc.

- Frustrantă?

- Oh, nu știu. Poate că nu este cuvântul potrivit. Mută bomboniera dintr-o mână în cealaltă așa cum făcea un băiețel cu o minge.

El chiar și-ar fi dorit ca ea să nu o facă.

- Simți o satisfacție uluitoare când spargi ceva cu greutate. Ea ridică privirea spre el. Apropo, chestia asta are o greutate ideală.

- Sunt sigur că dinastia Ming a creat-o având altceva în minte, murmură el.

- Și este de apreciat.

Măcar nu mai părea la fel de enervată cum fusese cu o clipă în urmă.

- Este o piesă excepțional de valoroasă. El înconjură biroul. Destul de rară și foarte-foarte veche.

- Ai o grămadă de bani.

- Este de neînlocuit.

- Ei bine... Păcat! Ea studie bomboniera cu smalt albastru. Cred că am început după ce s-a născut Christopher. Nu-mi aduc aminte exact

ce m-a făcut să arunc prima vază, dar îmi amintesc un sentiment intens de satisfacție și de ușurare, așa spune. Greutatea obiectului din mâna mea. Eliberarea când îi dau drumul. Și bubuitul extraordinar de satisfăcător când se face țândări de perete. Vezi tu, exact motivul pentru care prefer vasele.

– Mi-e teamă că nu înțeleg, îi spuse el, dar nu își scâpă din priviri porțelanul.

– Paharele, în special cristalul, sunt ușoare și foarte nepotrivite pentru asta. Ea clătină din cap. Nu sunt ca o vază bună.

– Bombonieră, o corectă și își alege cuvintele cu atenție. Spune-mi, te rog, ce te împinge acum să vrei să faci asta?

– Ah, da, să revenim la oile noastre. Ea își îngustă privirea. Ai ceva ce vrei să-mi spui?

Nu, dacă voia să-și salveze bomboniera de la distrugere.

– Nu cred.

– Nu? Ea ridică o sprânceană. Nimic?

– Nu?

Era mai mult o întrebare decât un răspuns.

– Despre domnișoara Godwin?

– Despre Teddy?

Simți că inima i se oprește în loc. Cât știa? Sau doar bănuia?

– De ce ai crede...

– Hai, Nicholas! Ea se uită urât la el. Am văzut-o plecând de aici. Acum nici zece minute. Refuz să fiu pusă din nou în postura asta, în cunoștință de cauză sau nu. Nu o să accept așa ceva.

El se uită lung la ea o clipă. Fu cuprins de o senzație de ușurare și îi zâmbi larg.

– Ești geloasă.

– Eu cu siguranță... Ea pufni. Da, se pare că sunt geloasă.

Surâsul lui se adânci.

– Încântător!

– Nu este nici măcar un pic încântător, se răsti ea. Este înnebunitor. Nu am fost geloasă nici măcar o zi din viața mea.

– Charles nu te-a făcut niciodată geloasă?

– Nu. Ea scoase un oftat frustrat. Nu. Poate că așa fi fost dacă așa fi știut de *activitățile* lui, dar cum nu am știut... Ea miji ochii. Care este relația ta cu domnișoara Godwin?

– După cum ți-am spus ultima dată când ai fost geloasă, Teddy este o prietenă foarte veche și foarte dragă. De fapt, ea m-a ajutat cu comanda la Fortnum and Mason. Are un talent extraordinar

la treburile astea. El își încrucișă brațele la piept și se sprijini de birou. O Elizabeth geloasă era ceva foarte fascinant și peste măsură de amuzant. Tind să cred că n-aș fi reușit fără ea.

Ea îl studie cu o suspiciune evidentă.

-Și a rămas aici tot timpul cât tu ai fost la mine acasă și după aceea?

-Nicidecum. Dacă vrei să știi, ne-am întâlnit azi-dimineață. M-a sfătuit să aleg gustările pentru ceai și mi-a fost de ajutor convingându-i pe cei de la Fortnum and Mason să se apuce de comandă numaidecât. El îi întâlnește privirea. Capacitatea ei fermecătoare de convingere dublată de o sumă mare din banii mei reprezintă motivul pentru care serata a fost un asemenea succes. El ridică o sprânceană. A fost un succes, nu-i așa?

- Pe cinste, mormăie ea. De ce a fost aici în seara asta?

- Dumnezeule, ești geloasă! El chicoti. Este foarte interesant.

- În absolut nici un fel...

- Teddy s-a oprit în drumul ei spre teatru ca să vadă dacă toate au mers bine. Era adevărat într-o oarecare măsură și, deocamdată, nu considera că era nevoie să-i spună altceva. Nimic mai mult.

Elizabeth îl studie mult și în tăcere, apoi oftă.

- Mă simt ca o proastă. Ea lăsa jos bomboniera. Din nou.

- Gelozia, determinată de concluzii pripite, are efectul ăsta.

Ea clătină din cap.

- Chiar și așa, este o parte din mine cu care nu sunt familiarizată și care nu-mi place.

- Cu toate astea, gelozia și nebunia ta mi se par fermecătoare.

- Ar trebui să-i trimit domnișoarei Godwin un bilețel de mulțumire, murmură ea. Și scuzele mele.

- Nu este nevoie să-i ceri scuze, spuse el repede. Nu putea concepe nimic mai periculos decât o prietenie adevărată între Elizabeth și Teddy. Nu, era în interesul tuturor celor implicați în poveste ca ele să rămână cât mai departe una de cealaltă. Nu are nici cea mai vagă idee despre concluziile tale greșite. În plus, ar fi pur și simplu jenată.

- Bănuiesc. Dar un bilețel de mulțumire...

- Ar fi cel mai potrivit. Venise vremea să treacă de subiectul Teddy și să se ocupe de ceva mult mai important. Acu, apropo de problema ta cu gelozia...

- Nu am o problemă cu gelozia. Un zâmbet reticent îi arcui în sus colțul gurii. Problema mea ești tu.

El se opuse impulsului de a se duce la ea.

- Oh?

- Da, vezi și tu. Ea își împreună mâinile și aruncă o privire prin încăpere, trecând peste tot, mai puțin asupra lui. Adică...

- Da?

- M-am gândit mult la problema asta. Adică trebuie avută în considerare.

El încuviință din cap.

- Continuă!

- Și m-am hotărât... Ea inspiră adânc și îi întâlnește privirea. O să mă mărit cu tine, Nicholas.

- Serious? spuse el încet.

Acelea erau cuvintele pe care își dorea să le audă. Cuvintele pe care le așteptase. Atunci de ce nu era peste măsură de bucuros?

- Da.

Ea încuviință ferm din cap.

- De ce?

El își dădu seama imediat că era ceva ce scăpase din vedere. Ceva care îl sâcâia undeva, într-un ungher al minții.

- De ce? Ea făcu ochii mari. Cum adică de ce? Mi-ai menționat o serie de motive pentru care ar trebui să mă mărit cu tine. În primul rând, îmi controlezi finanțele.

- Ah, da, desigur. El se chină să imprime o notă de ușurare în tonul lui, care să ignore senzația de gol pe care o simțea în stomac. Mă vrei pentru banii tăi. Nu este foarte măgulitor.

- Nu despre asta este vorba, Nicholas, spuse ea repede. Și o știi prea bine.

- Nu, mă gândeam eu că nu este. Eu cred - nu îi venea să creadă că urma să rostească acele cuvinte - că, în acest moment, căsătoria dintre noi doi ar putea să fie o greșeală.

- Poftim? întrebă ea șocată.

- Nu sunt complet sigur că acum ar fi cea mai înțeleaptă alegere.

- De ce Dumnezeu nu? Este ce ți-ai dorit de la bun început.

- Da, este, și încă îmi doresc asta.

- Atunci...

- Ai tras prea repede concluzia că între mine și Teddy este ceva.

- Despre asta este vorba? Majoritatea bărbaților ar fi flatați. Ea ridică vocea. În plus, de ce să nu fiu geloasă, Nicholas? Ea este o femeie minunată, atrăgătoare, iar tu...

- Da?

- Ești - ea trase adânc aer în piept - tot ce și-ar putea dori o femeie.

- Mulțumesc. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să intri într-o căsnicie cu un bărbat în care nu ai încredere.

- Prostii, Nicholas! Poate că nu am avut încredere în tine la început. La urma urmei, chiar mi-ai frânt inima și nu este un lucru pe care o femeie îl uită ușor, dar tu chiar mi-ai dovedit ce fel de bărbat ești.

- Ți-am frânt inima? Întrebă el încet.

- Mi-a luat zece ani să recunosc asta, dar da, mi-ai frânt inima. Dar sunt sigură că acum ești un bărbat căruia pot să-i încredințez tot restul vieții mele, rosti ea hotărâtă.

- Poți? Spui că nu ai cunoscut niciodată gelozia, dar ai presupus ce este cel mai rău sentiment când ai văzut altă femeie plecând din casa mea.

- Evident, pentru că nu suport gândul de a te ști cu altcineva. Am menționat că ar trebui să fii flatat?

El clătină încet din cap.

- Nu o să plătesc pentru păcatele altui bărbat.

- Poftim? Ea clătină din cap confuză. Păcatele cui?

- Acum câteva momente, când ai crezut că între mine și Teddy există ceva mai mult decât prietenie, ai spus că nu o să mai fii pusă în postura asta.

- Înțeleg. Ea încuviință din cap. Și pe bună dreptate. Nu mă poți învinovăți pentru asta.

- Nu o fac. El își alege cuvintele cu grijă: Când ți-am spus că ți-am fost credincios în sufletul meu în toți acești ani, oricât de banal ar fi sunat, a fost adevărul. Nu am iubit niciodată altă femeie.

- Tu... Ea rămase fără voce. Nu mi-am închipuit niciodată...

- Când ne-am întâlnit din nou acum câteva săptămâni, zise uitându-se în ochii ei, te-am întrebat dacă ești împăcată. Nu ai răspuns.

Ea pufni.

- Pentru că a fost o întrebare stupidă.

- Pentru că nu ești împăcată. Nu cu Charles.

- Charles este mort. Ea își încrucișă brațele la piept. Mort, îngropat și dus demult.

- Iar tu nu ai avut niciodată ocazia de a te confrunța cu el. Ca să rezolvați lucrurile dintre voi. El a împărțit viața în secret cu altă femeie mai mult de jumătate din căsnicia voastră. Nu poți să-mi spui că nu ai nenumărate întrebări legate de relația asta.

- Oh, cred că am! E firesc să existe o anumită curiozitate...

- Oricât ai pretinde că l-ai iertat, chiar tu ai spus-o: el este un capitol neîncheiat în viața ta.

Ea clătină din cap.

- Chiar și așa...

- El te-a trădat.

- Știu asta! se răsti ea. Iar tu mi-ai frânt...

- La naiba, Elizabeth! Am făcut ce credeam că este cel mai bine pentru viața ta, pentru viitorul tău și fericirea ta și m-am săturat până peste cap să mă scuz pentru asta. A fost cea mai mare greșală din viața mea și cel mai nobil lucru pe care l-am făcut vreodată. Am făcut astfel încât să mă asigur că te măriți cu bărbatul pe care eu l-am crezut, pe care toată lumea l-a crezut, pe care tu l-ai crezut ca fiind potrivit, cu adevărat *menit pentru tine*. Ca să-ți asigur fericirea.

- Ei bine, te-ai înșelat!

- Am înțeles asta pe urmă. Poate că anii au dovedit că acțiunile mele au fost greșite, dar aș face din nou exact același lucru. Pentru tine. Iar greșelile făcute în urmă cu zece ani nu au fost doar ale mele!

- Charles nu a fost...

- Nu vorbesc despre Charles, vorbesc despre tine.

Ea tresări.

- Despre mine? Cu siguranță nu spui că...

- Oh, ba spun! Ai fi putut să te împotrivești. Ai fi putut să refuzi să-mi accepti hotărârea. Ai fi putut să te lupți cu mine, pentru mine, pentru noi. La naiba, Elizabeth, ai fi putut să vii după mine!

- Nu fi ridicol! Nu puteam concepe ca eu... Nu știam... Nu eram sigură... Ea făcu o pauză, iar el văzu cum amintirea despărțirii lor i se aprinse în privire. Ea își îndreptă umerii. Eram foarte tânără.

- Amândoi eram foarte tineri, dar eu te iubeam suficient ca să renunț la tine.

- Iar eu am fost la fel de proastă ca tine pentru că ți-am permis! Asta vrei să auzi?

- Nu știu.

O notă de epuizare se simți în vocea lui.

- Ce vrei să fac, Nicholas? Ca să închid capitolul ăsta? Să mă duc la mormântul lui și să urlu cât mă țin plămâni? Să găsesc un spiritist care să ia legătura cu fantoma lui? Ea își căută cuvintele. L-am iertat pentru că nu am avut de ales. Și i-am justificat acțiunile pentru că nu am știut ce să mai fac ca toate să capete un sens. Ea se întoarse

și începu să umble prin cameră. Până la moartea lui, am crezut că viața noastră împreună este perfectă. Nu am observat niciodată că nu era o mare pasiune, dar eram mulțumită. Am crezut că el este mulțumit. Până la întoarcerea ta, nu mi-am dat seama că mulțumit nu era de ajuns. Nu mi-am dat seama că m-am căsătorit, cel mai probabil, cu bărbatul care nu ar fi trebuit niciodată să fie mai mult decât un prieten drag și că am permis prietenului care a fost, foarte posibil, marea mea pasiune să plece din viața mea.

- Eu nu te-aș trăda niciodată, spuse el simplu.

- Știu, și totuși sunt...

Ea tăcu vreme îndelungată.

Nicholas își dori să-și fi ținut gura. Să-i fi acceptat propunerea și să ignore restul. Dar, în timp ce era dispus să-și petreacă restul zilelor ispășindu-și greșelile, nu avea de gând să plătească pentru Charles. O dorea pe Elizabeth mai mult decât orice pe lume, dar nu cu un asemenea preț. Și se temea că în anii următori avea să existe ceva care să-i distrugă pe amândoi.

- Mi-e frică. Ea îi întâlnește privirea. Mi-e frică să recunosc că te-am iubit întotdeauna. Să recunosc că viața mea de până acum a fost o mare greșală, rosti ea și scoate un râset ciudat și scurt.

El simți un nod în stomac. Era un idiot. Era dispusă să se mărite cu el. Îl iubea. Nimic altceva nu mai conta.

- Elizabeth.

Ea îl ignoră.

- Acum cred că am supraviețuit infidelității lui Charles, chiar morții lui, pentru că, deși l-am iubit mult, el nu a fost niciodată jumătatea sufletului meu. Ea trase adânc aer în piept. Tu ești.

- Elizabeth!

El vru să se apropie de ea.

- Te rog, nu! Ea întinse o mână ca să-l țină la distanță. Când am venit aici valvârtej, nu m-am gândit nici o clipă la ce am discutat. Dar ai dreptate: am avut încredere în Charles, iar el mi-a trădat încrederea. Cu toate astea, chiar și în cele câteva zile în care am știut despre amanta lui, înainte ca el să moară, nu am fost niciodată geloasă.

- Ar fi fost de înțeles.

- Dar nu am fost. Totuși, de fiecare dată când tu te uiți la altă femeie, mă gândesc la cel mai rău lucru când, de fapt, tu nu mi-ai dat nici un motiv să o fac. Și fie îmi pasă de tine mai mult decât am crezut vreodată că este posibil, fie ai dreptate întru totul. Te consider responsabil pentru eșecurile lui Charles. Ea se întoarse și porni spre

ușă, apoi se întoarse din nou. De fapt, cred că s-ar putea să te învînovească pentru tot.

– Poftim?

Sprâncenele lui se încruntară.

Scânteii se aprinseră în ochii ei verzi.

– Dacă nu ai fi fost atât de al naibii de dispus să te sacrifici. Dacă ți-ai fi ascultat inima în loc să-i ascuți pe toți ceilalți...

– Inclusiv pe tine, sublinie el.

– Oh, crede-mă, mă număr printre ei! i-o întoarse ea. Și eu sunt probabil la fel de îndărătnică. Dar, dacă nu ai fi insistat să iei o decizie care să afecteze viața amândurora, fără măcar să te gândești un pic...

– Am fost nobil!

Ea pufni disprețuitor.

– Iar eu nu sunt singurul responsabil. Nicholas miji ochii. Dacă nu ai fi fost așa de ocupată să convingi pe toată lumea că nu ești altceva decât o fată frumoasă, frivolă și cu un cap sec, poate că Charles și-ar fi dat seama că nu te potriveai cu el din capul locului. Că nu erați *meniți să fiți împreună*. Poate că, dacă ai fi avut curajul să fii cine erai cu adevărat nu doar în preajma mea, ai fi avut curajul să-ți recunoști sentimentele și să mă oprești să plec din viața ta!

– Nu ai plecat. Ai fugit!

– Fără îndoială, fuga este o soluție bună în clipa asta!

– În privința asta, Sir Nicholas, suntem de acord! Ea se întoarse pe călcăie și se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse din nou. Ajunul Crăciunului și balul familiei Effington sunt poimăine. Nu trebuie să te deranjezi să mă însoțești, o să-mi petrec la reședința Effington cea mai mare parte a zilei împreună cu copiii.

– Cum consideri, spuse el scurt.

– O să aștept decizia ta legată de administrarea finanțelor mele.

– Desigur.

Ea aruncă o privire spre bombonieră.

– Ar fi foarte mulțumitor să arunc chestia asta acum.

– Dacă îmi ceri permisiunea, nu o ai.

– Nu o vreau și nici nu am nevoie de ea. Elizabeth apucă bomboniera, o ridică, apoi îi întâlni sfidător privirea. Chiar este valoroasă?

– Neprețuită.

– Bun.

Ea încuviință din cap, apoi aruncă bomboniera cu toată puterea.

Undeva, într-o parte mai rațională a minții lui, care nu era înflăcărată de furie, el observă că ea ținti bine – evident, rezultatul unei ample exersări –, direct spre capul lui. Fără să se mai gândească, el întinse mâna și o prinse. Lovitura dintre porțelan și carne răsună în încăpere. În mod remarcabil, date fiind înțepăturile pe care le simți în mână, bomboniera nu se alese nici măcar cu o crăpătură. Admirația lui pentru meșteșugarii care o creaseră cu drag spori.

- Ai prins-o. Ea îl privi neîncrezătoare. Mi-ai prins vaza.

- Am prins bomboniera *mea* de porțelan, cu smaltț albastru, din dinastia Ming a secolului al XV-lea. El așeză bomboniera cu grijă pe o masă aflată în apropiere. Și a fost ceva extrem de copilăresc din partea ta.

- Și, fără indoială, frivol.

El ridică din umeri în semn de încuviințare.

Ea îl studie o clipă.

- Ți-am spus că nu o să mă mai arunc din nou în brațele tale. Nu m-am gândit că în seara asta... Ei bine, presupun că nu prea mai contează asta acum.

Apoi încuviință din cap, se întoarse și ieși din cameră, trântind ușa în urma ei.

Nick se uită absent la ușa și își desfăcu pumnii încet. Ciudat, nu observase că și-i încheștase.

El trase adânc aer în piept. Cu siguranță, seara nu se desfășurase așa cum plănuiise. Nu. Aruncă o privire spre ceas. Nu era încă opt. Seara pe care o așteptase cu nerăbdare nici nu ar fi trebuit să înceapă, darămite să se termine.

Ce Dumnezeu se întâmplase? Femeia îl innebunea, dar era vina lui, bineînțeles. Ar fi trebuit pur și simplu să-și țină gura. Dar, chiar dacă era mai mult decât dispus să-și asume vina pentru propriile greșeli, nici nu voia să audă de posibilitatea de a le lua în cărcă și pe ale regretatului ei soț.

Își croi drum printre obstacolele din încăpere și se duse la sticla de coniac și paharele așezate nesigur pe o tavă susținută șubred de o tobă tribală africană, își turnă un pahar și îl dădu pe gât.

O voia, o voise mereu și bănuia că avea să o dorească întotdeauna. Își dorea inima ei, mâna ei și, Dumnezeule, încrederea ei. Era oare posibil?

Totuși, nu era chiar atât de rea situația. Ea recunoscuse că el îi frânsese inima. Tresări. Destăinuirea în sine nu era prea plăcută, dar însemna că ei îi păsase de el. Recunoscuse că îl iubise atunci

și că îl iubea acum. Îl numise *jumătatea sufletului meu*. Dragostea și ura erau, într-adevăr, despărțite de o linie fină și se părea că acum Elizabeth șovăia între cele două.

Evident, discuția cu Teddy îi trezise toate acele gânduri în minte. Ah, dacă... Regretele nu-și aveau rostul. Tot ceea ce se petrecuse între el și Elizabeth în seara aceea nu putea fi niciodată luat înapoi.

Seara fusese un dezastru, habar nu avea cum să îndrepte lucrurile și nu știa dacă era măcar cu puțință. Poate că amândoi aveau nevoie de mai mult timp înainte de a se avânta într-o căsnicie, deși un deceniu ar fi fost suficient. Era pur și simplu vorba despre mândrie sau era în joc onoarea lui? Nu avea idee care era răspunsul la acea întrebare.

Exista o singură cale de a închide ușa vieții ei cu Charles o dată pentru totdeauna. O singură cale de a scrie sfârșitul aceluia capitol și de a-i oferi răspunsurile și pacea pe care le merita.

Își trecu mâna prin păr. Nu putea să trăiască tot restul vieții lui fără ea. Nu despre asta era vorba.

Acum întrebarea era dacă putea sau nu să trăiască tot restul vieții lui alături de ea.

Capitolul 17

- Arăți groaznic.

Jules își privi sora peste ceașca de ceai.

Elizabeth se plimba prin salonul pentru micul dejun.

- Mă simt groaznic.

- Nu cred că te-am văzut niciodată arătând atât de rău.

- Nu m-am simțit niciodată atât de rău. Ea se opri brusc și se uită la sora ei. Cât de rău?

- De parcă ai fi fost târâtă pe străzile Londrei agățată de o trăsură. Jules își studie sora din cap până în picioare. Cele mai *crunte* părți din Londra.

- Atât de rău, murmură Elizabeth, apoi își privi rochia și tresări.

Chiar arăta oarecum neîngrijită și răvășită. Nicidecum cea care era de obicei. Desigur, nu își așteptase camerista în dimineața aceea și își pusese primul lucru pe care reușise să îl îmbrace fără ajutor. *Dimineața aceea* fiind un termen relativ, având în vedere faptul că nu fusese în stare să adoarmă nici măcar o secundă, și întunericul se transformase în zori într-o fracțiune de secundă. Își petrecuse cea mai mare parte din noapte plimbându-se neliniștită prin casă sau privind pe fereastră casa lui Nicholas. Observând că lumina ardea în biblioteca lui mult după ivirea zorilor. Întrebându-se dacă și el era la fel de tulburat ca ea. De cel puțin șase ori se trezise în fața ușii, gata să se ducă la Nicholas și să facă tot ce era nevoie ca să repare fisura dintre ei. Chiar să i se arunce din nou în brațe.

Se oprise doar pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să spună și, chiar mai rău, ce să facă.

- Sunt atât de proastă! Elizabeth își înfășură brațele în jurul ei și începu iar să se plimbe prin încăpere. El are dreptate, să știi. În legătură cu tot.

- Nicidecum.

Elizabeth aruncă o privire spre sora ei.

- Nu crezi că are dreptate? În legătură cu Charles, cu mine, cu tot.

- Oh, nu, sunt convinsă că are dreptate! De fapt, cred că analiza lui a fost absolut strălucită. Îmi doresc să-mi fi dat eu seama. Pur și simplu cred că este la fel de prost ca tine.

Elizabeth arcui o sprânceană.

- Da?

- Ei bine, zâmbi Jules, poate că nu la fel de prost ca tine.

- Mulțumesc. Elizabeth se uită încruntată. Este atât de bine să știu că mă pot bucura de loialitatea neclintită a surorii mele!

- Nu loialitatea este problema. Dar onestitatea este. Eu cred că amândoi sunteți proști. Niște idiști. Nebuni cu acte în regulă. Jules își așează hotărâtă ceașca pe masă. Trebuia să te ia pe sus și să te ducă la altar în clipa în care ai acceptat să te măriți cu el.

- Aste este soluția ta pentru toate problemele?

- Da, și este o soluție a naibii de bună, spuse Jules tăios. Acum trebuia să-ți sărbătorim logodna și poate chiar să plănuiim o nuntă de Crăciun. Habar n-am care este procedura, dar tata, Lord Thornecroft sau chiar Nicholas sigur puteau să discute cu vreun oficial de undeva, sau chiar să mituiască pe cineva dacă era nevoie. Sunt convinsă că puteau să se facă anumite aranjamente ca să vă căsătoriți chiar în ziua de Crăciun.

Elizabeth privi lung.

- Doamne, Jules, nu am bănuț asta niciodată, dar tu ești o romantică! O romantică diabolică, dar totuși romantică. Și, pe deasupra, una exagerat de optimistă.

- Toți romanticii sunt optimiști, spuse Jules cu un aer de superioritate. În plus, este anotimpul speranței, al bunăvoinței și al tuturor lucrurilor de acest fel. Când eram fete, obișnuiam să spun că totul este posibil de Crăciun. Întâlni privirea surorii ei. Continui să cred.

- Crăciunul este inevitabil. O să fie peste două zile, indiferent ce se poate întâmpla în lume. Elizabeth clătină din cap. Mă tem că nu o să fie un viitor cu Nicholas.

- Oh, încetează, Lizzie! M-am săturat. Jules își încrucișă brațele pe masă și se aplecă în față. Nu-ți mai plânge de milă!

- Nu-mi plâng de milă.

Jules își arcui o sprânceană.

- Foarte bine atunci. Elizabeth oftă și se prăbuși într-un scaun. Îmi plâng puțin de milă. Nu m-am simțit atât de neputincioasă... niciodată. De la moartea lui Charles, m-am obișnuit să rezolv toate

problemele care se iveau. Într-adevăr, nu pot să concep o problemă pe care să nu o pot rezolva. Cu excepția poveștii ăsteia. Pur și simplu nu știu ce să fac.

- Ce vrei să faci?

- Vreau să sparg fiecare piesă din ceramica asta chinezească, spuse ea, chinându-se să imprime vocii ei un ton amuzant. De preferat în capul lui.

- Asta sună ca un plan, murmură Jules.

Elizabeth pufni.

- Poate satisfăcător, dar zadarnic. Ea își plimbă absentă arătătorul pe marginea ceștii de ceai și se gândi la întreaga situație. Nu pot să pricep cum poți dori pe cineva atât de tare și, în același timp, să simți o nevoie coplesitoare de a-l strânge de gât.

Jules zâmbi ștrengărește.

- Cred că asta se numește iubire.

- Cu siguranță, nu există prea multe lucruri care să o recomande. Elizabeth se opri brusc și aruncă o privire îngrijorată spre sora ei. Și este uimitor de diferit de orice am simțit pentru Charles.

- Tipul greșit de iubire, spuse Jules, privind atentă o farfurie cu tarte de pe masă.

- Ceea ce ne duce la început. Eu, Elizabeth, se opri dramatic, sunt o proastă.

- Am stabilit deja asta. Acum, ce ai de gând să faci cu asta?

- O întrebare excelentă. Elizabeth se uită lung la modelul floral pictat pe ceașca ei, ca și cum ar fi găsit acolo un răspuns. M-am gândit să mă duc la el, să-mi cer scuze...

- Oh, eu nu mi-aș cere scuze dacă aș fi în locul tău.

- De ce nu?

Jules arcui o sprânceană.

- Ai greșit?

- Nu. Dar nu am fost foarte cuviincioasă.

- Și el, din ce ai spus. În plus, ar trebui să fie obișnuit cu felul tău de a fi. N-ai fost foarte drăguță când s-a întors la Londra.

- Dumnezeule, sunt o scorpie! Elizabeth își sprijini coatele pe masă și își îngropă fața în mâini. Cum ar putea să mă dorească în vreun fel?

- Îi putem pune la îndoială sănătatea mintală. Oricum ar fi, el chiar te iubește, în ciuda defectelor tale. Cred că este absolut minunat din partea lui. Jules se gândi o clipă. Ai recunoscut că și tu ai fost la fel de vinovată ca el pentru ce s-a întâmplat în trecut, nu?

- Mai mult sau mai puțin, mormăi ea.
- Și i-ai spus lui Nicholas că îl iubești?
- Cred că i-am menționat în treacăt.
- Probabil ar trebui să faci mai mult decât doar a-i menționa în treacăt, dar asta este o problemă minoră și ușor de remediat. Și i-ai acceptat observațiile despre faptul că nu ai încheiat povestea cu Charles?

- Oricât ar fi de supărătoare...

- Oricât ar fi de înțelepte.

- Da, presupun că am acceptat. Elizabeth își înalță capul. Nu se poate face nimic în privința asta.

- Probabil că nu. Dar se pot face foarte multe lucruri în privința lui Nicholas. Jules își studiază gânditoarele sora. Cu toate acestea, dacă aș fi în locul tău, eu aș aștepta balul ca să fac ceva. Ceea ce o să vă dea amândurora timp să vă gândiți. În plus, relația voastră s-a terminat la balul de Crăciun și este firesc să reînceapă tot acolo.

- Firesc? Elizabeth arcuri o sprânceană. Nu sunt sigură cât este de firesc, dar astfel o să se închidă cercul.

- Vorbește cu el la bal.

- Nu o să mă umilesc.

- Nu sunt convinsă că nu o să fie nevoie de o anumită doză de umilință din ambele părți. Totuși, probabil ar trebui să aștepti ca să vezi dacă se umilește el primul.

Elizabeth zâmbi reticentă.

- Nu mi se pare că Nicholas este genul de om care să se umilească.

- Trebuie să faci sacrificii pentru dragoste, spuse Jules pe un ton superior. Dacă stau să mă gândesc mai bine, ar putea să fie un sfat bun să te umilești și tu un pic. La urma urmei, voi ați... Oh, ce cuvânt caut?

- Greșit?

- Exact. Jules încuviință din cap. Cu foarte multe lucruri, dar mai ales pentru că nu ați împărțit vina pentru despărțirea și viața voastră.

Elizabeth se încruntă.

- Cum adică viața noastră?

- Serios, Lizzie, dacă nu ai fi fost atât de hotărâtă să-ți ascunzi inteligența pe care Dumnezeu a crezut de cuviință să ți-o ofere și nu ai fi fost atât de concentrată să pari ușuratică, fără minte, fandosită și...

- Nu eram fandosită! Nu am fost niciodată fandosită.

- Ei bine, poate că mă înșală pe mine memoria. Jules ridică din umeri. Chiar și așa, vina este la fel de mult a ta...

- Da, da. Elizabeth îi ignoră comentariul cu o fluturare a mâinii. Știu asta și am recunoscut-o. Totuși, problema care rămâne în picioare este ce trebuie să fac în privința încrederii în Nicholas. Credeam că am încredere în el, dar se pare că, mulțumită lui Charles, nu am. Ea începu să bată cu degetele în masă. Sinceră să fiu, Jules, nu sunt convinsă că gelozia mea față de Nicholas are vreo legătură cu Charles. Poate că nu am fost niciodată geloasă când venea vorba de Charles, nu pentru că mi-ar fi dat vreodată un motiv, Doamne ferește, ci pentru că dragostea pe care o simțeam pentru el nu semăna nici pe departe cu ceea ce simt pentru Nicholas.

Ea se ridică în picioare și începu din nou să se plimbe, căutându-și cuvintele potrivite cu fiecare pas făcut.

- Să-l iubesc pe Charles a fost un lucru ușor, senin. Nu a necesitat nici un efort din partea mea. Să-l iubesc pe Nicholas este ceva furtunos, înspăimântător și - ea își puse mâinile pe stomac - palpitant într-un fel amețitor.

Jules încuviință înțelept din cap.

- O mare pasiune.

- Așa sper. Nu merită să lupți atâta pentru ceva mai prejos. Întâlni privirea surorii ei. Nu pot să-i promit că nu o să mai fiu niciodată geloasă.

- Spune-i! Cred că o anumită doză de gelozie este de așteptat și iertată când cineva are o mare pasiune.

Un ciocănit discret se auzi în ușă, și majordomul lui Elizabeth intră în salon.

- Îmi cer iertare, milady, dar aveți un musafir.

- Sir Nicholas? Elizabeth își îndepărtă părul de pe față și aruncă o privire spre sora ei. Nu pot să-l văd acum. Ce o să creadă?

- O să creadă că ai avut o noapte la fel de groaznică pe cât sperăm să fi avut și el, răspunse Jules. Și probabil o să i se pară că arăți încântător.

- Totuși, eu...

Hammond își dresă glasul.

- Iertare că intervin, milady, dar nu este Sir Nicholas. Este o femeie.

- O femeie?

Elizabeth oftă.

– Nu am chef să văd pe nimeni în clipa asta. Te rog, spune-i că nu sunt disponibilă.

– A spus să vă transmit că este o chestiune delicată și foarte importantă.

Jules pufni nerăbdătoare.

– Spune, Hammond, cine este?

– O anume domnișoară Godwin, răspunse Hammond cu o notă evidentă de dezaprobare în voce. Elizabeth și Jules schimbă priviri între ele.

– Ei bine, asta o să fie interesant.

Curiozitatea licări în ochii lui Jules.

– Poftește-o în salon! O să venim și noi într-un minut. Elizabeth încuviință din cap spre majordom. Și roagă bucătăreasa să pregătească ceva. Niște tarte și ceai.

– Prea bine, milady.

Hammond plecă de îndată.

– Mă întreb ce vrea, murmură Elizabeth.

– Există un singur mod de a afla. Jules îi zâmbi larg. Iar eu abia aștept.

Theodora Godwin stătea lângă fereastră, privind absentă spre stradă. Înaltă, impresionantă și îmbrăcată în ultimele tendințe, actrița avea un aer de grație absolut fascinant. Nu era deloc uimitor faptul că era aclamată pe scenă. Ce femeie în toate mințile nu ar fi fost geloasă pe o asemenea ființă?

– Domnișoară Godwin?

Elizabeth intră în cameră, cu Jules în urma ei.

Actrița se întoarse spre ea cu un zâmbet agitat.

– Teddy, ai uitat?

– Da, desigur, Teddy. Elizabeth îi întoarse zâmbetul. Ai cunoscut-o pe sora mea?

– La Lord Thornecroft. Teddy încuviință din cap spre Jules. Mă bucur mult să te revăd. Ea se uită la Elizabeth. Speram să putem vorbi între patru ochi.

– Oh, nici nu o să vă dați seama că sunt aici, spuse Jules cu un zâmbet luminos.

– Sora mea tocmai pleca. Elizabeth îi aruncă o privire hotărâtă lui Jules. Are foarte multe de făcut, mai ales că peste două zile este Crăciunul.

– Sigur aș putea rămâne.

- Dar nu ne-ar plăcea să te ținem din treabă.

Elizabeth o luă de cot pe sora ei și o însoți spre ușa salonului.

Jules se aplecă mai aproape și vorbi încet la urechea lui Elizabeth.

- Totuși, trebuie să-mi promiți că o să-mi spui totul mai târziu.

Elizabeth zâmbi.

- Poate.

Jules se încruntă supărată, apoi se uită înapoi la Teddy.

- Se pare că am foarte multe lucruri de făcut azi. O zi bună, domnișoară Godwin.

Teddy râse ușor.

- O zi bună!

Jules îi aruncă surorii ei o ultimă privire plină de speranță, scoase un suspin resemnat și ieși din cameră. Elizabeth închise hotărâtă ușile în urma ei.

- Se poate să nu te ierte în veci pentru asta, spuse Teddy cu un zâmbet. Sora ta este extraordinar de curioasă.

- A fost dintotdeauna. Elizabeth se apropie de canapea, luă loc și, cu un gest, o invită pe actriță să se așeze. Dar trebuie să mărturisesc că, în acest moment, îi împărtășesc curiozitatea.

Teddy se așează pe marginea unui scaun aflat în apropiere.

- Atunci ești surprinsă? Că mă aflu aici?

- Foarte.

- Sinceră să fiu, nu prea aveam în plan să vin în vizită, dar mi-am uitat umbrela la Nicky ieri. Tocmai am trecut pe la el.

- Oh? spuse Elizabeth cu cel mai nepăsător aer de care era în stare. Și cum se mai simte Sir Nicholas astăzi?

Teddy o studie gânditoare.

- Nu ești prea bună la asta, nu?

- Bună la ce?

Teddy zâmbi.

- La jucat.

- Nu am fost... Elizabeth oftă. Obişnuiam să fiu bună la asta, adică a mă preface că sunt altcineva decât sunt.

- Este o abilitate pe care ai pierdut-o.

Elizabeth chicoti fără să vrea.

- Nu mi-a trebuit. Ea redeveni serioasă și se aplecă spre Teddy. Cum se simte Nicholas?

- Teribil. Pur și simplu groaznic. Actrița clătină din cap. De-a lungul anilor, am văzut nenumărați bărbați în cele mai crunte momente,

dar nu sunt sigură să fi văzut vreodată un bărbat într-o asemenea stare.

– Serious?

Chipul lui Elizabeth se luminează.

Teddy încuviință din cap.

– A stat treaz cea mai mare parte din noapte, înecându-și ne-
cazurile, iar azi te asigur că este în cea mai îngrozitoare dintre
dispoziții, care îi reflectă pur și simplu înfățișarea. Arată – se gândi
un moment – de parcă ar fi fost târât pe străzi de un cal.

– De o trăsură, murmură Elizabeth.

– Exact. Teddy se încruntă. Trebuie să spun că și tu arăți mai de-
grabă... *istovită*.

– Ești amabilă. Elizabeth făcu o grimasă. Bănuiesc că felul în care
arăt seamănă cu felul în care se simte Nicholas și mă simt exact așa
cum arăt.

– Se simte jalnic.

– Bun. Elizabeth scoase un oftat însuflețit. Aș detesta să fiu sin-
gura care se simte jalnic.

Teddy șovăi o clipă, apoi își îndreptă umerii.

– Mi-a vorbit destul de sincer despre voi doi. În alte circumstanțe,
nu cred că ar fi făcut asta vreodată, dar în dimineața asta este...

– Amețit?

– Oh, nu, nu cred, dar e posibil. Teddy ridică din umeri. După cum
am spus, se simte absolut jalnic. În orice caz, m-am simțit obligată să
vin aici și să vorbesc cu tine.

– Chiar nu este nevoie. Știu că m-am purtat prosteste, dar se pare
că nu mă pot abține. Ea întâlnește privirea celeilalte femei. Vezi tu, eu
îl iubesc.

– Și pe bună dreptate. Și eu l-aș iubi dacă nu m-aș gândi la el ca
la un fel de frate. Teddy zâmbi crispată. M-am gândit adesea că este
mare păcat. Cred că Nicky este un bărbat minunat.

Elizabeth se uită lung. Poate că gelozia ei nu era chiar exagerată.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Teddy se aplecă în față, părând foarte
sinceră. Te iubește. Te iubește de când se știe, iar eu îndrăznesc să
spun că o să te iubească mereu.

– Mă iubește? spuse Elizabeth încet.

Simplul fapt că Nicholas era dispus să-și recunoască sentimentele
față de altcineva era deosebit de important și o copleși cu un fel de
căldură minunată.

– Da, te iubește.

- Totuși, nu pot să nu mă întreb... Brusc, privirea lui Elizabeth se îndreaptă spre fereastra care dădea spre casa lui Nicholas. Iubirea este de ajuns? S-au întâmplat atât de multe între noi! Atâtea acuze și regrete. Ea clătină din cap. Nu vreau să-l pierd din nou, dar nu am nici cea mai vagă idee cum să previn asta. El are o anumită părere despre încredere, care nu este complet absurdă. Ea întâlnește îngrijorată privirea celeilalte femei. Dar eu nu am nici o soluție.

- Înțeleg.

Îndoiala traversează chipul frumos al lui Teddy.

Elizabeth o studiază cu atenție. Actrița șovăie.

- Iartă-mă că sunt directă, dar ai ceva să-mi spui? Ea simți un gol în stomac și se pregătește. Despre Nicholas?

- Oh, nu, nicidecum.

Elizabeth scoase un oftat de ușurare.

Teddy șovăie, de parcă dezbată rostul cuvintelor pe care urma să le spună. În cele din urmă, ea încuviințează ușor din cap mai mult pentru ea decât pentru Elizabeth.

- Deși așa avea ceva în minte. Nu are nimic de-a face cu toate astea, dar chiar așa aprecia un sfat din partea ta.

- Mă bucur să te pot ajuta. Elizabeth îi zâmbi complice. Mi-a plăcut întotdeauna să dau sfaturi.

- Excelent. Teddy trase adânc aer în piept. Un prieten de-al meu scrie o piesă nouă și are un rol despre care crede că mi se potrivește. Ea întâlnește privirea lui Elizabeth. I-am spus povestea lui Nicky ieri-seară.

- O piesă de teatru? Elizabeth tresări. Oh, Dumnezeule! Eu nu știu nimic despre teatru și, Teddy, nu prea sunt...

- Fă-mi pe plac, Elizabeth. Mi-ar fi de folos părerea altei femei.

- Este posibil ca gândurile mele să nu fie atât de limpezi azi, spuse Elizabeth confuză. Totuși, poate că piesa lui Teddy avea să-i distragă atenția de la propriile probleme. Iar cel mai mic lucru pe care putea să îl facă era să asculte, dată fiind amabilitatea lui Teddy de a veni acolo ca să rezolve problemele dintre ei doi. Foarte bine atunci, te rog, continuă!

Teddy inspiră adânc.

- Aș juca rolul unei femei nebune care se îndrăgostește de bărbatul greșit. Un bărbat care este deja căsătorit.

Elizabeth pufni.

- Nu pare foarte original până acum. Tind să cred că am mai auzit scenariul asta până acum.

- Poate. Teddy zâmbi. Personajul pe care l-aș juca s-a considerat întotdeauna o femeie onorabilă și nu se gândise niciodată să se implice în vreun fel într-o relație cu un gentleman căsătorit. Cu toate acestea, când se întâlnesc, există ceva irezistibil între ei. De parcă erau meniți unul pentru celălalt. De parcă sufletele lor erau legate.

- Deci o mare pasiune?

- O mare pasiune? Teddy încuviință gânditoare din cap. Da, îmi place asta. Presupun că asta a fost. El a fost, într-adevăr, marea ei pasiune, marea dragoste a vieții ei. Chiar și așa, nu au fost liberi să trăiască împreună.

- Pentru că el era căsătorit?

Elizabeth se simți fascinată.

- Exact. Așadar, personajul pe care l-aș juca eu decide să și-l scoată din minte și fugă din țară. Cred că în America, unde întâlnește un domn cu care se mai întâlnise o singură dată înainte, dar acum devin prieteni foarte buni. Vezi tu, ei au foarte multe în comun. Amândoi sunt departe de casă, iar el încearcă să-și scoată din minte amintirea femeii pe care o iubește, dar cu care nu putea să fie.

- În America, spuse Elizabeth încet.

Unde mai auzise povestea aceea?

- Nici unul din ei nu dezvăluie numele persoanelor iubite și, în cele din urmă, ea se întoarce acasă hotărâtă să nu-l mai vadă niciodată pe domnul pe care îl iubește.

- Dar l-a văzut?

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

- Da, l-a văzut. Nu a vrut, dar a fost inevitabil, ca parte din intrigă.

- Da, o să fie, nu-i așa? murmură Elizabeth, începând să își dea seama de implicații.

- Ei sunt împreună ani buni. O relație secretă și privată pe care o ține ascunsă până și de cei mai apropiați prieteni.

- Trebuie să fie foarte greu.

Teddy ridică din umeri.

- Totul se face în numele dragostei. Nu este viața pe care și-au dorit-o, dar e tot ce pot să aibă. El nu se oferă niciodată să-și părăsească soția, iar ea nu i-o cere niciodată. Personajul meu crede că domnul chiar își iubește soția, dar este pur și simplu un alt fel de dragoste.

Lui Elizabeth i se cutremură inima în piept.

- Nu este o mare pasiune?

-Nu. Teddy clătină din cap. Dar, cu toate astea, este reală și importantă pentru el. El îi cunoștea pe ea și pe familia ei de foarte mult timp. În orice caz, domnul moare, iar personajul meu rămâne singur numai cu amintirile unei iubiri pe care nu o s-o poată dezvălui niciodată.

-Este o piesă foarte tristă. Elizabeth fu cuprinsă de o senzație de neliniște și se ridică în picioare. Nu știi dacă vreau să aud continuarea. Nu sunt deloc convinsă că îmi place.

-Dar încă nu s-a terminat. Teddy se ridică în picioare, cu o privire intensă. Personajul meu se reîntâlnește cu vechiul ei prieten din America. Și acesta este momentul în care piesa ia o întorsătură surprinzătoare. Se dovedește că femeia pe care el o iubește, femeia cu care nu a putut să fie niciodată, este chiar soția domnului pe care îl iubea ea.

-Asta da întorsătură surprinzătoare. Elizabeth își ținu respirația. Și?

-Se pare că soția lui știa despre cealaltă femeie, dar nu aflase cu mult înainte ca să apuce să-și înfrunte soțul înainte de moartea acestuia. Iar prietenul își dă seama că, dacă soția ar ști că soțul își găsisese cu adevărat marea dragoste a vieții, o să poată și ea, în sfârșit, să fie alături de adevărata ei iubire. Că ar fi împăcată.

Elizabeth simți un nod în gât.

-Și ea este?

-Nu știi. Sfârșitul nu a fost scris.

Privirea lui Teddy întâlnește și susține privirea lui Elizabeth și se uită una la cealaltă un moment fără sfârșit.

În cele din urmă, Teddy trase adânc aer în piept.

-Trebuie să plec. Am întârziat deja la o probă de costume.

-Și atunci o să joci în piesă?

-Nici asta nu știi. După cum ai spus și tu, este foarte trist.

Elizabeth trase adânc aer în piept.

-Îmi pare foarte rău. Pentru personajul tău și pentru soț.

-Nu trebuie, este doar o piesă. Ea o studie vreme îndelungată pe Elizabeth. Dacă îmi permiți, aș vrea să-ți dau un sfat, Elizabeth. Nicky este un om bun. Nu-l pierde din nou.

-Nu am de gând să îl pierd din nou. Elizabeth se chină să schițeze un zâmbet. Mulțumesc.

-Vă doresc tot binele din lume! Teddy porni spre ușă, apoi se întoarse. Știi, ea nu a dat vina pe soț sau pe soție... Personajul meu,

vreau să zic. A fost pur și simplu recunoscătoare pentru fericirea pe care o împărtășiseră.

Elizabeth își simți gâtul arzând și abia dacă mai reuși să vorbească.

– Ce se întâmplă cu ea?

– Își continuă viața. Singură.

– Tind să cred că nu o să existe om care să nu plângă. Elizabeth se strădui să-și țină emoțiile în frâu. Nu sunt vreo expertă în teatru, dar de obicei publicul nu preferă un final în care eroina trăiește fericită până la adânci bătrâneți? Eu, una, știu că așa e întotdeauna.

– Oh, dar draga mea Elizabeth, trebuia să menționez de la început. Personajul meu nu este protagonistul piesei. Ea este doar un rol secundar. De fapt, rolurile principale, povestea de dragoste în sine, spuse Teddy, este între prieten și soție.

Teddy încuviință din cap și își luă rămas-bun.

Elizabeth se cufundă în canapea și își lăsă lacrimile pe care și le reținuse să curgă în voie.

Avusese dreptate de la bun început în privința lui Charles. În multe feluri, era îmbucurător să știe că înțelesese firea soțului ei mult mai bine decât o înțelesese el pe a ei. Sărmanul, dragul Charles! Își găsisse dragostea vieții lui când fusese prea târziu ca să mai poată face ceva. Dacă ea și-ar fi găsit, în timpul căsniciei, forța și independența pe care le găsisse după moartea lui, poate că el ar fi avut curajul să-i mărturisească totul. Poate că fiecare ar fi luat-o pe căi separate. Este posibil chiar să fi divorțat. Dar ea păruse o creatură dependentă și vulnerabilă, iar el fusese prea onorabil ca să o părăsească.

Chiar putea să își găsească liniștea acum, când știa adevărul?

Posibil, dar nici o aură de calm și seninătate nu căzu asupra ei. Nici un sentiment copleșitor de liniște nu o cuprinse. Doar o tristețe cumplită și un regret profund.

Cu toate acestea, exista o oarecare alinare în ideea că Charles chiar găsisse o mare pasiune, bucuria și fericirea pe care nu le avusese cu ea. Lui Elizabeth îi păsase prea mult de el ca să nu îl ierte.

Mereu crezuse că lăsase trecutul în urmă, până când Nicholas revenise în viața ei și o obligase să înfrunte nenumărate lucruri pe care nu le înfruntase niciodată. I se păru că și ea era la fel de bântuită de fantomele trecutului ca Scrooge. Totuși, împăcarea cu trecutul nu îi oferea nici un indiciu legat de ceea ce avea de făcut în privința viitorului.

Darul iubirii

Poate că trebuia să-și pună nu doar încrederea, ci și credința în Nicholas, în dragoste și, în cele din urmă, chiar în soartă. Și mai trebuia să-și pună credința în magia care scânteia în aer în acea perioadă specială a anului. Să asculte cuvintele surorii ei și să creadă. Totul era posibil de Crăciun.

Capitolul 18

Casa Effington era la fel de festivă ca de fiecare dată în aceea perioadă a anului. Cunune de ilice veșnic verde, iederă și dafin împodobeau fiecare balustradă, fiecare ușă și fiecare fereastră. Nici o poliță, nici un ungher nu rămăseseră neîmpodobite. Și oaspeții de la balul de Crăciun erau aranjați și se asortau cu ambianța, fiind îmbrăcați în cele mai vesele ținute și bucurându-se de atmosfera de sărbătoare.

Chiar și în starea în care se afla, Elizabeth nu reușea să nu aprecieze mirosul de brad și de turtă dulce care plutea pe coridoarele casei asemenea unei fantome vesele și festive. Fantoma Crăciunului prezent, fără îndoială.

Christopher, Adam și verii lor, împreună cu un număr considerabil de părinți, mătuși și unchi, își petrecuseră cea mai mare parte a zilei, așa cum făceau în fiecare zi de Ajun de când era Elizabeth mică, împodobind casa Effington pentru Crăciun. Întotdeauna era o activitate încântătoare pentru copii și pentru cei care erau adulți în orice moment al anului, mai puțin în acele clipe. Slujitorii și familia se agitau cu pregătirile pentru bal și pentru Crăciunul în sine, munca fiind atât de distractivă și de veselă încât abia dacă mai era considerată muncă, fiind mai degrabă un timp petrecut într-un mod absolut încântător.

Ziua începuse odată cu detașarea unui contingent considerabil, condus de Jonathon, tradiție pe care el o revendicase cu ani în urmă, spre piața Covent Garden, pentru a se alege trei dintre cei mai mari brazi disponibili. Doi dintre ei aveau să fie împodobiti cu tot felul de fructe din sticlă și panglici de mătase și erau meniti să flancheze ușile sălii de bal. Al treilea, decorat și el cu o multitudine de ornamente făcute de copiii Effington de-a lungul anilor, inclusiv acelea care fuseseră inițial comestibile, dar care acum erau mai degrabă sentimentale decât apetisante, avea să fie amplasat într-unul dintre saloanele de zi pentru a adăposti darurile pe care membrii familiei și le făceau

unul altuia. Inevitabil, mama lui avea să comenteze că brazii nu erau chiar atât de mari pe cât și-i dorise și urma să promită că, anul următor, aveau să aibă propriul brad în Parcul Effington și să îl transporte la Londra pentru Crăciun. Dacă promisiunea era abandonată din motive de ordin practic sau pur și simplu era dată uitării odată cu trecerea anotimpului nimeni nu știa și nici nu întreba. Chiar și aceea era o tradiție de familie.

Încântarea și nerăbdarea scânteiau în aer, răsunau în vocile copiilor, străluceau în ochii celor mai tineri și, de asemenea, în ai celor tineri doar în spirit.

Elizabeth nu era imună la magia zilei. Într-adevăr, râsul vesel al copiilor ei și al celorlalte rude din familia Effington o ajutau să-și ocupe mintea cu altceva decât cu gândurile legate de Nicholas. Măcar pentru o clipă sau două.

În ziua care trecuse de la revelația provocată de piesa lui Teddy, Elizabeth ajunsese la câteva concluzii. În multe privințe, Nicholas avea dreptate: ea nu își găsisse pacea sau, mai exact, nu făcuse pace cu povestea legată de Charles. Într-adevăr, găsisse o scuză pentru comportamentul lui în credința sau pur și simplu speranța că el găsisse o mare pasiune. Acum știa că îi ridicase de pe umeri o greutate pe care nu își dăduse seama că o purtase.

Însă Nicholas se înșela în privința încrederii. Gelozia ei nu era o chestiune de încredere, ci de teamă. Teama că el avea să dispară din nou din viața ei sub falsa impresie că acțiunile lui erau în interesul ei. Se întreba dacă nu cumva împotrivirea ei inițială de a avea orice fel de legătură cu el la întoarcerea în Londra fusese instinctul pentru a se proteja sau, mai bine zis, de a-și proteja inima.

Lucrul de care nu își dăduse seama Nicholas, dar pe care Elizabeth îl înțelesese la puțin timp după ivirea zorilor, în dimineața aceea, după a doua noapte lungă și nedormită, era faptul că greutatea cu care trăise de la moartea lui Charles nu fusese provocată doar de întrebările legate de acțiunile lui, ci de propriul ei sentiment de vinovăție. De bănuiala sâcâitoare, păstrată adânc în suflet, că ea era de vină pentru că Charles își îndreptase atenția spre o altă femeie. Că, într-un fel, ea eșuase. Firește, nu eșuase, iar acum putea să înțeleagă că Charles îi fusese sortit lui Teddy, așa cum ea îi era sortită lui Nicholas. Totuși, destinul nu era neapărat îngăduitor.

Iubirea pentru Charles fusese sigură. Iubirea pentru Nicholas o făcea să-și riște sufletul. Avea aproape 30 de ani și își petrecuse mare parte din viață pe calea cea sigură, unde înaintarea nu presupunea

aproape nici un efort. Venise vremea să se aventureze pe drumul plin de pericole, acolo unde un pas greșit o putea proiecta peste marginea unei prăpastii, ca să se zdrobească de stâncile de dedesubt. Ah, dar oare priveliștea și chiar căderea în sine nu erau absolut glorioase și nu meritau prețul plătit?

Elizabeth supraviețuise pierderii lui Charles în fața altei femei, apoi în fața morții. Știa, mai sigur decât știuse altceva în viața ei, că nu putea supraviețui pierderii lui Nicholas.

Și nici nu avea de gând să o facă.

În seara aceea, Elizabeth și Nicholas aveau să închidă cercul. Jules avea dreptate. Era mai mult decât potrivit ca toate lucrurile să se aranjeze între ei în noaptea aceea dintre toate nopțile. Să o ia de la capăt de unde totul se încheiase odinioară între ei.

Și, de altfel, nu era Ajunul Crăciunului începutul speranței, încununarea bucuriei și întruchiparea iubirii?

Elizabeth nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să îi spună lui Nicholas sau ce să facă, dar nu avea de gând să încheie seara aceea fără a ajunge la o înțelegere clară. El era marea ei pasiune, dragostea vieții ei și, indiferent ce trebuia să facă – inclusiv a recunoaște din nou că se înșelase, poate chiar să-și ceară iertare, să i se arunce în brațe. După ziua de Crăciun, Nicholas Collingsworth, Sir Nicholas, viitorul conte de Thornecroft, avea să fie al ei pentru totdeauna. Iar ea urma să fie a lui.

Exact așa cum era scris.

Acum, tot ce mai trebuia să facă era să-l găsească, lucru care se dovedi a fi mai greu decât se așteptase. Desigur, se părea că mulțimea oaspeților în acel an era mai mare ca niciodată, dar se putea doar să i se pară și să fie o senzație creată de faptul că voia să găsească un oaspete în mod special. În plus, fiecare persoană care îi ieșea în cale părea hotărâtă să o abată de la obiectivul ei, cu tot felul de urări, salutări joviale precum „Crăciun fericit!” și mult prea des cu discuții plicticoase care începeau cu „Ai auzit despre...” Era practic imposibil să evite vreuna dintre acele conversații și, indiferent cât era de nerăbdătoare, Elizabeth acordă fiecărui oaspete în parte atenția ei deplină.

Cu toate acestea, era cu ochii după Nicholas, chiar dacă încă nu îl văzuse. Simți o mare greutate în capul pieptului. Sigur nu decisese să nu mai vină? Nu, trebuia să fie acolo. Unchiul lui era acolo. Desigur, detaliul acela abia dacă mai conta din moment ce bărbații nu mai împărțeau aceeași casă și, drept urmare, probabil nu mergeau

cu aceeași trăsură. Însă Nicholas îi promisese mamei ei că avea să fie prezent și, în timp ce putea să încalce o promisiune făcută lui Elizabeth, nu i-ar fi făcut niciodată ducese una ca asta.

Jonathon știa dacă Nicholas își făcuse apariția. Firește, Elizabeth cercetă din priviri sala de bal, dar Jonathon nu era de găsit. Brusc, își dădu seama unde putea să îl găsească. Își dădu ochii peste cap, își croi drum prin mulțime, ieși din sala de bal și se îndreptă spre bibliotecă. Venise timpul ca Jonathon să își găsească o soție, dar numai dacă reușea să păstreze biblioteca liberă pe durata unor asemenea evenimente. De îndată ce totul se aranja între ea și Nicholas, avea să-și facă un scop în viață din a-i găsi fratelui ei perechea perfectă. Fie că lui îi convenea, fie nu.

Ajunse la ușa bibliotecii și o deschise pentru a se trezi față în față cu un Jonathon foarte agitat.

- Ai văzut, din întâmplare, pe cineva...

El își întinse gâtul ca să vadă pe după ea.

- Pe cineva? Ea trecu pe lângă el și intră în bibliotecă. Vrei să spui o femeie? Foarte frumoasă? Mai degrabă supărată?

- Da, spuse Jonathon nerăbdător.

- Nu.

De fapt, văzuse câteva femei care puteau să fi venit dinspre bibliotecă, dar fusese prea concentrată asupra propriului ei scop ca să-i mai acorde atenție vreuneia dintre ele, în afară unui schimb de saluturi și un zâmbet.

- Înțeleg.

Jonathon se posomorî, iar Elizabeth îl studie curioasă.

Era ceva în privirea lui care dădea de înțeles că se putea ca aceea să fie mai mult decât o simplă întâlnire din Ajunul Crăciunului. Era lucrul pe care trebuia să îl cerceteze mai în detaliu la un moment dat. Dar în clipa aceea, ea avea propria *întâlnire* de care trebuia să se ocupe.

- L-ai văzut pe Nicholas?

- Pe Nicholas? spuse absent Jonathon, încă privind lung de-a lungul coridorului.

- Da, spuse ea nervoasă. În acel moment, nu avea timp de pierdut cu întâlnirile amoroase ale lui Jonathon. Pe Nicholas Collingsworth? Sir Nicholas? Dragul tău prieten?

- Da, desigur.

Jonathon mai aruncă o ultimă privire, plină de jind, apoi strecură în buzunarul de la vestă ceva ce avusese ascuns în mână. În orice alt

moment, gestul i-ar fi stârnit curiozitatea lui Elizabeth, dar nu în clipa aceea. El scoase un oftat și se întoarse spre sora lui.

– Deci? L-ai văzut?

– În treacăt. De fapt, chiar în camera asta și cu cel mult o jumătate de oră în urmă. Fratele ei miși ochii. Înțeleg că v-ați certat.

– Ai putea să spui așa. Ea clătină din cap. Nu am mai vorbit de atunci și am sperat... Am de gând să vorbesc cu el în seara asta.

Jonathon o studie atent un moment.

– Pleacă, să știi.

– Poftim? Neliniștea i se aprinse în voce. Ce vrei să spui? Pleacă din Londra?

El încuviință din cap.

– Întreba de orele la care pleacă trenul.

– Trenul? În ce direcție? Când?

– Nu-mi amintesc.

– Gândește-te, Jonathon! Unde se duce și când?

– La naiba, Lizzie, mă gândesc. Jonathon își strânse sprâncenele într-o încruntare. Aveam altele în minte.

– Nu spre Southampton, nu-i așa? Inima i se opri în piept. Are nave la Southampton. Nu se întoarce în America, nu?

– Nu-mi amintesc. Jonathon ridică din umeri neputincios. Bănuiesc că este o posibilitate. Parcă Southampton îmi sună cunoscut.

Pentru o clipă, frica o țintui în podea, apoi fu cuprinsă de un iureș de hotărâre.

– În nici un caz. Nu o să permit așa ceva.

– Tu nu o să permiți? Jonathon își arcui o sprânceană. Și cum ai tu de gând să oprești asta?

– Habar n-am, dar o s-o fac. Ea își încleștă maxilarul cu hotărâre. Iar dacă nu pot, o să plec cu el sau o să-l urmez. Iau băieții și ne ducem cu toții după el.

Un zâmbet înflori pe chipul fratelui ei.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa. Ea porni spre ușă. Și încearcă să faci ceva cu zâmbetul acela care parcă spune „știam eu de la bun început”. Nu ți se potrivește defel.

Zâmbetul lui Jonathon se adânci și mai mult, dacă mai era cu puțință.

– Satisfacția nu constă în felul în care arată zâmbetul, ci în semnificația lui.

– Nu mă îndoiesc de asta.

- Stai, Lizzie! El o prinse de braț. Tu rămâi aici, îl găsesc eu pentru tine. Am greșit față de tine acum zece ani. Trebuia să-l opresc pe Nicholas atunci. Pentru tine. El zâmbi și îi întâlni privirea. Permite-mi privilegiul să fac asta acum.

- Jonathon. Ea înghiți în sec. Sunt momente în care poți să fii un frate absolut minunat.

- Eu sunt un sfânt, spuse el în modul cel mai puțin sfânt. Se aplecă în față și îi apăsă un sărut pe obraz. Îl găsesc pe Nicholas și îl târâsc înapoi la tine.

Ea se încruntă.

- Dacă trebuie să-l târâști...

El oftă.

- Cred că e cu zece ani prea târziu pentru a mai fi mândră, Lizzie.

- Nu, nu este o chestiune de mândrie. Cel puțin nu mândria mea. Pur și simplu nu vreau să fie rănit. Ea zâmbi larg. Adică nu exagerat de rănit.

- O să fac tot posibilul. El flutură un salut și porni spre ușă. Apro-po, îi spuse peste umăr. Pachetul de pe birou este pentru tine. De la Nicholas.

Ea aruncă o privire spre birou, și zâmbetul îi dispăru. Încet, traversă încăperea, cu privirea fixată pe pachetul mic ambalat. Ca mărime și formă, arăta ca o carte.

I se tăie răsufierea.

O privi timp de o clipă nesfârșită. Sau de o viață. Sau pur și simplu de un deceniu.

Lizzie se întoarse spre hârtia de pe birou, se gândi o clipă, apoi scrise câteva rânduri. Se lăsă pe spate și le studie. Personal, dar nu prea personal. Afectuos, dar nu exagerat de afectuos. Puteai să îi citești cuvintele într-o multitudine de sensuri, în funcție de sentimentele celui care citea. Da, era în regulă.

Se întinse să ia cadoul, observând și ignorându-și tremurul mâinii. Nodul din gât.

Avusese noroc să mai găsească una disponibilă. Librarul îi spusese că erau șanse mari să se vândă toate înainte de Crăciun. Deschise micul volum, trase adânc aer în piept, apoi transcrise cu grijă pe foaie rândurile asupra cărora se hotărâse și așteptă să se usuce cerneala.

Elizabeth trase de panglică, știind dinainte de a înlătura materialul ce avea să i se dezvăluie.

Era cadoul de Crăciun perfect pentru un bărbat pe care se putea sau nu să îl iubească. Un bărbat care se putea sau nu să o iubească. Cadoul

perfect pentru un vechi prieten de familie care urma să se aventureze în călătorii nesfârșite sau pentru cineva care era foarte posibil să fie mult mai mult decât un prieten.

Nu mai era exact așa cum și-o amintea. Auriul aproape că se ștersese de pe copertă. Colțurile erau uzate și îndoite. După aspect, părea o carte care fusese citită mult, chiar iubită. O carte care nu fusese deschisă doar o dată pe an pentru a citi o poveste de Crăciun, ci răsfoită de-a lungul anilor cu afecțiune, amintire și dragoste.

Elizabeth deschise cartea cu blândețe și se uită lung la dedicația pe care o scrisese cu mult timp în urmă.

Fie ca acest cadou să păstreze mereu în inima ta amintiri de acasă și spiritul Crăciunului.

Cu drag,

Elizabeth

Iar sub cuvintele ei, fuseseră adăugate alte rânduri:

Tu ești mereu în inima mea.

Pentru totdeauna,

Nicholas

Scrisul de pe pagină se tulbură. Nodul din gât o durea, iar lacrimile îi încețoșară ochii.

– Nu plănuisem să o deschizi încă, răsună din ușă vocea liniștită a lui Nicholas.

– De ce? Ea suspină și ridică privirea spre el. Preferai să aștept până când plecai?

– Nu, spuse el încet.

– Ei bine, nu o să permit asta. Brusc, teama ce i se cuibărise în inimă în clipa în care văzuse cartea se transformă într-o hotărâre hrănită de furie. Nu de data asta. Nu din nou!

– Nu?

El intră cu pași prudenți în cameră și închise ușa în urma lui.

– În nici un caz. Ea flutură cartea spre el. Nu mai sunt fata care a scris rândurile astea.

– Nu ești?

El veni mai aproape.

- Da, chiar nu sunt. Nu am nici o îndoială în privința abilităților mele. a priceperii mele și, la drept vorbind, știu ce-mi doresc!

- Și ce-ți dorești?

Urma discretă a unui surâs îi arcui în sus colțurile gurii.

Ea îl privi lung, nevenindu-i să creadă.

- Crezi că situația asta este amuzantă?

El încuviință cu o seriozitate care nu o păcăli nici măcar o secundă.

- Posibil.

- Cum ai putea? Ea se încruntă. Eu încerc să-ți spun că nu o să mai permit să dispari din nou din viața mea. Iar dacă insiști să părăsești Anglia, să fugi *din nou*, o să vin cu tine. Sau dacă nu reușesc să fac asta, o să te urmez. Până în America, dacă este nevoie.

- Serios? El își arcui o sprânceană și veni mai aproape, suficient de aproape încât să îl atingă. Sau să îl apuce strâns. Ori să îl strângă de gât. Până în America?

- Da. Ea ridică privirea și rămase fără suflu. Deci acolo pleci? În America?

El o studie curios.

- De ce crezi că plec undeva, oriunde, și mai ales în America?

Ea îi studie ochii negri și nu reuși să descifreze nimic, cu excepția unui licăr enervant de amuzament. Cu siguranță, dacă el chiar voia să o părăsească...

- Mi-a spus Jonathon.

- Serios?

Ea încuviință din cap.

- Mi-a spus că ai întrebat de orele la care pleacă trenul.

- Trenul nu circulă spre America.

- Știu asta. Ea strânse din dinți. Dar duc până la Southampton, iar unele dintre navele tale pleacă de acolo spre America și... Elizabeth își strânse sprâncenele într-o încruntare. Nu pleci la Southampton?

- Mă aștept să fac o serie de drumuri regulate la Southampton în viitor, dar nu am nici un plan imediat în privința asta.

- Atunci unde te duci?

- La Birmingham.

- La Birmingham? Ea îl privi lung, confuză. Nu există nave în Birmingham.

- Ceea ce este bine din moment ce nu există nici docuri pentru nave acolo.

- Atunci nu pleci din Anglia? Nu pleci în America?

- Nu în viitorul apropiat.

– Jonathon m-a făcut să cred...

Ea mijii ochii și încercă să ignore imaginile în care fratele ei alerga să-și salveze viața.

Nicholas chicoti.

– Jonathon este un prieten foarte bun și trebuie să-i mulțumesc.

– Dacă mai trăiește atât de mult, mormăi ea. Nu-mi vine să cred că a spus sau mai degrabă m-a făcut să cred... Bănuiesc că nu mai contează acum.

– El mi-a spus că ești aici și că vrei să vorbești cu mine. Privirea întunecată a lui Nicholas o întâlnește pe a ei. Tocmai bine, din moment ce și eu voiam să vorbesc cu tine.

– Da, vreau să vorbesc cu tine. Eu... Ea trase adânc aer în piept. Ai avut dreptate.

– M-am înșelat, spuse el în același timp.

Ea făcu ochii mari și se opri.

– Da?

– Da, m-am înșelat. El încuviință din cap. M-am gândit foarte mult la povestea asta. Trecutul nu poate fi schimbat. Charles este mort și nu există nici o cale de a găsi răspunsuri la întrebările pe care le ai despre faptele și emoțiile lui.

– Nu? întrebă ea încet.

– Nu, spuse el foarte hotărât.

Ea îl studie cu atenție.

– Bănuiesc că amanta lui ar putea să-mi spună o grămadă de lucruri. Probabil să răspundă la fiecare curiozitate pe care aș avea-o.

– Poate, dar, așa cum ai spus și tu, nu și-a trecut numele pe scrisori. Prin urmare, nu ai cum să o găsești. În plus – el se opri ca să-și caute cuvintele – cred că se poate întâmpla orice. Indiferent ce ai putea să crezi acum sau ce am crezut eu, ceea ce poți să descoperi e posibil să te rănească profund. Mi-e greu să cred că pacea pe care ai putea să o găsești merită durerea pe care ai putea să o simți.

Ea îl privi vreme îndelungată, uimită. El știa prea bine că Teddy fusese femeia din viața lui Charles, dar nu avea de gând să-i spună. În ciuda teoriei lui, care spunea că aflarea adevărului avea să-i aducă liniștea și poate chiar să netezească drumul dintre ei doi, nu voia să îi dezvăluie ce știa pentru că se temea că o putea răni.

În urmă cu zece ani, el luase o decizie cu prețul propriei fericiri deoarece crezuse că așa era cel mai bine pentru ea. Acum, făcea exact același lucru din același motiv și cu un preț asemănător. Undeva în mintea ei, Elizabeth observă că ar fi trebuit să fie furioasă

că el lua din nou o decizie care putea să îi afecteze dramatic viața, dar, în mod ciudat, nu era absolut deloc supărată. În schimb, fu cuprinsă de un sentiment minunat de bucurie și de un pic de uluire pentru că el o iubea atât de mult încât era dispus să facă orice pentru ca ea să nu fie rănită.

- Înțeleg. Ea încuviință din cap gânditoare. Totuși, ai spus că nu o să plătești pentru păcatele altui bărbat.

- Oh, nu am de gând să fac asta, dar îmi dau seama că, dat fiind propriul nostru trecut împreună, poate că trebuie să-ți câștig încrederea în timp. O să mă străduiesc.

- Serios?

Zâmbetul ei serios ignoră fericirea absolută care se învolbura înăuntrul ei.

- Da, o să mă străduiesc, zise el hotărât. Cu toate astea, nu o să-mi abandonez vechii prieteni și nici nu o să promit că nu o să mai arunc niciodată câte o privire admirativă altei femei.

- Atât timp cât privirea este tot ce arunci.

Ea întinse mâna și își trecu ușor degetele peste reverul hainei lui.

El o prinse de mână.

- Pot să fiu de acord cu asta.

- Totuși, zise ea trăgând adânc aer în piept, ar trebui să fii conștient că o să fiu geloasă pe fiecare privire admirativă aruncată de tine și pe toate privirile asemănătoare aruncate în direcția ta. O să încerc să nu fiu o scorpie în privința asta, dar sunt foarte sigură că nu are nici o legătură cu Charles, ci totul are de-a face cu ceea ce simt pentru tine.

- Și ce simți pentru mine?

El îi duse mâna la buze și îi sărută palma.

Ea se înfioră de încântare și de nerăbdare.

- Credeam că mi-am făcut perfect înțelese sentimentele azi-noapte.

- Mai spune-mi o dată! murmură el și o cuprinse strâns în brațe.

Ea își ridică bărbia și îl privi direct în ochi, la fel de intenși și de înflăcărați acum pe cât fuseseră când se uitase pentru prima oară în ei. Când se întrebuse prima dată cum s-ar fi simțit în brațele lui. În viața lui. Pentru tot restul zilelor ei.

- Ești și ai fost mereu dragostea mea. Marea mea pasiune.

- Iar tu - el se aplecă mai aproape și își trecu buzele peste ale ei - ești nebunia mea.

- Mare?

– Extraordinar de mare, murmură el, iar buzele lui le întâlniră pe ale ei într-un sărut care păstra cea mai mare dintre promisiunile celui Crăciun și al tuturor celor ce aveau să vină.

Fără nici un avertisment, el se trase înapoi și coborî privirea spre ea.

– Am reconsiderat.

Ea își strânse sprâncenele într-o încruntare.

– Ce ai reconsiderat?

– Termenele parteneriatului nostru, adică ale căsătoriei, după ce m-am gândit mult...

Ea zâmbi larg.

– Și ai analizat atent?

– Exact. El încuviință din cap. Sunt dispus să-ți ofer patruzeci la sută, dar nu pot accepta mai mult.

– Oh, ba eu cred că poți! Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Nu accept mai puțin de patruzeci și nouă la sută.

– Patruzeci și nouă? Ceea ce mă lasă pe mine cu doar cincizeci și unu la sută? O practică în afaceri extrem de neinspirată, Elizabeth. El clătină din cap, apoi ridică din umeri. De acord. El zâmbi larg. Și pentru a pecetlui înțelegerea noastră...

Buzele lui le mai revendică o dată pe ale ei, iar Elizabeth își dădu seama că acela era un mod mult mai bun decât o simplă strângere de mâini sau un contract scris. Fu copleșită de dragostea pe care o simțea pentru acel bărbat și știu că el simțea la fel. Și se întrebă dacă era cu adevărat nevoie să se întoarcă la bal sau puteau să...

Ea se trase brusc înapoi și se uită lung la el.

– De ce te duci la Birmingham?

El râse.

– Peste câteva zile, domnul Dickens o să facă o primă lectură publică a nuvelei *Poveste de Crăciun* în Birmingham. Am cumpărat bilete și m-am gândit că v-ar plăcea să participați – tu, Christopher și Adam, bineînțeles.

– Nicholas! Ea înghiți în sec. Ce minunat din partea ta!

– Sunt un sfânt, spuse el cu modestie.

– Sfântul Nicholas? Ea își arcui o sprânceană. Moș Crăciun?

– Există o anumită asemănare, spuse el cu un aer trufaș, apoi deveni serios. Elizabeth, tu mi-ai oferit pentru prima dată povestea domnului Dickens despre a doua șansă în Ajunul Crăciunului. Mi se pare potrivit ca eu să-ți ofer cuvintele lui așa cum și-a dorit el cu adevărat să fie citite.

- Oh, Dumnezeu! Ea rămase fără voce. Nu cred că am primit vreodată un asemenea cadou.

- Nu, draga mea Elizabeth. El se uită lung la ea o clipă. Adevăratul cadou este iubirea, iar eu sunt cel care nu a primit niciodată un asemenea cadou.

Ea simți un nod în gât și se uită lung în ochii lui negri, înflăcărați de pasiune și de promisiuni. Și știi, fără nici o îndoială, că avea să împărtășească întotdeauna sentimentul de uluire pe care îl văzu reflectat acolo, dar și pe cel de dragoste.

Fantomele Crăciunurilor trecute care plutiră întotdeauna între ei puteau să fie acum lăsate cu fermitate în trecut, acolo unde le era locul. Fantoma Crăciunului prezent putea să fie sărbătorită cu dragoste și bucurie. Cât despre fantoma Crăciunului ce va să vie, nu trebuia să fie de temut, ci bine-venită.

Viața alături de Nicholas nu avea să fie nici perfectă, nici ușoară, dar ea cunoscuse ambele ipostaze. Marea pasiune avea un preț și merita absolut orice preț. Cu Nicholas alături, acel Crăciun și fiecare Crăciun în parte – de fapt, fiecare zi de atunci înainte – aveau să fie pline de dragoste, lacrimi, râsete și tot ce era viața ei, inima ei. Familia ei, fiii ei și Nicholas. Marea ei pasiune. Marea ei nebunie.

Așa cum fusese scris dintotdeauna și pentru totdeauna.

Epilog

Nu mai avu de-a face cu duhurile, dar trăi într-o abstenență totală după aceea; și despre el avea mereu să se spună că, dacă era cineva pe lumea asta care să știe să țină Crăciunul, apoi acela era Scrooge. Fie ca la fel să se poată spune și despre noi, despre fiecare! Și fie, așa cum spunea Micul Tim, ca Domnul să ne aibă pe toți în paza lui!

Poveste de Crăciun, Charles Dickens, 1843¹

*Crăciunul care va să vie
Ziua de Crăciun, 1858*

– N-a mai avut nici o legătură cu duhurile...

Vocea lui Frederick răsună pe tonul teatral pe care insista că îl impunea *Poveste de Crăciun*.

Nick zâmbi larg și își înfășură brațele în jurul soției lui.

Exact la fel cum făcuse în fiecare zi de Crăciun de când Nick și Elizabeth se căsătoriseră, unchiul Frederick le citea copiilor cu voce tare. Indiferent dacă motivul era interpretarea lui excesiv de dramatică sau pur și simplu puterea cuvintelor domnului Dickens, copiii ascultau fascinați – chiar și Christopher, care susținea că era mult prea mare ca să i se mai citească în acel an și că venise momentul să lase deoparte asemenea distracții copilărești. Adam, care își imita fratele în toate, încuviință că probabil și el era prea mare, dar, din moment ce unchiului Frederick îi plăcea atât de mult să citească povestea, cu siguranță putea să asculte, din afecțiune și respect pentru cei vârstnici. Și pentru că era, la urma urmei, ziua de Crăciun.

¹ Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*, Editura Litera, 2019, p. 149

James, în vârstă de numai patru ani, ațipise și se tot trezise în timpul lecturii lui Frederick, iar acum stătea ghemuit lângă Christopher. Nick întotdeauna era uimit de cât de bine îl întâmpinaseră băieții pe noul lor frățior. De fapt, puneau deja la cale ziua în care el putea să li se alăture în isprăvile și aventurile lor. Fără îndoială, aventuri inspirate inițial de unchiul Jonathon, care acum, când avea propriii copii, începea să își amintească de faptele lui.

Firește, gemenele încă erau prea mici pentru lectura de Crăciun și se aflau la etaj, sub privirea atentă a domnișoarei Otis, care se dovedise mai mult decât în stare să aibă grijă de ficele, dar și de fii lui.

– ... el știe să țină Crăciunul, iar dacă există vreun om în viață care...

Vocea lui Frederick se îngroșă, iar Lady Thornecroft își înăbuși un zâmbet. Nimeni nu fusese mai surprins decât Nick – poate chiar Frederick însuși – când unchiul său, în sfârșit, se însurase, și chiar cu o femeie suspect de apropiată de vârstă. Nick bănuia că exista o poveste interesantă în spatele deciziei, dar, când era întrebat, Frederick doar clătina din cap, zâmbea ambiguu și mormăia: „Trebuia să mă însor cu ea cu ani în urmă“.

– ... după cum a spus Micul Tim, să ne binecuvânteze Dumnezeu pe toți.

Frederick închise cartea.

– Ei bine? Cum am fost? La fel de bun ca însuși domnul Dickens, mă gândesc.

Băieții mai mari schimbă între ei priviri și zâmbete. Frederick puneă aceeași întrebare în fiecare an și primea aceleași răspunsuri.

– Absolut, unchiule, răspunse Adam cu hotărâre.

– Aș spune că a fost chiar mai bine decât anul trecut, adăugă Christopher.

– Exact cum mă gândeam și eu, rosti Frederick cu un aer semeț și îi făcu soției lui cu ochiul.

Nick chicoti și își privi familia cu sentimentul de mulțumire și de profundă recunoștință pe care îl cunoștea numai un bărbat care găsisese cu adevărat tot ceea ce își dorise vreodată. Chiar și acum îi venea greu să creadă. Cu siguranță, viețile lor nu erau perfecte, iar lumea în sine era un loc complicat, dar, pentru moment, erau fericiți, sănătoși și împreună. Iar de fiecare dată când întâlnea privirea lui Elizabeth, vedea reflectate acolo propria lui iubire și pasiunea. Nebunești, grandioase și pentru totdeauna.

Darul iubirii

Aruncă o privire spre soția lui. Elizabeth își privea familia adunată împreună, și un zâmbet ușor se juca pe buzele ei. Vocea ei de nimeni.

- Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!

- Draga mea Elizabeth! Nick o strânse mai tare în brațe și zâmbi ochilor ei verzi. Ne-a binecuvântat deja.